

Владимир Димитријевић

ШТА СЕ ЗГОДИ КАД СЕ ЦЕНДЕР РОДИ

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ
КАО НОВИ БОЉШЕВИЗАМ

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ ШТА СЕ ЗГОДИ КАД СЕ ЂЕНДЕР РОДИ

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ШТА СЕ ЗГОДИ КАД СЕ ЏЕНДЕР РОДИ

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ
КАО НОВИ БОЉШЕВИЗАМ

Издање аутора

Аутор

Владимир Димитријевић

Наслов

ШТА СЕ ЗГОДИ КАД СЕ ЦЕНДЕР РОДИ

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ
КАО НОВИ БОЉШЕВИЗАМ

Књигу препоручују

доц. др Зоран Чворовић

Раде Јанковић

Штампа

ДОБРОТОЉУБЉЕ

Београд

Тираж

100

Ова књига је задужбина породице Миљковић,
за покој душе Петра, Јелене, Мирјане и Злате.
Помени их, Господе, у Царству Своме!

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ШТА СЕ ЗГОДИ КАД СЕ ЦЕНДЕР РОДИ

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ
КАО НОВИ БОЉШЕВИЗАМ

Издање аутора
Београд, 2019.

САДРЖАЈ

Никола Милованчев:

О погону др Владимира Димитријевића I

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ КАО НОВИ
КОМУНИЗАМ/ УМЕСТО ПРЕДГОВОРА 7

ПРИРОДНА ПОРОДИЦА: СТАНОВИШТЕ ЈЕДНОГ
ПРАВОСЛАВЦА 26

О МИСИОНАРСТВУ У СВЕТУ БЛУДА/ ДИЈАЛОГ СА
АЛЕКСАНДРОМ АНТИЋЕМ55

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ И ГРЕХ ОСУЂИВАЊА/
ОДГОВОР СЛОБОДАНУ СТАНКОВИЋУ 70

СТИЖЕ НОВИ ТОМ / ДРУГИ ОДГОВОР ГОСПОДИНУ
СТАНКОВИЋУ 89

О ГРЕХУ, ГРЕШНИЦИМА И ЉУБАВИ БОЖЈОЈ/ ЈОШ ЈЕДАН
ОДГОВОР СЛОБОДАНУ СТАНКОВИЋУ 131

И ОВО ДА СЕ ЗНА: У ПИТАЊУ СУ КВИСЛИНЗИ, А
НЕ ХОМОСЕКСУАЛЦИ/ РАЗМИШЉАЊЕ МАЛОГ И
НЕБИТНОГ БАЛКАНСКОГ ДИВЉАКА 218

LIČIT ĆU NA ALANA DELONEA 236

ПРЕДЊА РУПА НА БЕОГРАДСКОМ УНИВЕРЗИТЕТУ ИЛИ
ПОЧАСНИ ДОКТОРАТИ ОД ЈОСИПА БРОЗА ДО ЏУДИТ
БАТЛЕР 240

ОД СРБСКЕ ДО НАТО СПАРТЕ ИЛИ БРАНИТЕ СЕ,
НАУЧИТЕ ПЈЕСАН/ ПОСВЕЂЕНО ОСУЂЕНИМА НА
МОНТИРАНОМ ПОДГОРИЧКОМ ПРОЦЕСУ 9. МАЈА
2019. ГОДИНЕ ГОСПОДЊЕ 264

БЕЗАКОЊЕ „РОДНЕ РАВНОПРАВНОСТИ“ И СМРТ
ПОРОДИЦЕ У СРБИЈИ285

МАКАР ДА КАЖЕМО/ ОКРУГЛИ СТО „ПЕЧАТА“ О НОВОМ
ЗАКОНУ О РОДНОЈ РАВНОПРАВНОСТИ 294

Никола Милованчев: О прогону др Владимира Димитријевића

Кад се све сабере – најлошија ситуација је, као и обично, у Србији. Зар да се онда зачудимо кад видимо прогоне најоданијих српских синова?

Са неверицом прочитах вест о прогону др Владимира Димитријевића, умног православног мислиоца и српског родољуба. Повереник за заштиту равноправности објавио је протекле 2018. године мишљење да је он својим чланком „У одбрану природне породице“ повредио 12. члан Закона о забрани дискриминације. Сетих се одмах сличног мишљења поверенице за заштиту равноправности у поводу изјаве митрополита Амфилохија о паради хомосексуалаца у Београду 2010. године. Нисам до тада ни замишљао да повереница за заштиту равноправности Србије може да буде тако нестручна и правно неписмена да издаје мишљење у вези са изјавом коју је у другој држави (Црној Гори – код Луштице, Бока) изрекао држављанин те државе (митрополит Амфилохије), над којим српски органи никаквих компетенција немају. Тада је пет месеци трајала та правна лакрдија и затим је дневни лист „Данас“ обавестио (6. марта 2011, чланак „Неће бити суђења Амфилохију“), да прогона митрополита Амфилохија неће бити и навео: „Подсетимо, митрополит СПЦ Амфилохије је 11. октобра 2010, обраћајући се окупљенима у селу Клинци код Луштице, назвао

лезбејке, геј, бисексуалне и трансродне особе „смадом содомским који је отровао и загадио престони град Београд“. Он их је окарактерисао као „безбожне и настране људе“ и оценио да су они „куга и пошаст содомска“. Иако се овај случај на томе завршио, изгубих и задње илузије о (не)квалитету људи који се у земљи Србији доводе на одговорне функције.

Случај др. Димитријевића подсетио ме је на епизоду са митрополитом Амфилохијем, с тим што је г. Димитријевић у свом чланку био далеко уздржанији и није наводио никакве квалификације, већ је само изнео неколико ставова, који представљају његове оцене о природи хомосексуалних веза.

Стиче се утисак да се у Србији заводи гушење права на јавно изношење мишљења, какво је у другим европским земљама тешко замисливо. У суседној Румунији је пре само пола године, октобра 2018, одржан референдум у поводу захтева да се у Устав Румуније запише да је брак заједница мушкарца и жене. Пре тога, сакупљено је више од милион потписа за одржавање референдума. Излазност на референдуму је била ниска, 20% али је 92% изашлих гласало за традиционални брак и грађани Румуније су опалили добар шамар румунским чистачима ципела бриселских моћника. У суседној Северној Македонији (некадашња Јужна Србија), почетком марта ове године одржан је скуп у хотелу Континентал у Скопљу где су се удружиле различите организације са циљем борбе за одбрану породице. У северној српској сусетки Мађарској, где режим брине о будућности њихове нације, влада је 2018. године најавила мере у циљу заштите традиционалне породице и са тим повезаним по-

бољшањем демографских кретања. У Сарајеву је тамошња највећа странка СДА пре само неколико дана, 5. априла, издала саопштење у којем се противи паради срама предвиђеној за септембар о. г. у Сарајеву. И док је Србија, уз ћутање наше СПЦ, још 2012. потписала Истанбулску конвенцију, у Хрватској се води огорчена борба против подметачине о „родној равноправности“. А у Бугарској је Истанбулска конвенција, уз велико залагање Бугарске православне цркве, не само пропала у парламенту почетком 2018, већ ју је јула минувле године одбацио и Уставни суд Бугарске, јер крши начело да је брак „слободна заједница мушкарца и жене“. Да, у Бугарској уставне судије очито нису крпе за чишћење пода за потребе владајућих странака.

Кад се све сабере – најлошија ситуација је, као и обично, у Србији. Или је код нас рајински менталитет највише укореењен, или наши сомови најлакше падају на удице бри-селских и других морално посрнутих белосветских власто-држаца. Зар да се онда зачудимо кад видимо прогоне најо-данијих српских синова?

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ КАО НОВИ КОМУНИЗАМ (УМЕСТО ПРЕДГОВОРА)

ЗА ЊИХ ЈЕ ТОЛЕРАНЦИЈА ПРИХВАТАЊЕ

Износећи учење Православне Цркве о греху хомосексуализма, увек сам чинио све што могу да разликујем грех од грешника. Али, већ 2017. године, у тексту „Како смо ћутањем издали завет“, уочио сам да „многи данашњи хомосексуалци не само да не сматрају да чине грех, него траже да се њихова „оријентација“ призна као норма, и да се наметне целом друштву. И то све под видом „толеранције“.“⁽¹⁾

У том тексту, истакао сам и ово: „Управо о томе говори Слободан Антонић у својој студији „Моћ и сексуалност/Социологија геј покрета“: „Међутим, позив да се нешто толерише не подразумева и захтев да се уздржимо од заузимање става према томе (морална неутралност), или чак да не смемо ни имати став о томе (етичка равнодушност), а понајмање захтев да се то мора јавно *прихватити* (tolerance=acceptance).“

Толеранција подразумева само одлуку да се не угрожава неки другачији облик егзистенције, односно одлуку о поштовању јавног права на различитост – уз задржавање права на изрицање негативног става према том облику.

Сама реч „трпељивост“ јасно изражава то традиционално значење које је „толеранција“ имала и у класичном либерализму – нешто што нам се (приватно) нимало не свиђа, али га трпимо, као део легитимног (јавног) поретка. Геј активисте, међутим, често љути таква врста толеранције. Они не желе само да буду „остављени на миру“, они желе да, управо *као хомосексуалци*, буду „прихваћени“, они желе „признатост“ за своју хомосексуалност, „признатост“ да то што раде није ништа лоше, ништа срамно или стидно, већ „нормално“ („варијетет нормалне људске сексуалности“, како каже Зорица Мршевић/.../).“(1)

КАКО СУ ПОЧЕЛИ ДА МЕ ГОНЕ

Већ тада, 2017, уочио сам да нас гоне, па сам забележио:“ Ових дана, и ја сам, зато што нисам спреман да се мирим са антихришћанским погледом на свет, доживео да ме прогласе „хомофобом“ (лажни појам – када се реч „хомофоб“ преведе на србски, то значи „онај који осећа фобију од људи“; али, лажне речи се и користе да би сакриле стварност.) Недавно је уредништву сајта „Србин. инфо“ стигло следеће електронско писмо (намерно га доносим латиницом, како је и писано): “From: **DA SE ZNA! Reporting LGBTI human rights abuse & hate crime** dasezna@dasezna.lgbt Date: 2017-06-20 12:43 GMT+02:00 Subject: Molba za uklanjanje diskriminatornih tekstova i/ili impresum portala Srbin.info To: kontakt@srbin.info

Poštovani/a,

Обраћамо Vam se kako bismo Vam skrenuli pažnju na izuzetno velik govor mržnje prema LGBT na portalu Srbin.info. Srbin.info je npr. objavio tekst Vladimira Dimitrijevića „Beograd: Borba za porodicu se nastavlja, stop sodomitima!“. Već sam naslov teksta sadrži uvredljiv termin „sodomit“ za

pripadnike LGBT. U samom tekstu se isti termin ponavlja i iznosi se tvrdnja da postoji „LGBT propaganda“ i „LGBT vrednosti“ čime se homoseksualnost proglašava za ideologiju, a ne seksualnu orijentaciju, što ona prevashodno jeste. U tekstu se takođe čitaocima/teljicama sugeriše da homoseksualnost nije ljudska i nije normalna. Smatramo da se ovim tekstom krši Kodeks novinara Srbije (u delovima *odgovornost novinara* i *novinarska pažnja*) i da predstavljaju težak oblik diskriminacije jer se diskriminacija podstiče putem javnih glasila (član 13. tačka 3. Zakona o zabrani diskriminacije). Zbog toga Vam dobronamerno predlažemo da pomenuti tekst, i tekstove slične sadržine, uklonite sa portala Srbin.info. Ukoliko se odlučite da ne uklonite diskriminatorne tekstove, molimo Vas da nam pošaljete Vaš impresum koji će sadržati pravno lice koje stoji iza Srbin.info i njegovo sedište (uključujući i ulicu, a ne samo deo grada kako je navedno na Vašem sajtu) na mejl adresu dasezna@dasezna.lgbt. Ukoliko nam ne pošaljete ove informacije u razumnom roku, bićemo prinuđeno da Vas prijavimo odeljenju MUP-a za visokotehnoški kriminal. Unapred zahvalan na odgovoru, Miloš Kovačević¹).

Знао сам о чему је реч, па сам и то регистровао: „Нападнут је мој текст, а циља се на „Србин. инфо“. Наравно, све се то збива као освета идеолога политичког хомосексуализма после заустављања њихових „образовних пакета“ намењених школама. Због тога су напали и Мишу Ђурковића.“(1)

РЕЧИ СУ, ПО ЊИМА, НАСИЉЕ

Од почетка се видело куда све иде – треба, наиме, речи изједначити са насиљем. Право на свој став према политичком хомосексуализму није ништа него насиље над хомосексуалцима. И тада сам, као и сада, рекао: „Наравно да

се хришћанин не залаже за насиље над хомосексуалцима, јер он, по заповести Господњој, не сме да мрзи грешника, него грех, а за грешника је дужан да се моли да му Отац Небески дарује обраћење. Оно против чега се хришћанин у јавном простору бори јесте наметање политичког хомосексуализма као мере и провере друштвеног живота, то јест једне противпородичне идеологије по преимућству. У тексту који је објављен на „Србин. инфо“ о томе јасно пишем: „Свим срцем подржавам протест породичних људи, о којима се у овом тренутку, скоро нико не стара и не брине. Не само што породични људи живе на ивици беде, него нам се сад мешају у свакодневницу, и желе да нашу децу отимају да би их, колико сутра, на усвајање дали добрим „родитељима“, содомитима, који отету децу треба да уче „ЛГБТ вредностима“. Заиста је крајње време да се родитељи Србије повежу, без икакве приземне политике, и да кажу НЕ свима који желе да нам отму оно последње што нам је остало – породицу! У овом тренутку, хвала Богу, ипак постоји један снажан фронт србских породично оријентисаних интелектуалаца који су спремни да бране оно што је људски и нормално. Има и новинара и медија (мада много мање него што би требало) који се укључују у борбу за људске вредности, међу којима је породица у овом тренутку најважнија. Зато, наравно, не треба да губимо наду, него да храбро идемо у сусрет Богу Који је постао Човек, и Чија благодат ће бити са нама ако се трудимо да испуњавамо Његов закон, закон Истине и Живота.“^{“(1)}

Због овога су ме џендер – тужидабе из „Да се зна“ оцениле као згодну мету, и хајка је почела.

Нису могли те, 2017, да ме спрече да кажем: „Наравно да постоје „ЛГБТ пропаганда“ и „ЛГБТ вредности“. Јер, коначни циљ радикалног политичког хомосексуализма је

да, преко приче о борби за „људска права“ укине природну породицу, и разори све породичне вредности на којима цивилизација почива. Нарочито треба обратити пажњу на ставове Шуламит Фајерстон и Маше Хесен, које не крију шта је циљ лезбо-феминистичког активизма.“ (1)

КОМУНИСТИЧКЕ ЛЕЗБО – ФЕМИНИСТКИЊЕ

И Шуламит Фајерстон и Маша Хесен су јасно рекле – признавање ЛГБТ „бракова“ је само увод у коначно разарање природне породице, која, како оне веле, не треба да постоји. Ево шта пише Шуламит Фајерстон у својој кључној књизи „Дијалектика пола“: „На исти начин на који уништење економских класа захтева побуну угњетене класе (пролетаријата) и, током привремене диктатуре, узимање у своје руке средстава за производњу, уклањање сексуалних класа захтева устанак угњетене класе (жена) и стављање под контролу средстава за производњу: не само васпостављање пуног права жена над својим телима, него и привремено освајање контроле над људском способношћу да производи потомство – над новом популационом биологијом као и над свих друштвеним установама које су везане за рађање и васпитање деце. И као што је у социјалистичкој револуцији циљ био не само уклањање привилегија једне економске класе, него саме поделе на класе, тако је коначни циљ феминистичке револуције, за разлику од раног феминизма, на само уклањање мушких привилегија, него и саме поделе на полове: разлике у гениталијама више неће имати било какво културно значење. (Повратак неограниченој пансексуалности – фројдовској „полиморфној перверзности“ – која ће, вероватно, истиснути хетеро/ хомо/ би-сексуалност). Обнављање врсте од стране једног пола ради добра оба пола биће замењено (то ће барем бити једна од

варијаната) вештачком производњом: децу ће рађати оба пола или ће се рађати бесполно – како се узме; зависност детета од мајке (и обратно) уступиће место крађој зависности од мање групе људи и било каква физичка крхкост детета у односу на одрасле биће културно компензована. Подела рада ће нестати укидањем рада (кибернетизација). Тиранија биолошке породице биће уклоњена.“(2) То (разарање природне породице) је циљ, истински циљ, привремено закрадуљен причом о правима и толеранцији: зато сам се, од почетка, жестоко борио против политичког хомосексуализма, новог бољшевизма. Тако су и комунисти, пре Другог светског рата, у Краљевини Југославији тражили демократију за себе, а кад у дошли на власт почели су да се обрачунавају са свима који нису хтели да им се поклоне.

РУГАЊЕ ХРИСТУ

Те, 2017, забележио сам и ово: “Пропагандисти политичког хомосексуализма су непосредни непријатељи хришћанског погледа на свет. То су доказали и 2012. године у Београду, када су, поред параде (која, захваљујући отпору јавности, није одржана) организовали седмодневне изазивачке манифестације под именом „Љубав, Вера, Нада“, а први дан почетка „Недеље поноса“ је пао 30. септембра, када Црква слави Свете мученице Веру, Наду и Љубав и мајку им Софију. Сами организатори параде су отворено признали да знају да свој антипразник, пропаганду срама, почињу на тај дан, и под тим именом зарад провокације већинске, дакле породичне, Србије. У питању је било 12 фотографија, које, цитирамо организаторе изложбе, „показују Исуса са транссексуалцима, ХИВ позитивним особама и геј мушкарцима. Фотографије су модерна верзија прича из Новог завета. На 12 фотографија уметница преиспиту-

је однос хришћанства према хомосексуалности кроз централни лик – Исуса“. Бог у Кога ја, као хришћанин, верујем, представљен је као – хомосексуалац. И тај богохулни чин је, тобож, изведен у име „толеранције“. И ја такве и сличне ствари треба да „толеришем“, да се весело кезим и да вичем „Браво“! Е, па, тај филм нећете скоро гледати!“⁽¹⁾

МИША ЂУРКОВИЋ О БОРБИ НЕПРЕСТАНОЈ

Била је то година кад су они ударили и на Мишу Ђурковића, који се није дао: „Миша Ђурковић који се, на основу приче о „толеранцији“, нашао на удару људскоправашких LGBTQXYZ јуришника, указује на огромне тешкоће борбе за очување основних породичних вредности у Србији данас, јер Вучићев режим непрестано доноси законе који породицу урушавају: „Ви зауставите грађански законик, а иста та решења се на мала врата провуку преко Закона о спречавању насиља у породици. Ви зауставите образовне пакете, кад ето њих у нацрту новог Закона о основама система образовања и васпитања./.../ Ко год данас има било какав проблем у браку може да позове државу, измисли разлог (психичко, емотивно и друга насиља) и ако је довољно уверљив добије једно месец дана да се „искулира“ од партнера. Но кад се исти врати у кућу шта мислите како ће да изгледа њихов заједнички живот? Ко ће желети да живи даље са особом која га је пријавила и одвојила од деце? Најлицемерније је што се у исто време отварају некакве расправе о потреби повећања наталитета. Хајте, молим вас. Ко ће са оваквим законима да улази у брак и да рађа децу? Ко ме, ако не може сам да их васпитава? Држави која константно разара породични оквир у коме они треба да се развијају и расту? А онда се политичари ваде како ово морају јер Европа то тражи. Европа тражи и наше докторе, инжи-

њере, медицинске раднике који у хиљадама одлазе одавде. Као што су отишли из Бугарске и Румуније нпр. Бриселски службеници који гурају овакве ствари неће да живе овде. Њих баш брига што ми демографски пропадамо. Али нас треба да је брига и ми треба да се боримо да не нестане-мо.“ И ја потписујем Ђурковићеве речи.“(1)

С КИМ СМО

Потписивао, па се нашао на суду. Тужабаде из „Да се зна“ не могу очима да ме виде. Наравно...Њихови циљеви су на време уочени. Те, 2017, писао сам и ово:“Ипак, никада нисам сумњао да сам на страни победника - Христа Бога и Небеске Србије, чије су војводе Свети Сава и Лазар Косовски. Зато знам да се борба наставља, и знам да ће се Нови светски поредак, као недавно нацизам и комунизам, срушити, и да им трага неће остати. А што се Завета тиче, он је неразорив:“Истинита је ријеч: ако с Њим умријесмо, с Њим ћемо и живјети; ако трпимо, с Њим ћемо и царовати; ако ли се одрекнемо, и Он ће се нас одрећи; ако ли изневјеримо, Он остаје вјеран, јер се не може самог себе одрећи.“(Друга Тим. 2, 11-13)“(1)

ОСУДА НА ЈЕЗИКУ КОЛОНИЗАТОРА

А онда је дошла 2018, када ме је, на тужбу Удружења „Да се зна“, Повереник за заштиту равноправности, Бранкица Јанковић, прогласила за дискриминатора. И то не само на србском, него и на енглеском, кључном језику окупације Србије: „In the proceeding upon the complaint from a civil society organization against Vladimir Dimitrijevic, because of statements in text „In a Defense of Natural Family” which insult dignity of persons with different

sexual orientation, Commissioner for Protection of Equality Brankica Jankovic issued an opinion that provisions of the Law on the Prohibition of Discrimination were violated, together with recommendations for their removal. Since Vladimir Dimitrijevic did not act upon recommendation within the legal period, even after the warning, Commissioner for Protection of Equality informs the public thereof, in accordance with the Law on Prohibition of Discrimination.”(3)

КУВАЊЕ ЖАБЕ

Иначе, објективно гледано, реч је о процесу тзв. „кувања жабе“, о коме је Владислав Ђорђевић писао: „Процес „унормаљивања“ хомосексуалности такође је био дуг. Ту је такође велику улогу одиграла поп-култура. Много је замајац том процесу дала серија „Вили и Грејс“. Хомосексуалност је са маргина поп-културе постепено постала главни ток поп-културе. Сада готово да нема дела поп-културе – посебно филма – у коме нема неког „геј лика“, по правилу позитивца. Овом тренду „унормаљивања“ девијантности дали су допринос и интелектуалци својим „округлим столовима“ и ученим расправама. Они су о хомосексуалности најпре говорили хладно, објективно и научнички. Тиме су припремили терен за њену социјалну прихваћеност. По њима, та појава је универзална, постоји у свим културама и многи истакнути људи били су „гејеви“. Само биготи и игноранти су против „гејства“ („gayness“). Просвећени и учени то прихватају. Посебан замајац је томе дала „психо-анализа“. Она је „доказала“ да смо сви ми „бисексуалаци“. Шта ћете бити зависи од вас. На то се надовезала „родна теорија“, која тврди да је свако сексуално понашање само „социјални конструкт“ и један „дискурс“. Стога децу треба васпитати тако да „имају више могућности“. На крају су

дошли законодавци, правници и адвокати који су најпре хомосексуалност декриминализовали, а потом и легализовали. Они су је „унормалили” и прогласили „људским правом”. Штавише, почели су да је намећу под кринком борбе против „дискриминације” и „насиља”. Штавише, сада се прогоне критичари „хомосексуалне агенде”, као што су: Бранислав Ристивојевић, Владимир Димитријевић, Милан Брдар, Миша Ђурковић и други. Настало је време „диктатуре толеранције”.⁽⁴⁾

ШТА СУ ПИСАЛИ О МЕНИ

У књизи „Подаци, а не звона и прапорци“ НВО „Да се зна“ објавила је поглавље „Udruženje *Da se zna!* protiv Vladimira Dimitrijevisa“. Тамо пише следеће (ово доноси-мо оригиналном латиницом; иначе, „Да се зна“ брошуру финансирали су, рецимо, напредни Норвежани, код којих се деца из породица отимају и дају на усвајање толерантним ЛБГТ и осталим херојима нашег доба; као и, наравно, неко из ЕУШвиц бриселске демократије): „Vladimir Dimitrijević je 12. januara 2018. godine na svom veb sajtu objavio tekst pod naslovom „U odbranu prirodne porodice“, koji je, po rečima Vladimira Dimitrijevića, nastao uoči donošenja Zakona o rodnoj ravnopravnosti „čije će posledice po našu, ioanko razorenu porodicu, biti ogromne“. Vladimir Dimitrijević je istako i da tekst ima za cilj da građane obavesti o „najstrašnijem nasrtaju totalitarne vlasti na porodicu, koji se može porediti samo sa komunističkim udarcem na duhovne i porodične vrednosti“, kao i da se „umesto komunizma, Srbima nameće homoseksualizam“ i to „pod vidom priče o rodnoj ravnopravnosti“ čije su propagatorke, po rečima Vladimira Dimitrijevića, LGBT+ aktivistkinje. Vladimir Dimitrijević je citirao i pismo Branislava Vujića, čije navode prihvata kao

svoje, a u kom je istopolni odnos sveden isključivo na seks, lišen drugih humanih odlika, kao što je emocionalna povezanost, za razliku od heteroseksualnih odnosa za koje se navodi da mogu postojati i bez seksa. Takođe, homoseksualni odnos je nazvan razvratnim, sitnosopstveničkim i potrošačkim, uz upozorenje da homoseksualne veze uništavaju porodične odnose i menjaju kriterijeme normalnosti. U zaključku je izneo da se LGBT+ parovi ne mogu tretirati kao ravnopravni. U tekstu se prenose stavovi da je jedina prirodna zajednica – zajednica između muškarca i žene, i da je samo takva zajednica – prirodna porodica – put do sreće koji vodi u valjan život, istinsku sreću, blagostanje i izвориште ispravnog političkog života. Takođe, Vladimir Dimitrijević u tekstu prenosi ideje po kojima se „džender ideologija” nameće čitavom društvu, sa ciljem da se „duše” osvoje kroz škole, te navodi i da „kada LGBT-dženderisti uđu u škole, dobiće podlogu za svoju propagandu kakvu nikada do sada nisu imali”. Smatrajući da ovakvi stavovi Vladimira Dimitrijevića predstavljaju negativan stereotip o istopolnim odnosima, da propagiraju neravnopravnost, vređaju dostajanstvo LGBT+ osoba, Udruženje Da se zna! podnelo je u martu 2018. godine pritužbu Poverenici za zaštitu ravnopravnosti. Vladimir Dimitrijević je u maju 2018. godine, kao odgovor na pritužbu Udruženja Da se zna!, objavio novi tekst na svom veb sajtu pod nazivom „Odgovor na tužbu ‚LGBT zaštitara’ ili Ponovo ‚As Long As There is One Hundred’”. U navedenom tekstu Vladimir Dimitrijević ponovo je izneo stavove koji oslikavaju suštinsko nerazumevanje ljudske seksualnosti, produbljuju negativne stereotipe, ponižavaju LGBT+ osobe i podstiču stvaranje neprijateljskog i uvredljivog okruženja. Tako je Vladimir Dimitrijević, između ostalog, naveo i da u savremenom društvu postoje tendencije da se homoseksualnost shvati, ne kao polna izopačenost nego

kao seksualna orijentacija koja ima jednaka prava na javno ispoljavanje i uvažavanje. Vladimir Dimitrijević je preneo i navodne stavove crkve prihvatajući ih kao svoje, te je naveo i da su „homoseksualne veze grešne i da podležu osudi“, kao i da se „homoseksualne težnje leče, kao i ostale strasti koje muče palog čoveka“. Ceneći prvobitno objavljen tekst „U odbranu prirodne porodice“, zbog kog je Udruženje Da se zna! i podnelo pritužbu, ali i tekst koji je Vladimir Dimitrijević objavio kao odgovor na pritužbu, Poverenica za zaštitu ravnopravnosti donela je u junu 2018. godine mišljenje da je Vladimir Dimitrijević stavovima iznetim u tekstu „U odbranu prirodne porodice“ objavljenom 12. januara 2018. godine povredio član 12 Zakona o zabrani diskriminacije i dala preporuku Vladimiru Dimitrijeviću da na svom sajtu javno uputi izvinjenje osobama drugačije seksualne orijentacije, ali Vladimir Dimitrijević po toj preporuci nije postupio. Zbog toga je Udruženje Da se zna! u januaru 2019. godine protiv Vladimira Dimitrijevića podnelo tužbu Višem sudu u Beogradu, i to zbog višestruke diskriminacije, sa predlogom da sud utvrdi da je Vladimir Dimitrijević tekstovima „U odbranu prirodne porodice“ i „Odgovor na tužbu ‚LGBT zaštitara‘ ili Ponovo ‚As Long As There is One Hundred‘“ izvršio akt diskriminacije prema LGBT+ osobama, te da obaveže Vladimira Dimitrijevića da navedene tekstove ukloni sa svog veb sajta i da mu zabrani da ubuduće na veb sajtu i drugim publikacijama objavljuje tekstove kojima se diskriminišu LGBT+ osobe, kao i da ga obaveže da presudu objavi o svom trošku. Postupak pred Višim sudom u Beogradu još uvek je u toku.”(5)

И опет, понављам, да се зна, све своје кључне ставове.

КАКО СУ ТО РАДИЛИ ЛЕЊИН И ТРОЦКИ

Наравно да ће последице џендер законодавства по умирућу Србију бити језиве, јер је то противпородично законодавство, засновано на лажи да биолошки пол практично не постоји, јер је „друштвена конструкција“. Тоталитарна власт насрће на породицу онако како је насрнуо комунизам – и то је апсолутно тачно. Ево шта каже историја: „„Чулност и сексуалност“ су разматрани на партијским скуповима бољшевика и дуго пре револуције. И не само да су разматрани. На Трећем конгресу Руске социјалдемократске радничке партије (РСДРП) чак је Лаву Троцком наложено да разради нову теорију односа полова у случају победе бољшевика. А сам Владимир Лењин је још 1904. године писао да ће „ослобађање духа чулности, енергије која није усмерена на лажне породичне вредности, помоћи да се избаци тај угрушак, у циљу победе социјализма“. Немачки психолог Вилхелм Рајх у своме делу „Сексуална револуција“ (прво издање из 1934. године), наводи одломак из преписке Троцког и Лењина (1911) посвећене овој теми. Ево шта пише Троцки: „Несумњиво, сексуално угњетавање је главно средство поробљавања човека. Док такво угњетавање постоји, не може бити ни речи о правој слободи. Породица, као буржоаска институција, у потпуности је превазиђена. Радницима треба озбиљније говорити о томе...“ Лењин му је одговарао: „...И не само породица. Све забране које се тичу сексуалности треба да буду укинуте... Ми имамо шта да научимо од сифражеткиња (поборнице женског еманципационог покрета у Енглеској почетком 20. века – прим. ур): чак и забрана истополне љубави треба да буде укинута“. Бољшевичка теоријска разрада сфере секса донела је своје резултате: са победом револуције 1917. године постало је могуће да се теорија смело, и што је нај-

важније брзо, оствари у пракси./.../ Многе бољшевичке поставке у области „сексуалног законодавства“ чак и данас изгледају ултралиберално. Тако, убрзо након познатих декрета „О миру“ и „О земљи“ излазе Лењинови декрети (19. децембар 1917) „О укидању брака“ и „О укидању кажњавања за хомосексуализам“ (овај последњи у саставу декрета „О грађанском браку, о деци и о уношењу грађанског стања у документа“). Оба ова декрета су, нарочито женама, доносила „потпуно материјално, а исто тако и сексуално самоопредељење“, као и „право жене на слободан избор имена и места живота“. Према овим декретима „сексуални савез“ (званични назив за револуционарни брак) могао је лако да се закључи и раскине. Године 1919. директор Института друштвене хигијене Баткис са задовољством је констатовао: „Брак и његово раскидање постали су искључиво приватна ствар... Са задовољством можемо да видимо како је, услед ослобођења од морала, значајно смањен број сексуалних перверзија, било то силовање, сексуално понижавање и слично“. Управо у то време појавила се и теорија о љубави као „чаши попијене воде“. А само ослобођење од морала ишло је тако далеко да је изазивало чуђење по читавом свету. На пример, писац Херберт Велс, који је у то време посетио револуционарну Москву, касније се чудило томе „како је просто стајала ствар са сексом у земљи победничког социјализма – сувише просто“. Упоредо са значајним датумима везаним за Револуцију, у СССР-у су полетно обележавани и други празници. Тако је у Петрограду 19. децембра 1918. парадом лезбејки прослављена прва годишњица декрета „О укидању брака“. Троцки у својим успоменама тврди да је Лењин на вест о томе радосно одреаговао: „Тако треба, другови!“. На овој паради носили су транспаренте „Доле стид!“. Овај позив био је широко прихваћен још у јуну 1918.

године, када су центром Петрограда мушкарци и жене, њих неколико стотина, прошетали потпуно голи./.../ Промена односа међу половима у то време имала је свеобухватан карактер. На пример, приликом раскида односа између мушкарца и жене у породици са децом, исплата алиментације трајала је само шест месеци, и то уз услов да је један од партнера незапослен или неспособан за рад. Законодавство у области односа полова у годинама после Револуције стално се развијало, обнављало и допуњавало. Тако је Александра Колонтај, једна од ауторки „Кодекса о браку“ писала: „Што дуже траје сексуална криза, то она више добија хронични карактер“. И даље додаје: „Сексуално просвећивање у школама треба да почне са 12-13 година. У противном, ми ћемо се све чешће сусретати са таквим ексцесима као што је на пример рана трудноћа. Није реткост да се то данас догађа у узрасту од 14 година“. И бољшевичка власт шаље у унутрашњост земље директиве о увођењу сексуалног васпитања у школе. Но, овај подухват наилази на препреке: на „заостала схватања“ у унутрашњости Русије и недостатак квалификованих предавача-сексолога. Ако је прва препрека била заиста тешка, друга – дефицит сексолога – била је решива. У Русију су довели сексологе из иностранства, посебно из Немачке. На пример, од 1919. до 1925. године у СССР је стигло око 300 таквих иностраних стручњака. На пример, немачка сексолошкиња Хале Фанина се сећала: „СССР је 1925. године заиста представљао нешто фантастично. Ево где је простор за рад! Читав свет, а нарочито Немачка, треба да им завиде на ономе што се тамо догодило. Ту је тако унапредовала примењена сексологија и психологија, да материјала за проучавање има довољно за неколико година. Узгред, СССР је био прва земља на свету где су званично биле признате теорије Сигмунда Фројда. У

оно време нису престајале дискусије о позитивним и негативним странама слободне љубави. Интересантни су били закључци партијског активиста Маркова на конференцији „О питањима друштвене хигијене“ 1924. године: „Упозоравам да се над нама надвија колосална несрећа у том смислу што нисмо правилно схватили појам слободне љубави. Као резултат слободне љубави постигли смо то да су комунисти направили гомилу деце... Ако нам је рат дао масу инвалида, неправилно схваћена слободна љубав наградиће нас још већим бројем неспособњаковића“. Но, овакви гласови губили су се у општем хору одобравања слободне љубави. У СССР-у у милионским тиражима излазе књиге и брошуре на ту тему. Најпродаванија у 1925. години била је брошура неког Енчмијана „Сексуални рефлекс“. Одржавају се и семинари. Теме једнога од њих биле су на пример следеће: 1) Да ли је природна сексуалност детета? 2) Како треба да схватимо и регулишемо однос дечије сексуалности према раду?... У штампи се дискутује о томе како су се „раније деца играла Црвене армије, а сада су игре све горе, тачније – сексуалне“. Почетком 20-их година приметан је нагли пораст броја ванбрачно рођене деце. Тако партијски активиста Лисенко из Москве наводи цифре на основу којих се јасно види да је у престоници 1923. године најмање половина новорођенчади на свет дошла ван брака. Сама породица као „ћелија друштва“ замењује се појмом „пар“ (данас се то обично назива „ванбрачна заједница“). Године 1924. према подацима Цејтлина, службеника у апарату Троцког, „у великим градовима ‘парови’ чине већину у односу на породице“. У то време широко се разматра и питање контрацепције. Абортуси се поздрављају будући да „ослобађају жену“. Производња презерватива вишеструко расте у поређењу са периодом пре Револуције. Академик Павлов

на псима спроводи експерименте са стерилизацијом, надајући се да ће у будућности њихове резултате моћи да примени и на совјетским грађанима. Многи научници-шарлатани измишљају нова контрацептивна средства, вештачки осемењавају жене, производе таблете за јачање потенције. Како смо већ рекли, директива о „друштвеној хигијени“ из Москве радницама је стигла „на разматрање“. То значи да су власти у губернијама саме морале да одлучују какву ће политику да воде. А њихове одлуке често су биле врло интересантне. На пример у Рјазанској губернији власти су 1918. године издале декрет „О национализацији жена“, а у Тамбовској 1919. године „О расподели жена“. У Вологди су спроводили у живот следеће одлуке: „Свака комсомолка, фабрадница или ученица којој је од комсомолца или фабрадника стигао предлог да ступи у полне односе, дужна је да га испуни. Иначе не заслужује назив пролетерске студенткиње“.(6)

„Да се зна“ су, у свом опису мог злочина, избегавали да кажу шта сам и како сам цитирао, а за ставове Руске Православне Цркве, објављене у званичном документу „Основи социјалне концепције“, које сам обилато цитирао, рекли су да су „наводни“ ставови Цркве. И тако су написали свој текст о мени, дискриминатору, и тако почели да ме хајкају по судовима.

Да, понављам, јер то је истина – Србима се уместо комунизма намеће политички хомосексуализам, нова антихришћанска и противпородична идеологија. И истина је да ја, Владимир Димитријевић, свим силама, користећи право на слободу вероисповести и слободу изражавања, устајем против политичког хомосексуализма – новог бољшевизма. И нећу да ћутим, јер ми је Бог дао слободу да говорим и мислим.

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?

Књига коју читалац има у рукама већ је трећи наслов који настаје поводом насртаја политичких хомосексуалаца из Удружења „Да се зна!“ на моју слободу, изведеног путем тужбе Вишем суду у Београду. У првом делу ове књиге, кроз полемике са неколиким православним хришћанима, који су реаговали на моје ставове о овом питању (иначе, вођене на сајту „Борба за веру“) даје се јасан хришћански увид у суштину проблема са којим се суочавамо. Прво питање на које је одговорено је питање природне породице, око кога се можемо сложити са свим породичним људима на свету, без обзира на њихово верско опредељење. Какав треба и може да буде мисионарски однос према онима који лутају лавиринтима греха – на то питање се одговара у дијалогу са Александром Антићем. О Божјој љубави и разликовању греха од грешника расправља се у полемици са Слободаном Станковићем. Затим се, у тексту „И ово да се зна“, испитује квислиншка природа политичког хомосексуализма на нашем простору, а ту је и чланак о настојању да се Француска демаскулинизује путем обрачуна са глумцима какав је Ален Делон. Процес демаскулинизације Европе је још један од процеса за чије се довршење користи покрет политичких хомосексуалаца. О наметању идеологије цендер – безумља реч је у тексту о додели почасног доктората Београдског Универзитета квазинаучници Џудит Батлер, једној од кључних „идеолошкиња“ цендера. Ту је и текст о „квировању“ Црне Горе и последицама „цендеризације“ Србије. За крај, дата је анкета о наметању ове тоталитарне идеологије у нашој окупираној земљи, спроведена међу нашим угледним интелектуалцима, а објављена у часопису „Печат“ почетком 2018. године.

Надам се да ће и ова књига проширити поље слободне мисли у Србији претвореној у бриселско – вашингтонску колонију.

Аутор, јуна 2019. године

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 26. јуна 2019. године):

1. <https://srbin.info/pocetna/aktuelno/kako-smo-cutanjem-izdali-zavet-razmisljanja-o-vidovdanu-2017/>

2. <https://teoriaevolutiva.files.wordpress.com/2013/10/firestone-shulamith-dialectic-sex-case-feminist-revolution.pdf>

3. <http://ravnopravnost.gov.rs/en/vladimir-dimitrijevic-dis-criminated-lgbt-persons/>

4. <http://ckk.cpδ/2019/05/08/vladislav-djordjevic-kuvana-zaba-ili-overtonov-prozor-kako-socijalno-neprihvatljivu-pojavu-uciniti-socijalno-prihvatljivom-pa-cak-i-pozeljnomo/>

5. <https://dasezna.lgbt/attachments/Podaci-a-ne-zvona-i-praporci2.pdf>

6. <http://pravoslavnaporodica.org.cpδ/index.php/samoderzavie/komunizam-crvena-kuga/1885-sssr-sovjetska-socijalisticka-seksualna-revolucija>

ПРИРОДНА ПОРОДИЦА: СТАНОВИШТЕ ЈЕДНОГ ПРАВОСЛАВЦА

О ПИСМУ И НЕСПОРАЗУМУ

Рађ Божји Драган је у писму сајту „Бора за веру“ рекао: “Христос по среди нас! Драга браћо и сестре, срамота ме је што мене последњег међу вама немир покреће на високоумље, па противречим онима који су много ближи Богу од мене гордога. Опростите али оно што је очигледно могу чак и ја да запазим. Један од последњих текстова објављених на овом нашем „виртуелном зборишту“ борбазаверу.инфо, је потпуна бесмислица! Мислим на интервју нашег уваженог и много поштованог брата др Владимира Димитријевића са др Аланом Карлсоном „Будућност је у обнови породице-разговор са др Аланом Карлсоном, оснивачем светског конгреса породица“.

Толико дивне приче о „Природној породици“ „темељу здравог друштва“, толико предивних речи о научним доказима који потврђују величину заједнице између човека и жене стару чак два милиона година (мало несхватљиво за моје скромно православно расуђивање, пошто, по библијском рачунању, свет постоји нешто више од 7.500 година), толико значајних људи који учествују у жестокој борби за

очување те Природне породице. Свега има у овом разговору, само Христа нема. Каква је то породица, драги моји, која ће народ и државу на добро да покрене, ако у њој Христа нема? Жао ми је али не умем тако лепо и опширно да пишем, зато на све ово ја могу да супротставим само следеће речи. Није свака породица Богом благословена, већ само Православна породица, то јест онај брак који је Христос благословио! Много је у нашем народу оних који своју заједницу нису запечатали Светом тајном брака. Покајмо се, браћо и сестре, и што пре исправимо сваки грех на добро па и овај. Можда је Господ желео нешто да Вам каже, опростите што је баш мени грешноме допустио да Вас на овај, мало непријатан начин покренем на размишљање, ако Вас покренем. Опростите.“ (1)

С обзиром да сам интервју са Аланом Карлсоном водио ја, сматрам да је потребно да пружим извесна објашњења. И немам намеру да било кога поучавам, него да нешто разјасним. Поготово што се слажем са ставом да су Срби пропали без Христа, и да има и превише невенчаних и неосвештаних бракова међу нама.

Што се Карлсона тиче, он је амерички протестант, и његово становиште о два милиона година породице није моје становиште. Ипак, то не значи да се не слажем са његовом идејом о природној породици. Која, уосталом, није само његова.

БОГ И ПОРОДИЦА

Православна породица је пунота породичног живота, настала на основу Свете Тајне Брака које нема ван Цркве Христове. И то је неоспорно. Међутим, чак и породица код незнабожаца има остатке благодати коју је Бог дао Адаму и Еви у рају. Зато је Свети апостол Павле рекао да ако једно

у незнабожачком браку прими веру у Христа и крсти се, а оно друго остаје у незнабоштву, крштени брачник не треба да оставља некрштеног, надајући се да ће и он спознати истину.

О свему томе у својој књизи о браку један од највећих канониста новије епохе, Сергије Тројицки, каже: „Брак се појавио без икакве везе с првородним грехом. Он је постојао још пре греха, јер га је установио сам Бог, који је створио жену и привео је к мужу још у рају. Али и после првородног греха он није изгубио своју светост и постојао је не само код Јевреја него и код незнабожаца, служећи ту као главни преноситељ благодати Божије на грешно човечанство.

Тако Климент Александријски говори о благодати брака у рају (Strom. III 4, Migne PG 8, 1906). Ориген назива уопште сваки брак „благодатним даром“ (charizma) и каже да на супрузима почива благодат (Comm. in Matth., Migne PG 13,1 229). За разлику од католичке цркве, која је на Тридентском сабору прогласила за догму мишљење да је тајна брака установљена тек у Новом Завету од стране Христа (Sessio XXIV), источна теорија учи да је ова тајна, установљена још у рају, у Новом Завету била само потврђена, о чему је 1574. године тибингенским богословима писао патријарх цариградски Јеремија II, а у XVII в. источни патријарси у грамоти о оснивању руског Светог синода.

Поборници теорије освећења указују на то да грех првих људи није нарушио брак, пошто се тај грех није ни тицао њихове супружанске љубави. Августин (De civ. Dei XIV 11, Migne PL 41, 422) и Златоусти (Беседа о стварању света, Migne PG 56, 490), тврде, штавише, да се Адам приближио к жени после нарушавања заповести управо ради очувања те љубави и „ради супружанске свезе“. Да

тајна брака није била разорена грехом прародитеља - о томе говоре и канонске књиге Православне Цркве (нпр. Крмчија, Гл. 49, изд. 1804. и 1816, II123).

Ненарушен грехом, брак је сачувао своју светост и у јеврејству и у незнабоштву. „У погледу брака“, каже Климент Александријски, „Син је само сачувао оно што је установио Отац. Пошто је старозаветни закон свети, свети је и брак. И старозаветни брак је био света тајна, као праслика Христа и Цркве, о чему говори апостол» (Strom. III12, Migne PG 8, 1285); Бл. Теодорит Кирски напомиње да је Бог благословио брак не само у рају него и после греха, приликом изласка Ноја из ковчега (Migne PG 83, 536). „Прва брачна љубав, пише св. Јефрем Сирин, била је од Адама до Господа нашег тајна савршене љубави Господа нашег» (Тум. посл. Ефесцима 5,32, изд. Москва 1895). „Брак постоји и у синагоги», каже Августин (Migne PL 35, 2374).

„Брак је поштена ствар и код нас и код незнабожаца», каже Златоусти (Нот. XII in 1 Cor., Migne PG 61, 103), а св. Зенон Веронски доказује да незнабошци поседују све брачне добродетељи, тако да се налази у недоумици - чему би уопште могао да их поучи (Tract. IV, Migne PL 11, 306).

Преовлађивањем таквих погледа се и објашњава то што су стари хришћани, који су се клонили јеврејских обреда и који су учествовању у незнабожачком култу претпостављали муке и смрт, без икаквог протеста склапали брак у јеврејској или незнабожачкој форми и сами указивали незнабожцима да брак супружника који пређу у Хришћанство Црква нема потребе да потврђује, и што канонски па чак и догматски споменици источне Цркве рецепирају дефиницију брака коју је формулисао незнабожачки правник Модестин.“(2)

О томе је, дакле, реч – брак и породица имају своју пуноту у Цркви, али то не значи да и код незнабожаца немају извесну вредност, иако без светотајинске пуноте. Зато данас сатанисти који владају светом желе да униште брак као установу – не само међу хришћанима, него свуда, и настоје да до краја разврате човечанство. Зато су решили да измене дефиницију брака као Богом дане заједнице мушкараца и жене и да дозволе „бракове“ первертита.

Ако им не смета природна породица, зашто већ деценијама у Индији воде борбу за легализацију порнографије (а Индија је многобожачка земља), и да тако разоре снажан породични живот међу Индусима?

Јасно је да природна породица (чија је, како рекосмо, пунота управо хришћанска породица) озбиљно смета богумрсцима. И такође је јасно да са свим нормалним људима света, чак и ако нису православни, можемо да се сложимо у одбрани природне породице као заједнице угрожене нападом первертитства свих боја и облика.

ОДБРАНА ПРИРОДНЕ ПОРОДИЦЕ

Данас је, дакле, на удару све што је Бог саздао: од природе, преко човека, до човековог света, у коме породица има најважније место. Старац Пајсије Светогорац говорио је да ће пропаст породице довести до потпуне пропасти друштва. А то и јесте циљ антихриста, који на земљи успоставља своју диктатуру - засад шреко својих слугу, а онда, кад му Бог допусти, и сам.

Шта је највише на удару? Рекосмо - природна породица – отац, мајка и деца. О томе су амерички хришћани, Алан К. Карлсон (човек с којим сам радио интервју) и Пол Т. Меру у свом „Породичном манифесту“ писали: „Млади

човек и млада жена осећају наклоност једно према другом. Желе да постану једно. Када се сретну, радосни осмех им обасја лице. Осећају наговештај радости. Када су сами, осећају се непотпуно, недовршено. Када су заједно, осећају се испуњено. Своју заједницу прослављају свадбеним весељем. Размењују брачне завете једно с другим, а заветују се и родбини и ближњима, и двоје постаје једно тело.

Временом, њихова радост и страст подлеже испиту животних околности и изненађења. Заједно ће плакати, некад од среће, некад од туге. Спознаће шта значи болест, можда се суоче и са сиромаштвом, принудном селидбом или природном катастрофом; можда их растави рат. У време туге или губитка налазиће снагу једно у другом. Суочени са смрћу, наћи ће духовну утеху која ће ублажити бол физичке растављености. Брачна веза заснована на верности, узајамној обавези и поштовању омогућиће и једном и другом да остваре пуноту своје личности, да постану, по промислу Божијем, целовито биће.

Кроз брак се рађа нова породица, дом, прва и основна јединица људског друштва. Муж и жена сада граде своје мало домаћинство. Они деле терет материјалног обезбеђења породице користећи своја интересовања, снагу и вештине. Стварају дом који за њих добија посебан значај. У претходним вековима, имаће или радионица представљали су уобичајени израз овог обједињења полног и економског аспекта живота. Данас, најчешће је у питању кућа или стан у граду или предграђу. Ипак, мало домаћинство и даље представља средиште свакодневног живота.

Муж и жена граде свој дом и као духовно место. Свесни су да су породица и вера, у суштини, неодвојиви. Суштински дом се заснива на побожности, служењу Богу и молитви.

Из ове природне заједнице рађа се нови живот. Деца су главни циљ и сврха брака. Млади родитељи с дивљењем прате како се њихово прво дете развија у мајчиној утроби. Када први пут угледају новорођено дете, плод њихове љубави, радост и дивљење потискују сумњу и страх. Обоје су уградили део себе у то дете; оно сада постаје нова и јединствена личност. Отац преузима улогу заштитника мајке која је у овом периоду посебно рањива. Након тешкоћа које порођај подразумева, следи осећање среће када мајка почиње да доји своје дете а отац први пут милује новорођенче. Усвајање детета буди слична осећања. Почевши од ових посебних тренутака родитељи постају први учитељи свог детета, а њихов дом дететова прва и најважнија школу. Они дете уче вештини живљења и упознају га са лепотом причања, читања, размишљања и истраживања света.

Надахнут љубављу, брачни пар се одлучује да свој дом увећа и испуни са још деце. Увећавајући дом, они увећавају и човечанство. Ови родитељи знају каква је радост гледати браћу и сестре како узрастају једни уз друге. С мешавином поноса и бриге посматраће како њихова деца праве прве кораке, покушавају да обаве прве кућне послове, преузимају прву одговорност. Наравно, биће и модрица на коленима, препирке око играчака, изгубљених мечева, суза и смеха. Узрастајући, деца постепено постају део ширег света, родитељи постају водичи и чувари, а дом уточиште и средиште њиховог заједничког живота.

Природна породица спремно прихвата и друге ближње. Љубав и брига којима родитељи обасипају малу децу налазе свој одраз у љубави и бризи коју одрасла деца пружају остарелим родитељима. Истински богата породица ослања се на снагу три или више генерација. Ова породица се стара о својим члановима. Свака наредна генера-

ција је карика у непрекинутом ланцу, дуж којег се оваква породица простире кроз векове.

Због свега тога, природна породица представља прави пут који води у ваљан живот, истинску срећу, и благостање. Живећи у заједници, чланови овакве породице уче се човекољубљу, дајући се без размишљања о себи. Доброта се узвраћа добротом, из чега настаје домострој љубави. Рођаци деле све што имају, не очекујући ништа заузврат, а самим тим добијају више него што су икад могли очекивати. То је љубав која мајкама мами блистав осмех на лице и која очеве чини поносним што њихова деца израстају у карактерне младе људе. То је љубав која подстиче милосрђе, добра дела, истинску заједницу. И то је благодат која ублажава тугу оних чији су ближњи прешли у вечни живот.

Оваква породица је и извориште исправног политичког живота. Управо овде је корен суверенитета. Овакав дом извор је уређене слободе, праве демократије, расадник врлина. Комшије и село представљају првобитни израз ширег политичког живота, где породице надгледају једне друге а аутономија њихових домова остаје нетакнута.

У том смислу, идеално управљање и јесте локалног карактера. Чак је и нација „само скуп породица унутар граница једне земље.“

Државе постоје с циљем да заштите породице и да подстакну њихов развој и интегритет.“

ЗАШТО БРАНИМО ПРИРОДНУ ПОРОДИЦУ?

Међутим, по Карлсону и Меруу, породица је темељно угрожена. То је последица једног дугог и опасног процеса који је разарао европску хришћанску цивилизацију: „Па ипак, природна породица – *део створеног ѿрејѿка, суштински садржан у нашој ѿприроди, извор богате радо-*

сти, рађање новог живота, сџожер уређене слободе – почетком XXI века постаје предмет критике и напада. Њени противници врше атак на све аспекте природне породице, од брачне заједнице преко рађања деце до суштинске демократичности слободних породичних домова. Све већи број породица је ослабљен и неуређен. Млади у све већем броју одбацују пуноту и радости брака, опредељујући се за јефтине алтернативе или самовање, постајући лак плен тоталитарне државе. Расте број деце рођене изван брачне заједнице која завршавају под старатељством исте те државе. Све мање деце се рађа у брачној заједници, што може довести до смањења популације.

Шта је узрок оваквог отуђења човечанства од своје праве природе и правог дома? Наиме, напад на породичне вредности, који је отпочео још пре неколико векова, имао је два главна појавна облика: индустријализацију и талас нових идеја супротстављених породици.

С једне стране, победа индустријализма довела је до „великог потреса“ односно „велике трансформације“ живота људи. Стварање богатства убрзано је у индустријском режиму. Највећи успех овог режима, међутим, било је измештање процеса производње из домаћег огњишта и ремећење природног устројства породичног живота. Изгубљена је основна веза између дома и рада. Породично произведена роба и с тим повезане улоге претворени су у потрошна добра.

Централизоване фабрике, канцеларије и складишта преузели су улогу породичне радионице, баште, кухиње и складишта. Мужеви, жене па чак и деца измамљени су из својих домова у фабрике где раде по принципу ефикасности. Безличне машине подривају природно допуњавање полова у производним задацима. Деца су препуштена са-

мима себи, са осећањем да њихове породице више не руководе њиховом будућношћу; уместо тога, узор им постају безлични послодавци.

И политичари су брже боље прихватили овај индустријски идеал и тежњу ка унапређењу ефикасности. Нови закони су увели забрану школовања код куће; успостављен је систем државних школа. Дошло је до наглог пада наталитета јер „још увек... [није доказано]... да иједно друштво може да подржи постојано високу стопу наталитета а да при том обезбеди државно школовање дуже од две генерације.“ На овај начин, држава је утицала и на породични дом, преузимајући на себе старање о деци кроз покрет реформе школства и касније програме чији је циљ „спречавање злостављања деце.“ Породични домови, некада сврсисходни расадници корисног, продуктивног рада и узајамне подршке, великим делом су претворени у место без стварне функције где родитељи и деца, који свој активни живот сада проводе на другом месту, могу да преноће и да се одморе.“

Дуга је историја рата протов природне породице, те велике тврђаве смисла у доба апсурда.

ИСТОРИЈА РАТА ПРОТИВ ПОРОДИЦЕ

Карлсон и Меру у свом „Породичном манифесту“ истичу: „Најопасније је то што су се током истих ових година родиле идеје супротне концепту природне породице. Неки политички мислиоци сматрали су да појединац самостално представља истинску ћелију друштва; да породичне везе – укључујући везе између мужа и жене и између мајке и детета – представљају само пуко исказивање моћи једне себичне особе над другом. Други теоретичари су тврдили да појединачна личност, као самостални фактор у „устрој-

ству природе“ у ствари трпи репресију институција као што су породица и црква. У том смислу, држава је попримила улогу такозваног ослободиоца.

Јер, једино држава може да ослободи заробљеног појединца из „окова традиције“. Полазећи од ове претпоставке, развијен је застрашујући скуп идеологија са једним заједничким циљем: да униште природну породицу. Ови системи укључују социјализам, феминизам, комунизам, сексуални хедонизам, расни национализам и секуларни либерализам.

Ти системи су своје снаге по први пут удружили за време Француске револуције. Њени поборници су ове идеје – или њихово семе – ширили целом Европом, а затим и читавим светом. У периоду између 1789. и 1815. води се велики рат — рат против природе друштвеног поретка. Резултат тога било је страшно уништење породица и смрт милиона људи. Заговорници концепта природне породице – личности попут Бонала и Берка – узвратили су ударац. Они су бранили „мала острва“ друштвеног живота, и то пре свега породични дом. Подсећали су на неопходност природне породице и указивали на то да суштинску природу органског друштва чини заједница слободних породичних домова.

У међувремену, Велика алијанса је коначно угушила револуционарне снаге Француске. У периоду рестаурације, брзи развод – још један од изузетака револуције – поновно је забрањен. Породице су опет задобиле важност која им припада. Нова средња класа у успону ускоро је креирала морални поредак заснован на породичном огњишту. Мајка је остајала код куће. На ширем нивоу, верски вођи и друштвени реформисти успешно су обуздавали снажни налет индустријализма. И мада су сматрали да је чудесно

унапређење продуктивности у оквиру фабричког система за сваку похвалу, наглашавали су да је радничку породицу ипак могуће заштитити. И тако, поздрављали су породичне пословне подухвате, у оквиру којих друштвена и верска осећања донекле ублажавају императив ефикасности. Прихватили су и идеал „породичне зараде“. У складу са овим идеалом, индустријски сектор је могао да узме само једног од одраслих за себе, и то оца који је, с друге стране, имао природно право на зараду која је довољна за пристојан живот мајке и деце код куће. Режим породичне зараде процветао је у Западној Европи, Јужној и Северној Америци, Аустралији и Новом Зеланду.

Само век касније, ова нова равнотежа поново је нарушена. Политичко супарништво и страхови изродили су страшни сукоб – Први светски рат. Међутим, покољ који је уследио и нехотице је резултирао све већом моћи челика индустрије и поновним ширењем идеологија снажно супротстављених природној породици.

Фабричка производња за потребе рата превагнула је над потребама малих поседника и локалне заједнице. Нови феминисти су се окренули од мајчинства и деце и усредсредили на легалистичку и стерилну равноправност. Секуларни либерали вршљали су обесхрабреном Европом ширећи своју пост-хришћанску поруку да људи треба да се баве самима собом. Нови малтузијанци суморно су тврдили да су деца узрок несреће и рата. А сексуални хедонисти су почели да одређују моралне вредности разочараних младих људи. Што је најгоре, 1917. године комунисти преузимају контролу над Русијом и одмах започињу са уништењем породице. Пет година касније, фашисти односе победу у Италији, стављајући државу и рат изнад дома и породице.

Године 1933. национал-социјализам преузима власт у Немачкој и цепа породице у настојању да створи расно царство. У периоду од 74 године (од 1917-1991), дошло је до још једног сукоба у вези са природом друштвеног поретка. Нације које су се придржавале демократије засноване на идеалу природне породице (мада не увек успешно) – и то Аустралија, Француска, Велика Британија, Нови Зеланд и Америка – сукобиле су се са тоталитарцима. Отворени сукоб (који је некад подразумевао и веома неспретна савезништва) ескалирао је током грађанског рата у Русији, Другог светског рата, а касније у Кореји и Вијетнаму. У међувремену, водили су се „хладни ратови“. Тоталитарци усмерени на уништење породице изазвали су смрт преко 140 милиона људи.“

Изгледало је да је мукама породичног поретка дошао крај. Али, луциферијанци нису мировали.

НОВИ СВЕТСКИ ПРОТИВПОРОДИЧНИ ПОРЕДАК

Карлсон и Меру указују на савремени неолиберални поредак као пут у смрт породице: “Међутим, до 1991. године и распада Совјетског Савеза, Европа је однела победу над нацизмом, фашизмом и комунизмом. Победиле су демократске нације засноване на породичним начелима. Ипак, убрзо су увиделе да су други идејни системи такође рођени из ужаса Првог светског рата – бескомпромисни феминизам, сексуални хедонизам, нови малтузијанизам и милитантни секуларизам – однели победу у њиховим отаџбинама. Такође, схватили су да наука почиње да задире, без икакве моралне контроле, у најинтимније сексуалне чинове. Чак је и наставак новог живота, јединствени и кључни задатак брака, увршћен у „врли нови свет“ лабораторије и фабрике. Временска „прекретница“ је, како се показало,

била средина шездесетих година прошлог века. У свим западним нацијама, у овом периоду видимо сличне догађаје: нове правне препреке за успешне системе породичне зараде; свесне напоре да се Творац избаци из грађанског живота; брзо ширење порнографије; захтеве да се поново омогући лак и брз развод; обезвређивање брака; све доминантнију реторику о „цендеру“ и „сексуалним“ правима; кампање на државном нивоу усмерене на свесну контролу популације; омогућавање лаке доступности абортуса; сексуалну револуцију; одбацивање појмова дужности и трајне верности; и застрашујући напредак у манипулисању људским животом. Американци ово називају добом моралног шока и одушевљења „шездесетих“, али се та кампања пренела и у наредну деценију.

И заиста, до осамдесетих година прошлог века, силе уједињене против природне породице извојевале су велики број победа у западном свету. Готово свуда, лак приступ абортусима допринео је успеху државних кампања усмерених на смањење броја бракова и деце. Споразумни развод и „брачни пенали“ у законима о порезу и социјалној заштити подрили су саме основе друштвеног поретка. Дошло је до наглог пораста броја развода. Увођење потпуне „родне равноправности“ уништило је систем породичне зараде; реалне зараде очева су нагло опале; младе мајке су се вратиле у фабрике и канцеларије док су њихова деца, којих је све мање, смештена у дневне боравке које финансира држава. „Сексуално образовање“ у школама исмевало је чедност и верност и подстицало на експериментисање. Хомосексуализам је задобио статус легитимног „сексуалног избора“. Системи социјалне заштите почели су да фаворизују људе без деце и да кажњавају веће породице. Порески системи кажњавали су рађање деце у оквиру брачне заједнице, док

су социјалне државе награђивале самохрано мајчинство. Дошло је до наглог пада у броју деце рођене у брачној заједници; број ванбрачне деце вртоглаво је порастао. Исте ове силе потпуно су избациле Творца из јавног живота.

До деведесетих година прошлог века, ова кампања је попримила глобалне размере. На циничан начин, искористили су Међународну годину породице, 1994, да покрену серију конференција Уједињених нација с циљем уништења природне породице и у земљама у развоју. Каиро, Пекинг, Истанбул и Копенхаген представљали су арену у којој су настојали да наметну „постпородични“ поредак. Међутим, заборавили су једну истину: „институција породичног дома је једина институција анархије... Она представља једини вид контроле над државом који ће се нужно и довека обнављати, баш као и држава, и то на начин природнији од државе.” (Честертон)

Суочене са све већим непријатељством владајуће културе, природне породице су схватиле шта им прети. Знаци обнове долазе од нових лидера и све већег броја покрета, популарно названих покретима „за живот“ и „за породицу“, насталих с циљем одбране природне породице. До почетка 21. века, ови – наши – покрети већ су остварили мали напредак. Међутим, њима је често сметао њихов реактивни или одбрамбени став и ослањање на политичку акцију у великим градским центрима.

У наше време, они који подржавају свет „након породице“ још увек су у офанзиви. На пример, наш покрет за породицу није успео да поново успостави правну заштиту брака кроз укидање институције „споразумног“ развода. Уместо тога, ове 2005. године ми се очајнички боримо да спречимо прилагођавање виталне институције брака хомосексуалцима.

Наши покрети нису успели ни да успоре државни рат против плодности, упркос све већој извесности да ће глобална политика „празне колевке“ довести до катастрофалног смањења броја људи у развијеним земљама и земљама у развоју.“

Тако Карлсон и Меру.

КО ЈЕ НА УДАРУ?

На удару се, видесмо, нису нашли само православни, као носиоци пуноте Истине, него и представници свих традиционалних верских заједница. Дошло је доба у коме те заједнице осећају исти проблем: слом јавног морала, рушење вековних вредности, кретање ка укидању приватности и пропаганди разних друштвених изопачености, што је све у потпуној супротности са оним што традиционалне религије проповедају. Посебна тема, за коју су свакако сви заинтересовани, јесте улога медија, утицај порнографије и медијске проституције, као и једног наказног света који се са великих и малих екрана полако пресељава у наше куће (ријалити програми). У том светлу посебно се истиче значај брака и породице, обнове духовности и морала, и заједничког друштвеног активизма и притиска на медије како би се зауставио талас тоталне секуларизације и богоодступништва. Силе које раде на поробљавању човечанства не мирују. Оне одмах ударају на људе који дижу глас у одбрану традиционалних вредности. Чим се појави и најмањи вид традиционалног погледа на свет, као и патриотизма, они вичу: фашизам, нацизам, антисемитизам, ретроградност, заосталост, мрачни средњи век, немодерност и несавременост, што су све окови којима људе што се боре за Богом благословену породицу медијски окивају да би им онемогућили кретање у друштву.

СТАЊЕ У СРБИЈИ

Највећи злочин према породици чини систем канцер-капитализма, који све људе претвара у ропску радну снагу. Србија је, рецимо, постала земља уједињених монопола: политичких странака, привредних тајкуна, контролисаних медија и страних амбасада. Она не улаже у младе, труднице, вишедетне породице, сиромашне и друге социјално угрожене категорије. У њој бивају разорене саме основе друштва: морал, радна етика, породични живот, патриотизам, социјална солидарност.

Већ годинама, законодавци под влашћу антихришћанских сила желе да, кроз Грађански законик, провуку правила по којима би деца била одузимања од родитеља и за најмање физичко кажњавање. То би значило да:

- да деца постану доушници који цинкаре своје родитеље!

- да деца могу да се парниче са родитељима и унајмљују адвокате против својих родитеља!

- да се родитељи посматрају као „сумњива лица“ у погледу васпитавања своје деце!

- да се родитељима ускрати право васпитавања и заштите своје деце у одређеним годинама и одређеним областима живота!

- да деца могу да уцењују родитеље ако нису задовољна својим џепарцем!

- да деца буду слободна од родитељске бриге и уплива у погледу свог сексуалног живота, уласка у секте и политичке организације!

- да се родитељима забрани васпитавање деце у духу традиционалних вредности!

Легализација тзв. „геј парада“ само ја маска за нешто још озбиљније: јер, из искуства других држава знамо да је она само почетак једног тоталитарног упада у наше породице који ће се на крају завршити: разарањем породице као основног темеља једног друштва, отимањем деце родитељима који желе да их васпитавају на традиционалним вредностима, геј-преваспитавањем наше омладине у државним школама и злостављањем малолетника од стране геј-парова који ће добити право да усвајају децу када се њихове истополне заједнице прогласе за бракове.

Све се то могло видети од самог почетка урушавања традиционалних вредности нашег друштва. Крајем септембра 2012, Београд се нашао на удару не само геј параде, него и тзв. „Недеље поноса“, која је трајала седам дана. Сами организатори геј-параде су рекли: „Овога пута нећемо заузети улице на пола сата или сат већ ћемо на осам дана заузети читав град јер то нама припада!“ Слоган њихове манифестације био је „Љубав, Вера, Нада“, а први дан почетка „Недеље поноса“ је 30. септембар, дан када наша Света Црква слави Свете мученице Веру, Наду и Љубав, и мајку им Софију. Сами организатори параде су отворено признали да знају да тај фестивал срама почињу на тај празник, и под тим именом као једним обликом провокације друштва. Организована је и изложба Норвежанке Елизабете Олсон Валин, под називом „Ессе Ното“. У питању је било 12 фотографија, цитирамо саме организаторе „које показују Исуса са транссексуалцима, ХИВ позитивним особама и геј мушкарцима. Фотографије су модерна верзија прича из Новог завета. На 12 фотографија уметница преиспитује однос хришћанства према хомосексуалности кроз централни лик – Исуса“. Било је то намерно, скаредно, богохулно вређање Господа Спаситеља и то у престоном граду

наше државе са већински православним становништвом. ЛГБТ-политички активисти су овим, више него било којим другим агресивним и дрским гестом, показали своје право лице и намере које су у свом крајњем исходишту – богоборне. Православна Русија је одавно осетила да је ЛГБТ идеологија политичког хомосексуализма противпородична, и зато је законом забранила пропаганду хомосексуализма малолетним лицима. Оваквим законским решењем руска држава је показала да потпуно има свест о томе како делују тоталитарне организације политичког хомосексуализма, каква је суштина и структура њихове идеологије и методологије деловања, да су те организације део структура које делују из иностранства а на разарању социјалних структура руског друштва.

На жалост, тако нешто у Србији није могуће.

ДА ЛИ ЈЕ МОГУЋА БУДУЋНОСТ?

Разградња породице у читавом свету је процес који траје. Ако се не заустави, свет ће бити трајно осакаћен. Карлсон и Меру указују на то на којим би се начелима породица могла обновити: “Ми видимо свет који поново живи по вољи свога Творца. Замишљамо културу – и на локалном и на васељенском нивоу – која подржава брак између мушкарца и жене, и жене и мушкарца, као главну тежњу младих. Ова култура брак сматра за најбољи пут до здравља, сигурности, испуњености и радости. Она дом заснован на браку види као извор истинског политичког суверенитета, као расадник демократије. Она такође сматра да домаћинство засновано на брачној заједници представља основну економску јединицу, место које карактерише богата активност, материјално богатство и ослањање на сопствена знања и вештине.

Ова култура цени приватну имовину у рукама породице као камен темељац независности и слободе. Она брачну заједницу прославља као једини извор новог људског живота. Видимо домове отворене за читаво јато деце која су извор породичног трајања и друштвеног раста. Видимо младе жене како израстају у супруге, домаћице, и мајке; видимо како млади људи израстају у мужеве, градиоце домова и очеве.

Видимо истинску срећу људи који остварују суштинску везу са својим супружницима, децом, родитељима и рођацима. Замишљамо пејзаж породичних домова, травњака и башти у којима се обавља мноштво корисних задатака и који одјекују смехом великог броја деце. Видимо родитеље као прве учитеље своје деце. Видимо домове који прихватају и чланове шире породице којима је потребна посебна брига због старости или болести. Видимо комшилуке, села и градове као други центар политичког суверенитета. Видимо слободну привреду која поштује интегритет породице и која му служи. И видимо националне државе које сматрају да је заштита породице њихова прва и највећа одговорност.“

СА ЧИМЕ СЕ МОЖЕМО СЛОЖИТИ?

Карлсон и Меру тврде да: природна породица, а не појединац, представља основну јединицу друштва; да природна породица представља брачну заједницу мушкарца и жене у којој они деле љубав и радост, рађају децу, старају се о њиховом моралном образовању, граде виталну домаћинску економију, пружају уточиште у тешким временима и повезују генерације; природна породица представља непроменљиви аспект створеног поретка, урођен људској природи. Различити породични системи могу ојачати или

ослабити. Али природна породица не може да промени свој облик, нити је могу преобликовати усрдни друштвени инжењери; природна породица представља идеални, најбољи, истински породични систем. И мада схватамо да у реалности може доћи до различитих животних ситуација услед дејства разних околности или дисфункционалности, сви други „видови породице“ су непотпуни или представљају измишљотину државе; да брачна заједница представља једину праву сексуалну заједницу која отвара могућност за природно и одговорно настајање новог живота; да постоји светост људског живота од зачећа до природне смрти- свака зачета личност има право да живи, да расте, да буде рођена и да дели дом са својим природним родитељима који су повезани брачним заветом; природна породица претходи држави и да легитимна влада постоји са циљем да заштити и охрабри природну породицу; свет располаже читавим богатством ресурса. Уништење природне породице, морални пад и политички неуспех, а не „пренасељеност“, јесу главни узрочници сиромаштва, глади и пропадања природне средине; истинска демографска опасност са којом се земља суочава у овом веку јесте одумирање људске популације. Нашим друштвима је потребно више људи, а не мање; мушкарци и жене су равноправни по достојанству и урођеним људским правима, али се њихове функције разликују. Иако је то можда некад онемогућено догађајима изван његове контроле (или због опредељења за верски позив), позив сваког дечака јесте да постане муж и отац; позив сваке девојке јесте да постане супруга и мајка. Све што човек чини прожето је његовом склоношћу да постане отац. Све што жена чини прожето је њеном склоношћу да постане мајка. Култура, закон и политика требало би да узму у обзир ове разлике; допуњавање

између полова представља извор снаге. Мушкарци и жене испољавају дубоке биолошке и психолошке разлике. Када су уједињени у брачној вези, та целина постаје већа од збира њених делова; економски детерминизам је лаж. Идеје и вера могу да предвладају над материјалним силама. Чак и силе снажне попут индустријализације могу бити укроћене снагом људске воље; истичу идеал „породичне зараде“, односно „једнаке зараде за једнаке породичне обавезе“. Накнаде за рад и порези треба да буду такви да подстичу природне породичне везе.

Карлсон и Меру наглашавају неопходну улогу приватног власништва над земљом, местом становања и производним капиталом као основом породичне независности и гаранцијом демократије. У правичном и добром друштву, све породице ће бити власници реалне имовине. Трајна решења свих проблема човечанства могу се, сматрају они, наћи у породици и малој заједници. Она се не могу наметнути бирократским и правним наредбама, нити принудно, употребом неке спољне силе.

УОБЛИЧИТИ ШКОЛСКИ СИСТЕМ

Да би се породица обновила, сматрају Карлсон и Меру, треба уобличити школски систем који деци пружа позитивну слику о чедности, браку, верности, мајчинству, очинству, и старању о домаћинству и обуставити државне програме „сексуалног образовања.“ Неопходно је донети правне и уставне мере заштите брака као заједнице мушкарца и жене и окнчати рат сексуалних хедониста против брака. Треба изменити програме социјалног осигурања, помоћи и становања тако да пружају подршку браку, и то посебно браку између младих пунолетних особа, а обуставити државне програме подршке животу ван брачне зајед-

нице. Треба укинути програме државних подстицаја лаким и брзом разводу. Неопходно је окончати вулгаризацију културе. Треба подржати младе људе упознају са здравим моделима многодетног породичног живота и обуставити државне програме који децу, младе и одрасле подстичу на коришћење контрацептивних средстава. Најважније је поштовање према животу и окончање подстицања абортуса и масовног убијања невине деце. Неопходно је одређи се државних кампања о контроли популације и изградити посебне мере заштите за породицу, материнство и децу, окончавајући нападе на основна људска права, као и манипулацију и злоупотребу новог људског живота у лабораторијама. Држава треба да награђује рађање деце, стварајући основу за увећање породичног богатства. Треба укинути постојеће социјалне подстицаје за појединце који немају децу. Очеве и мајке треба подстицати да се враћају кући, с тим да родитељи који одлуче да раде од куће имају барем једнаку социјалну заштиту као и родитељи који су се одлучили да децу дају у вртић. Треба подстицати ситно поседништво које омогућава поновно успостављање везе између куће и посла. Школовање младих мора бити под контролом родитеља.

Важно је, сматрају ови амерички хришћани, да се потврди првенство родитељских права и да се захтева одговорност од јавних званичника због злоупотребе њихових овлашћења, као и да се спречи свака злоупотреба закона о „зостављању деце“. Треба подстицати породице да постану самоодрживе, а не да зависе од социјалне помоћи.

НЕЋЕМО ДОЗВОЛИТИ „ПОСТПОРОДИЧНИ СВЕТ“

Борба за породицу је борба за слободу. Карлсон и Меру кажу: “Заговорници света „након породице“ уче нас да слобода значи слободу од традиције, од вере, од породице, од заједнице. Они такође сматрају да нам слободу дарује држава. Ми кажемо да то није тачно. Наиме, истинска слобода проистиче из способности људских бића, мушкараца и жена, да остваре своју судбину, да живе у сагласју са створеним светом. Истинска слобода лежи у способности „трагања за срећом“, коју су оснивачи америчке нације исправно разумели као „домаћу срећу“, радости брака и породичног живота. Истинска слобода се заснива на породичном поседовању реалне, производне имовине. Политичка слобода подразумева слободу од савремених креатора социјалне политике, који настоје да створе вештачке поретке засноване на друштвеној класи или расизму, или насиљу бесполности (негације мушкарца и жене). Уистину, људска бића су створена да живе у брачној заједници, у домовима који се заснивају на кључним везама између родитеља, супружника и деце. Стварна слобода се достиже преко природне породице и у оквиру ње.”

Борба за истинску слободу значи одлучну борбу против рушитеља и кваритеља полног идентитета: “Пре свега, ми верујемо у права која препознају јединствену способност жене да изнесе трудноћу, да роди и подиже дете. Циљ пропаганде бесполности, односно настојања да се избришу праве разлике између мушкарца и жене, представља атак на људску природу и људска права који није ништа мање озбиљан од некадашњих и настојања нациста да створе правог „аријевца“. Ми смо против друштвеног инжењеринга, настојања да се девојчице и дечаци, мушкарци и жене, искваре и збуне у погледу свог правог идентитета. У исто вре-

ме, наша платформа уопште нема за циљ да спречи жене да се баве жељеним пословима и професијама. Оно чему се супротстављамо јесте организирање слободе послодаваца да препознају породичне односе и обавезе и на тај начин посредно награде оне родитеље који су остали код куће да се старају о деци. Такође, супротстављамо се и нападима на Универзалну декларацију о људским правима, документ који дефинише основна права на самосталност породице, породичну зараду за родитеље, и посебну заштиту мајки.“

ХРИШЋАНСКЕ ОСНОВЕ БОРБЕ ЗА ПОРОДИЦУ

Хришћанство мора бити основа сваког прегнућа, кажу Карлсон и Меру у „Породичном манифесту“: „Залажемо се за хришћанске породичне вредности: светост брака; Божију заповест да се множимо и испунимо земљу; Христово чудо у Кани Галилејској; Његова упозорења против неверства и развода. И све друге велике светске религије имају исте ставове. Чак и у свадбеним обредима анимиста видимо колико се цене вредности природне породице. Због тога што представља неодвојиви део наше људске природе, вредности природне породице свесни су сви људи који слушају своја осећања, своје срце и најплеменитије пориве свог бића. Осим тога, наша схватања почетком 21. века уопште нису „западњачка“. Данас су такозвани „западњаци“ они који заговарају идеју да је наше доба заправо доба „након породице“. Они данас претежно владају у земљама „Западне Европе“ у којима је све мање деце, а чија популација стари и одумире. Они трагају за начином да остатак света затрују том суморном, набораном културом смрти. Насупрот томе, наши најбољи пријатељи се налазе управо у земљама у развоју, тј. земљама Трећег света, Средњег Истока, Африке, Јужне Азије, Јужне Америке. Наши глав-

ни савезници нису белци, већ људи друге боје коже. Остали настоје да створе стерилну, свеобухватну таму. Ми желимо да ослободимо читав свет – укључујући Европу која одумири – и да га окренемо ка светлости и животу, да га окренемо ка деци.“

НАУЧНА ПОТВРДА ИСТИНЕ

Права наука, кажу Карлсон и Меру, потврђује да је природна породица узрок и услов сваког напретка: “Деце није рада у области социологије, психологије, антропологије, социо-биологије, медицине и социјалне историје потврђују једно исто: деца најбоље напредују када су рођена под окриљем породице и када их васпитавају њихови природни родитељи. У сваком другом окржењу – укључујући самохране родитеље, очуха или маћеху, хомосексуалног партнера, кохабитацију или задружна домаћинства – деца се најчешће не развијају на оптималан начин. Породице на чијем челу су венчани природни родитељи подижу здраву, образовану и успешну децу. Наука показује да такви домови сами по себи обезбеђују пун живот, богатство и радост и самим супружницима. Болест, депресија и рана смрт најчешће наступају код оних који се одричу породичног живота./.../ Психичко здравље је најбоље очувано код оних жена које живе у брачној заједници са својим супружником. Деца су најбоље заштићена од сексуалног, физичког и емотивног злостављања када живе са својим природним родитељима који су венчани. Укратко, природна породица је наш одговор на проблем злостављања. Осим тога, неопходно је подстицати мајке и очеве да испуне улоге које им припадају. Управо то је главни задатак социјалних институција./.../ Од како смо створени као јединствена бића на земљи, људски род карактерише трајна веза између муш-

карца и жене, дељење средстава за живот, комплементарна подела рада и усредсређеност на рађање, заштиту и подизање деце у стабилним домовима. Историја је богата примерима различитих породичних система на чијим основама су израсле велике цивилизације, да би затим опет нестале као жртве распарчавања, порока и пропадања.“

ШТА СЕ ДЕШАВА У СВЕТУ

Карлсон и Меру су свесни шта се у свету дешава: “Са тугом схватамо да је нови талас малтузијанских идеја имао успеха у свом рату против деце. Наталитет опада широм света. Највећи број нација је већ упао у „замку старења“ и суочава се са одумирањем популације. Како ствари стоје, у најскоријој будућности предвиђамо катастрофални пад броја људи, смањење економске активности и трагедију људског рода. Уколико се наши циљеви остваре, то ће вратити наду у одрживу будућност човечанства.“

Један од узрока пропасти свакако је и канцер – капитализам који руши све пред собом: “Осим уколико их не руководе други идеали, велике корпорације најчешће настоје да, где год је то могуће, пронађу јефтину радну снагу и да сузбију сваки вид домаће производње, од одевања до припреме оброка па и бриге о деци. Њихове рекламе више се не заснивају на интегритету породице, већ на тежњи да код људи изазову жељу да поседују њихов производ. „Глобализација“ савременог друштва показује да породице нису имуне на ову „креативну деструкцију“ коју врше капиталисти.

Ми поздрављамо и подржавамо истински слободна тржишта и равноправну трговину. Поздрављамо и компаније које, схватајући да је њихов дугорочни интерес у чврстим породичним домовима, своје рекламне кампање засни-

вају на позитивним породичним вредностима. Међутим, осуђујемо правне привилегије и посебне погодности које се обезбеђују великим корпорацијама које купују политички простор и моћ на штету породице. Осим тога, указујемо на дилему инхерентну капиталистичкој привреди: краткорочни интерес појединачних корпорација да раслабе домове (који имају улогу потрошача а не произвођача) и обезбеде општу запосленост одраслих (и очева и мајки) насупрот дугорочном интересу националних привреда да унапреде *људски капитал*. Овај термин значи срећне, здраве, интелигентне и продуктивне младе људе, „производе“ који не могу настати у вртићима, а камоли у бездетним домовима.

Сматрамо да ће природна породица извојевати битку само ако променимо начин борбе и будемо спремни за нове савезе. Није довољно укинути право на „брак између хомосексуалаца“, није довољно супротстављати се школским програмима „сексуалног образовања“, није довољно забранити абортус у одмаклим фазама трудноће, нити увести могућност „споразумних“ бракова. Ништа од тога неће произвести трајне ефекте све док природну породицу не ослободимо од притиска идеолога друштва након породице и док не изградимо свеобухватну културу брака и живота.“

Тако кажу Американци, а ја, као Србин, са тим се слажем.

ПОЗИВ НА БОРБУ

Карлсон и Меру позивају на борбу: „Идеја о повратку природној породици суштина је новог духа који се шири читавим светом. Позивамо све људе добре воље, чија су срца отворена да у себе приме поруку овог духа, да се укључе у ову велику кампању. Ближи се крај напада на при-

родну породицу и људску природу, крај рата против деце. Непријатељи природне породице су забринути. И док су пре само неколико година били уверени да ће победити, та победа више није тако извесна. Њихов бес нараста. А све су интензивнија, и све очајнија, њихова настојања да циљ остваре принудом. Међутим, они праве све више грешака. Погрешно су протумачили људску природу. Погрешно су протумачили време. Сви ми смо позвани да будемо актери, морални војници у овом настојању да живот обликујемо у складу са вољом нашег Творца.“

Управо због оваквих ставова урадио сам интервју са Аланом Карлсоном, оснивачем Светског конгреса породица, у коме су веома активна и наша православна браћа из Русије, Молдавије, Грузије, али и Србије.

Природна породица (чија је пунота православна породица) заслужује да се за њу боримо.

УПУТНИЦЕ:

1. <http://borbazaveru.info/content/view/11416/1/>
2. http://www.pravoslavni-odgovor.com/Svet_oko_nas/svetost_braka.htm

О МИСИОНАРСТВУ У СВЕТУ БЛУДА/ ДИЈАЛОГ СА АЛЕКСАНДРОМ АНТИЋЕМ

Уз текст господина Владимира Димитријевића: Како смо ћутањем издали завет. Размишљања о Видовдану 2017, али и о новијим текстовима посвећених хомосексуалном у друштву

Дозволите покушај сагледавања једног актуелног проблема. Пре тога, кратко бих се представио. Представљање овде има смисао потребне идентификације из логичног разлога да читаоци одмах знају какав човек и каквог статуса пише колико о приватној толико и о општој ствари.

Отац сам двоје мале деце, православан крштењем, а након њега и повременим обасјајем заједничарења са свим присутнима у вертикали и хоризонтالي богочовечанске стварности Св. литургије.

Међутим, ја сам и грешник: то напомињем у акутном смислу, а не неко ко би то само нагласио зарад скретања пажње на сопствено смирење.

Текстове са вашег сајта подуже времена скоро помно читам и самим тим, већ познајем дискурс кретања мисли поштованог господина Димитријевића.

Није повод ни прилика да у оквиру тога износим критике на рачун дотичног за кога мислим да је добронамеран, начитан, луцидан, али и човек са природно усвојеним идеолошко-комесарским приступом према питањима и људима. Тај учестали феномен није необичан чак и међу људима дарованих богопознањем. Дуго столећа живимо у разним борбама (борба за опстанак народни, борба за егзистенцију, борба за права човека...напослетку и борба за веру). Као својевремено она новина- црвена „Борба“, а затим и плава, свака екстремно оријентисана у правцу световне идеологије, реч „борба“ увек је позивала пре свих – оне борбене. То је поготово усуд наших простора. Борити се за Христа, опростите, то је права бесмислица. Бити његов правни бранилац, још већа. Зар нас није Он, драга братијо, управо спасио изборивши се за нас?

Ако нам је после њега, нека борба остала,-она би се односила на душу. Св. Порфирије Кавсокалит износи превратничку мисао: парафразирајући он просто каже: „Не бори се!“ Уместо тога загледај се у Христа. Против кога ти крећеш да се бориш горди човече?

Борити се на „партијски“, крајње земаљски начин, чинили су и писци ране цркве. На пример Лактанције (4.век-дело: О прогонитељима хришћана). Он не само да је видео у симптомима болести цара-прогонитеља Галерија осветнички прст Господњи већ се, што се види из извора, наслађивао том судбином једног болесног и умирућег човека.

Та селекција људи није престала до данас: Постоје најме - отпали и они који се отпалости батргају. Први би да са собом у бездан повуку нас друге, то је јасно. Али шта раде други? Неки се моле за своје из “групе за наду спасења”, док се пак неки моле за све људе.

Ми, ваљда, примивши Печат духа светогa, обучени у Христа, стичемо Христов ум који воли све и свја. Ми, опет кажем ваљда, искусивши бескрајни распон на који се односи Св. литургија разумемо да нас Господ види као своју децу.

Сада, појављује се глас који каже „Содомити долазе!“ Неки страшни, готово изнебуха, содомити. То су неки као хуманоиди пореклом из мајчине утробе, али припадају силама мрака. То су они који разумеју наш Видовдан и баш на тај празник изводе своје мрачне ритуале. То су они, неки, то свакако нисмо ми, јер ми, ето, ми се боримо. Они се вишу не крију, они су присутни именом и презименом. Они су кнежеви света и мрско им је све богољубиво.

Господо и братијо, да ли је то језик достојан разумевања и љубави? Ја не мислим тако.

Ја не устајем против тих људи, ја устајем против незнања и греха који проистиче из њега.

Томе супростављам знање и наду у што исправнији пут на основу њега.

Причамо дакле о гејевима, односно содомитима, хетерофобима, односно о „другачијима“, како желите. Свакако, сад тема се односи искључиво на особе које имају наклоност сопственом полу.

Желим да знам ко су они, да бих могао да причам о томе. Како то да сазнам?

Ово сада препоручујем многима:

Одлазим (између осталих „различитих“ сајтова) на Геј-србиа.цом. И то право на чет. На чету скоро никад испод стотину људи у просеку. Чак преузимам ник са мигом да сам отворен за разговор телефоном. Крећем у разне конверзације (до сад сам их само телефоном обавио преко стотину) и посматрам шта је заправо мотив присуства на овом

порталу. И, наравно, поред тога ослушкујем дух те „заједнице“.

Да не бих износио статистике и дужио у чланку, између фрапантне чињенице. Тамо не само да неког не занима да се бави људским и мањинским правима, него тамо нема ни пола истинских хомосексуалаца. То сам закључио после врло великог узорка анкетирања посетилаца. Тамо, просто речено, људи су дошли зарад перверзија. Перверзија као циљ по себи. У друштву дволичности културног обрасца понашања наших жена (некако заглављених између умирућег патријархалног окружења и нових вредности) мушкарци су се природно определили за краћи пут ка жељама, које су перверзне. Логовање на тај чет је индикативно анонимно и одмах доступно. Пробајте сами, али током дописивања, поставите и следеће питање саговорнику - да ли је истински геј, и уверићете се о чему говорим. Дакле, прво, што хоћу да кажем јесте то да опозиција стрејт-геј тамо не игра неку улогу. Тамо је ствар сасвим жешћа. Тамо је прво важно да ли је неко активан или пасиван, затим најчешће питање гласи: „Шта волиш?“

Када сам исти сајт посећивао пре 10 година - „волели“ су мање него данас. Данас је популарно нешто чега би сада навођење било потребно али непристојно због портала.

Тамо не питају као ја, да ли си геј, већ да ли си пробао поперс, рим, скат или мирис јавног ВЦ-а који има неодољиву чар. Траже се мастери, ученици и нуде се бесплатни прегледи.

Господо, верујте и уверите се, ствар превазилази наше претпоставке. Стога настављам.

Затим, у разговорима наводим саговорника да ми каже шта мисли о женама. Тада схватам да их просто обожава, али да је ипак некако мање-више одустао од њих. Затим,

прелазим на људске теме у којима долази то фасцинатног зближавања са саговорником. Он одједном напушта извештачени глас и ви наједном чујете човека!

Са неким од њих зашао сам и у сфере духовне речи. О томе како су реаговали нећу да пишем да сада не бих неког ненамерно увредио.

Дакле, ето људи! Божијих створења.

Ми их свакодневно одбацујемо тиме чинећи веће оправдање њиховом аргументу. Али то није најгоре. Тиме их постављамо у веће стање очаја које никад неће одвести метаноји. Тиме их истински одбацујемо као бића наде, наде чак и у оно немогуће.

Комуницирајући са тим људима закључио сам још нешто: После првог сексуалног искуства са истополним тешко да се може назад. Ти људи тешко прихватају уопште идеју да постоји повратак на стару стазу. То је због увреженог (претхришћанског) магијског поимања ствари. Наиме, као једном заражен, увек ће бити болестан. То је тачка на којој наша црква мало ради. Одговор би могао да гласи: има наде и још све није пропало. Ви, драга браћо и сестре, немате идеју какво бисте добро учинили хомосексуалцу да му то са љубављу кажете. Ви стварно не можете да појмите са колико поштовања и радости би вас он послушао и размишљао о томе. Такви саговорници, понеки моји пријатељи, слали су увек захвалност и евоцирали сећање на наш разговор. Нису заборављали да ми честитају наше свете празнике питавши ме приде да ли стварно у цркви има спасења?

Александар Антић

ОДГОВОР АЛЕКСАНДРУ АНТИЋУ

Поштовани господине Антићу,

Одговарам, по мери својих снага, на Ваше писмо „Борби за веру“, пошто се оно тиче неких мојих текстова објављених на овом сајту. Унапред да кажем оно чему ме је учио Владика Данило: србска витешка изрека је – КО ЗНА БОЉЕ, ШИРОКО МУ ПОЉЕ. Своје текстове на било коју тему не сматрам, ни мисаоно, ни стилски, црвеним словом у календару, и увек ћу се радовати кад неко објави нешто Богу угодније, лепше и боље; ту, свакако, мислим и на Ваше текстове, ако их буде. По речи Чехова – свака куца лаје својим гласом, и мале куце не треба да буду љубоморне на глас великих и моћних куца, него да чине један „хор“.

1. Да ли се борити за веру? Да борба човека не чини идеологом и комесаром? Може бити. И сасвим је могуће да сам ја, пишући на разне теме, оболео од идеолошке димензионалности. Не правдам се, али указујем на чињеницу да сам предуго у тој борби, и да сам вероватно у многим стварима окоштао. Али, борба за веру није само моја прича. Ево текста „Борба за веру“ Владике Николаја који баш о томе говори: „Брани и ти веру твоју, Србине брате. Кад вера твоја брани тебе од свих зала овог века, брани и ти њу, веру твоју. Брани њу која тебе брани.“ Па у тексту који је посветио неком богомолнику Добривоју, што је писао против суботарске јереси, каже Владика Николај: „Тако, брате Добривоје, добро војуј, добро моје, нека ти Бог даде здравље што ти браниш Православље“. Дакле, борити се за веру није страно нама православнима. Друга је ствар како потписник ових редова брани веру. То, заиста, може бити идеолошки димензионално, и, на крају крајева, неуме-

шно и неуспешно. Треба да се поправљам. Треба да будем зрелији. Хвала Вам што ме на то подсећате.

2. Није само Лактанције био оштар према непријатељима Божјим, и није само он указивао на то да их Бог кажњава због злодела према Цркви. Треба прегледатим многа и многа сведочења Отаца, која су то јасно говорили – од старих времена до данас. Свештеномученик Иларион (Тројицки), заточеник Соловецког логора, кад је чуо да је умро Лењин рекао је својих састрадалницима: “Браћо, умро Лењин и у аду се јавио. Каква радост за демоне!”

Бог зна да се трудим да не будем злурад, без обзира што ми се некад деси да учиним, мисаоно, и такав грех, или да у друштву извалим нешто због чега се кајем и исповедам. У полемици са г. Александром Радојичићем већ сам рекао: “Покојни отац Агатон Хиландарац, велики калуђер србски и светогорски, испричао ми је овај случај. Кад је умро Тито (а отац Агатон је био Недићев добровољац, православни хришћанин и антикомуниста, који је с пушком у руци бранио Србију од Брозове окупације), један дође и рече му: „Оче Агатоне, да частиш!“ Отац Агатон рече: “Хоћу, али прво реци зашто“. Овај одговори: “Умро Тито!“ Тада му србски молитвеник јасно и гласно рече: “Умро је, дакле, антихристов војвода. Господ је изгубио једну душу, за коју се био распео. Па зар ја, као слуга Христов, да се радујем што је он изгубио једну душу?“ И није га частио. Верујте, брате Александре, не радујем се папином потонућу у страшну јерес, која га чини предводником многих у пропаст. И милости Божјој препуштам све инославне, јер знам да их Господ воли бескрајно више но што могу и замислити. Никог не осуђујем на пакао, ником не желим пакао, само знам да ће православни који се одрекну своје вере из-

губити душу. И зато говорим и пишем против јереси, јер је она смрт душе.“

3. Што се хомосексуалаца тиче, увек сам у својим списима разликовао тај грех и оне који га упражњавају од идеологије политичког хомосексуализма, који се намеће нашем друштву као мера и провера „толеранције“ и ЕУ интеграција. О томе сам и целу књигу написао, под насловом „Хоминтерна и Гејстапо/ Огледи о политичком хомосексуализму“ (може се наћи и на Интернету). Ученик сам протe Љубодрага Петровића, који је говорио: „Нико не мрзи и не сме да мрзи болесника, нарочито не лекар који треба да га лечи, чак и ако болесник мрзи лекара. Али се морамо, са љубављу и одговорношћу пред Богом, залагати да болесник постане свестан своје болести и да се излечи. Црква не одбацује никога, а са љубављу лечи свакога ко жели да се излечи“. (<http://borbazaveru.info/content/view/4597/>)

4. Није, дакле, реч ни о каквој мржњи према хомосексуалцима, који су, као и сви ми, грешници што им треба Божје љубави и праштања. Реч је, понављам, о борби против идеологије политичког хомосексуализма, о којој је сјајно писао наш социолог Слободан Антонић у својој књизи „Моћ и сексуалност“. Та идеологија ратује против породице, и тражи да предамо своју децу. Сматрам да је моја хришћанска дужност да се борим против овакве лажи која води у духовну смрт појединца и народ.

5. Ви, господине Антићу, имате разрађену методологију у комуникацији са хомосексуалцима, који, по Вама, можда то и нису, и подробно сте је описали у свом електронском писму: четујете на њиховим сајтовима, разговарате с појединцима телефоном с циљем да пробудите заспале душе и укажете им на истину Христову. Можда за такве поступке имате благослов свог духовника, и можда то не

утиче на Вашу душу. Признајем да је моја методологија традиционалнија (писање текстова) и да су моји циљеви скромнији, као што сам и признао да има оних који знају боље – широко им поље. Дакле, нисам се бавио ЛИЧНИМ сусретима са људима такве оријентације, нити имам благодат да бих им „пастирски“ помагао (мислим да је она дата пре свега свештеним лицима). Такође, читаоцима не препоручујем да поступају као Ви, јер се може десити да „зли разговори кваре добре обичаје“, по речи апостолској.

Сетимо се речи Светог Исидора Пелусиота епископу Аполонију: „Не доликује и не треба на силу привлачити вери људе који то не желе и који се противе, пошто су то бића саздана са слободном вољом. Зато се старај да оне што су у тами просветиш добрим саветом, и твојим добрим животом и добром нарави.“ У писму пак епископу еленопољском Паладију он опширно поучава како се добро треба чувати од разговора са женскињем: јер ако, као што Свето Писмо каже, зли разговори кваре добре обичаје, онда разговор са женама, макар био и добар, има силе да тајно помоћу нечистих помисли поквари унутрашњег човека, и онда ће тело бити чисто а душа оскврњена. Стога преподобни Исидор томе епископу, који се хвалио како често води корисне разговоре са женскињем а похоту у себи не осећа, саветује ово: „Добри човече, колико год можеш, избегавај разговоре са женскињем“. Ако је тако кад је у питању женскиње, колико је тако кад су у питању оболели од противприродних страсти?

Нека Вас Бог чува,
Владимир Димитријевић

ОДГОВОР АЛЕКСАНДРА АНТИЋА

Поштовани господине Димитријевићу,

Мислим да је пажња једна од најважнијих хришћанских и људских особина. Ви је истински имате. Хвала на опширном и заиста апологијском одговору. Он непатворено указује са каквом одговорношћу је Вама стало до свакога, буквално до свакога. Потписао бих вашу апологију!

Само бих и сам додао две реплике: 1. О прецењивању мене и борбама - Ја немам разрађену методу. Комуникације са споменутим саговорницима су уствари моја туга и чупање од горег: У сопственој историји БОРБЕ, током стихије блуда 1000 пута до сад сам изненадно задао неочекиван ударац. Наравно, то исцрпљује, али и увек оставља човека у спремности на следеће налете таквих помисли и наговора.

Мислим да већ разумете шта желим да кажем. Ја нисам никакав мисионар, већ сам блудник, такорећи нереализовани до краја, али зар је битно „шта“ када нисмо са Христом?

Ако неком од њих и проповедам нешто, то радим од насушне потребе у којој се следствено околностима налазим. Немам ни праве љубави према тим људима, јер то радим због свог ваздуха, или у противном ћу се сам угушити у сопственом смраду.

2. Боже ме прости што ћу сада рећи: Мислим да начини борби какве читамо код например Св. Никодима Агиорита или у Св. старца Силуана као да данас измичу савршеном рецепту. Управо добро сте рекли „политички хомосексуализам“, али не само хомосексуализам већ и други жанрови. Видите, у време чак и савремених отаца није било електромагнетног насртаја на народ. Сада га има. Медији производе болести и нуде њихово отелотворење, а ми

их још пацијентима препоручујемо као грех. Дакле, то је готово слично старим (не толико нетачним) веровањима да болест настаје од греха. Овде је присутна иманенција болести и греха. Зато линеарни начин борбе у коме иде прво помисао па (не)прихватање најзад и (не)дело се толико релативизовао да је скоро укинута граница између тих категорија. Лично сам пример тог случаја.

Ово време (као уосталом свака епоха) тражи нове БОРЦЕ. Ко су ти нови борци? Они који остављени Богу и себи, гутају сопствену жуч и заслађују је Христом. Они спремни да у сред гротла завапе. Оних спремних да сваког часа изгубе душу, да би је неочекивано задобили;или: Оних спремних да ако затреба изгубе душу (нажалост побеђени) за вечност. Оне, камиказе, спремне да разнесу и себе и ад. Оне који столпују на ивици жилета: Представници језивог савременог аскетизма

Обраћам се таквим самотњацима јер знам да и такве ретке врсте читају лепе текстове са Вашег сајта. Њих и посебно поздрављам у овом Бадњем дану, у ишчекивању Рождества.

У предвечерје пред рађање, када су трудови најбољнији, мисли човек-све је пропало, а Бог зна и гледа...

Многа Љета Вама и вашој насушној мисији!

Александар

ЈОШ ЈЕДАН ОДГОВОР НА НАСУШНА ПИТАЊА

Христос Се роди!

Поштовани господине Радојичићу,

Прво да Вам захвалим на речима разумевања за мој рад. Трудим се, често неуспешно, да своју борбу за хришћанске вредности усмерим ка служби Богу и ближњем, и стварно сам отворен за сваку врсту размене мишљења. А како хришћанин сме другачије? Пажљиво сам прочитао Ваше писмо, и имам разумевања за став да многе ствари које се сада дешавају некад нису постојале – пре свега, медији, и изнад свега – Интернет спојен са мобилним телефонима. Оно што нам је остало од Светих Отаца је стоти канон Шестог васељенског сабора, који забрањује сликање порнографије на даскама. А где смо ми сад?

Ипак, борба против помисли мора се и данас водити, уз избегавање додира са порнографским материјалом било које врсте. Један од најважнијих подвига православног хришћанина је свакодневна молитвена борба против демонских предлога и наговора који се, у виду маштарија и помисли, јављају да би га одвратили с пута Истине. Свети Оци су саветовали духовну пажњу и сабраност у одбијању нечистих помисли. Онај ко им се препушта, лако губи тле под ногама и у стању је да пређе на Богу мрска дела.

Француски романописац Балзак о сили маштарија говорио је: „Постоји такав сплет мисли који за мање но длан о длан од здравог човека може да начини леш... Ко би описао ону чисто телесну изнемоглост у коју тонемо претерујући сањањем уживања?“ По њему, и само тело може бити разорено „злоупотребом мишљења“.

Наравно, међу најопасније спадају развратне маштарије, којима се неко наслађује и прима их као своју свакодневицу, уопште се не борећи против њех. Господ је упозорио да гледати жену са похотом значи грешити са њом у срцу. А срце, тај извор живота, замућено непристојним жељама, човека који га не умива Богом отуђује од спасења и чини неспособним за нормалну, Богом благословену, брачну љубав. Описујући свог јунака Луја Ламбера, Балзак вели да је то „стогодишњак од двадесет пет година, већ стар од мисли и истрошен вековима размишљања“. Наравно, замајајуће и разорне мисли никада несу светле и чисте, него пожуде, сластољубиве чежње за оним што се не да поседовати. Колико ли је ових старкеља међу нама? Колико ли младих само носи љуштину младости, а њене силе, чедности, су се одрекли?

Моћ утисака које у душу примамо веома је велика и то треба имати у виду ако се подвизавамо за чистоту. Треба избегавати саблажњиве сусрете и разговоре који уму дају „храну“ да касније, у сарадњи са злим дусима, у нама изазива збуњујуће представе и фантазије.

Блажени Јероним је, као старац, изможден постом и уздржањем, добијао нападе блудне страсти у самоћи Витлејемске пустиње: спопадале су га успомене на жене и девојке које је као младић упознао у Риму, иако у доба упознавања с њима није осећао похоту. То је доказ да је изрека Светог авве Аполоса у потпуности тачна: „Ниједан човек не сме да даје снаге двома помислима - прељубништву и осуђивању ближњега: о њима он не треба ни да говори, ни да их замишља у своме срцу. Ако се од њих ослободи, стећи ће спокојство и велику корист“.

Када је млади монах упитао искусног старца како да се бори с блудном страшћу, овај га је подсетио да мајке, од-

бијајући бебу од сисе, мажу своју дојку љутим луком. Тако и ми, ако хоћемо да се спасемо ове помисли, користимо љути лук - памћење смртног часа и мука које нас чекају ако се оскрнавимо. Другоме пак други неки старац рече: „Ако демони у тебе сеју помисли, не предај им се, јер је њима својствено да стално наводе на саблазан. И мада никад не престају, не могу да те принуде: твоја је воља хоћеш ли да слушаш или не“. Препоручио му је да вапи: „Сине Божји, помилуј ме!“ Макар у почетку ни не осећао силу молитвених речи, нека не одступа од вапијања Богу - демони те речи слушају и, у страху од Христовог имена, беже.

Човек никада не сме да дозволи да га блудне помисли у потпуности смуте и поколебају, доводећи га до очајања. Циљ злог духа и јесте у томе: да хришћанина доведе до очајања и да он, по свом неискуству, помисли да му нема спасења. Држећи се Христа, замке лукавога можемо презрети.

Свети Кирил Александријски бодри борце за чистоту: „Ако немаш (такве) помисли, ти си безнадежан - јер, ако немаш помисли, имаш дела (блуда, нап. В. Д.). То значи: ко се с грехом не бори у уму, и не противи му се, чини га телесно, а ко чини таква дела, по безосећајности својој, не смуђује се помислима“. Најбољи пак, лек, по Оцима, јесте откривање својих греховних помисли на исповести и добијање савета од духовника. После покајања и исповести ђаво губи силу уплива на нашу душу и одступа.

Свети Јован Кронштатски је подсећао: „Сви удови људскога тела, као и осталих живих створења, начињени су по разуму и вољи сведлага, премудрог, пречистог Уметника Господа Бога - добропотребни су и свети, чисти, не дају повода за саблазан, неопходни су за битије и добробитије људи и животиња, а такође и ради њиховог украса и величанствености. **Све је веома добро**, што је створио Господ.

Ево пред очима - слика са нагим, најлепшим женама у најизазовнијим положајима. (Не чудите се што о томе говорим. Сlike, статуе, новине и неки часописи својим илустрацијама на то наводе). Страсно тело се узнемирава, раздражује се сладострашћем, распаљује се похотом.

А духовна мудрост говори: што се, глупаче, узнемираваш? Умири се: слави Творца гледајући ту чудесну красоту, ту дивну скулптуру људскога тела. Јер се управо ту пројавила премудрост, благод, красота, величанство Уметника - Творца, Који је такво тело саздао као свето, чисто, добропотребно, несаблазниво, нетрулежно - не саблажњавања ради, него ради чистог, праведног, часног коришћења, и ради слављења Творца.

Јер је тело жене - модел уметника, припремљен ради тебе, човече, да би по том уметничком, премудром, прекрасном обрасцу тебе саздало, док се ти, у суштини, саблажњаваш својим сопственим телом: јер у таквом телу, као у уметничком атељеу, излива се твоје тело, мушкарца или жене. Кад сам то себи рекао - свака је похота ишчезла. Успокојио сам се и већ се нимало нисам саблазнивао телом жене, него сам славио Господа, који је све премудро створио.“

И у данашње време постоје духовници који се баве нашим искушењима, и нуде православне одговоре.

Нека Вас Бог чува.
Срдечно, у Христу,
Владимир Димитријевић

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ И ГРЕХ ОСУЂИВАЊА/ ОДГОВОР СЛОБОДАНУ СТАНКОВИЋУ

Поштовани господине Станковићу, с обзиром да сте у свом тексту – реакцији на неке моје изјаве у емисији продукцијске куће „У центар“ поставили озбиљна питања везана са мојим схватањима греха мужеложништва, хитам да Вам одговорим.

Молим Вас да ми опростите ако сам Вас чиме саблазнио, и ако сам рекао неумесну реч. Своје ставове настојим да градим на озбиљним размишљањима умнијих и духовнијих од мене, па ћу навести неке од њих, а затим одговорити на Ваша питања.

ЧОВЕК ЈЕ ВЛАСТАН НАД СВОЈИМ СТРАСТИМА

У свом огледу „Црквено схватање хомосексуалности“, амерички протојереј Џозеф Ф. Парпара (Антиохијска Православна Црква) истиче да у савременом друштву САД међу младима постоји збуњеност кад је у питању хомосексуализам, што је последица пропаганде ове „сексуалне оријентације“ као нечег доброг и прихватљивог. У једном од истраживања спроведеним у Америци, на које се Парпара позива, испоставља се да је конфузија, између осталог,

резултат чињенице да 25% младих испитаника ни од кога (па ни од родитеља и свештеника), није чуло да је хомосексуализам морално погрешан. Зато је Црква дужна да сведочи о свом ставу.

Предањском ставу Цркве о неприродности хомосексуализма однедавно је противстављена теза да је реч о генетски условљеном понашању. Мада новија истраживања (попут оног Џорџа Рајса и колега са Универзитета Западни Онтарио у Лондону, објављеног у часопису Science 25. априла 1999.) ово поричу, чак и да у тези о извесној генетској предиспозицији има истине (или је, пак, истина у тези да на будуће хомосексуалце у детињству утичу „нездраве односи међу одраслима“), Парпара сматра да „рећи да такве особе немају контролу над својим страстима значи **омаловажавати их као личности**“.

Сваки човек, хетеросексуалац или хомосексуалац, дужан је да обуздава своје страсти, каже он, и додаје: „Секс за хомосексуалну особу једнако је погрешан као и секс изван брака за хетеросексуалну особу. Тврдити да хетеросексуалци имају већу контролу над падањем у грех од хомосексуалаца значи порицати личну слободу и способност човека да у потпуности изабира како ће да поступа. То значи тврдити да хомосексуалци имају мање контроле над својим полним нагоном од хетеросексуалаца и да су хетеросексуалци слободнији од хомосексуалаца. Тврдња да хомосексуалце природно привлаче особе истога пола није ништа тачнија од тврдње да хетеросексуалну особу привлаче особе супротнога пола и да би, стога, она требало да буде слободна да изражава своје сексуалне нагоне у било које време и са било ким са ким то пожели а ко је супротнога пола.“

Тврдња о „генетици“ је веома опасна: ако се неко роди са „геном“ склоности ка криминалу, да ли то значи да га

треба уклонити из друштва пре него што одрасте или му, ко и сваком човеку, треба омогућити да својом вољом бира добро?

И Парпара наглашава да, кад је ова појава полне изопачености у питању, треба разликовати грех од грешника: “Црква нас позива да будемо пажљиви и пуни љубави према свим људима, али то не значи да у љубави према свим људима ми морамо да прихватамо свако њихово понашање као добро. Црква вековима учи да смо призвани да волимо све људе, али не и сва људска понашања. Када Црква осуђује хомосексуално понашање, она не осуђује човека већ његово понашање. Ми смо позвани да волимо такве особе без обзира на њихов лични хомосексуални пад, да се према њима понашамо са поштовањем, као што очекујемо да се према нама понашају у свим нашим личним падовима.”

Парпара наводи угледне америчке православне теологе (такође свештенике), Стенлија Харакаса и Пола Д. О` Калахана, који хомосексуализам сврставају у све друге облике неморалног сексуалног понашања (блуд, прељуба, проституција, инцест, скотолоштво – полно општење са животињама, мастурбацију, итд.) Зашто? По О` Калахану, „ни у једном од ових чинова не може да дође до истинског остварења једности у заједничењу, зато што су они изван Богом установљеног брачног јединства“, нарушавајући га или изопачујући. Парпара додаје да, у оцени хомосексуалности, нико не осуђује само поједине хомосексуалне чинове као „неприличне, наопаке или одвратне“, него да је „сама природа хомосексуалног нагона у супротности са оним како нас је Бог створио као људска бића, по Своме Лику, као МУШКО И ЖЕНСКО“.

ДА ЛИ ХОМОСЕКСУАЛАЦ МОЖЕ БИТИ ЧЛАН ЦРКВЕ?

Амерички православни свештеник Тед Стилијанопулос добио је питање од једног хомосексуалца да ли може бити крштен у Православној Цркви, која га веома привлачи, с обзиром на то да је „геј“. Свештеник му је одговорио: “Црква је заједница љубави која, следећи пример Христов, радо прима у свој живот вере све оне који искрено ишту њене дарове, прима их као појединачне личности, са свим њиховим особеностима, чак и гресима. И као што је Христос усвојио човечанску природу да би исцелио и ослободио човека у складу са његовим образом и подобјем, тако и Црква шири своје руке свима да би са свима делила пуноту Благодати и Истине, проповедајући Евангелије, крштавајући и учећи све како је Христос и заповедио (Мт. 28, 19-20).

Што се тиче Вашег примања у Православну Цркву, кључно питање јесте следеће: да ли сте Ви спремни да схватите Цркву онако како она саму себе схвата, у светлости њене сопствене мисије, или сте, пак, спремни да је схватите искључиво на Ваш начин? Размислите о следећем: зашто Вас Православна Црква „снажно привлачи“? Да ли можда због њене древности, упечатљивог богослужења или историјског карактера? И, још, да ли сте вољни да преиспитате себе, у светлу сведочења Православне Цркве, и то у његовој свеукупности, укључујући ту и њено догматичко и етичко учење и духовност? Поменули сте да сте хомосексуалац и да се питате да ли Вас то што сте хомосексуалац онемогућава да постане члан Цркве. Вероватно знате да, по предањском православном учењу, хомосексуална активност јесте грех као што је то и прељуба, блудничење и други чинови

сексуалне нечистоте. Ми не можемо да бирамо која ће искушења да нас снађу, али можемо да изаберемо какав ће да буде наш одговор на искушење. Исповест и опроштај греха су доступни онима који се боре да се одупру греху, али намера да се настави са практиковањем хомосексуалности би Вас заиста онемогућила да будете члан Православне Цркве. Штавише, одбрана хомосексуализма као прихватаљивог стила живота у Цркви би била штетна по црквену заједницу, која високо цени историјску етичку праксу коју смо наследили.

Хомосексуалац који се каје и који се бори тако што се уздржава од хомосексуалних чинова може да буде примљен у Цркву после уобичајене катихизације. Но, најбоље би било да он, односно она (лезбијка) овај свој проблем држе у оквирима исповести, као што је то уобичајено са сваким другим грехом. ”

Међутим, Стилијанополус је нагласио да Црква није само против хомосексуализма, него је против свих облика моралне распојасаности у области полног живота, које данашње, тзв. „пермисивно“, друштво одобрава. Тело је храм Духа Светога, а брак је Света Тајна; зато Црква омогућава грешницима да јој приступе кроз покајање, али, ма како „строго“ то изгледало, не може се одрећи Богом откривених етичких истина, јер је призив верних да буду „царско свештенство и народ свети“ (1. Петр. 2,9).

О ПАСТИРСКОМ СТАРАЊУ

Угледни београдски свештеник, оснивач Православне мисионарске школе при храму Св. Александра Невског и вишедеценијски челник Верског добротворног старалаштва Архиепископије београдско-карловачке, прота Љубодраг Петровић (упокојио се 2010.) као духовник је ис-

поведао на стотине младих, духовно их руководећи. Био је духовни руковођа и мени грешном.

У свом предсмртном интервјуу („Црквени живот“ 12/2010.), одговорио је и на питање пастирског руковођења онима који су кренули путем хомосексуализма. Ево његовог искуства: „Као свештеник могу да кажем да има људи који су чланови Цркве, а који се тако осећају. Најчешће дођу код свештеника па кажу: „Оче, јавља ми се та и та помисао, да ми се допада, да ме привлачи особа која је истог пола као и ја...“ Има тога и код младића, и код девојака.

Неке људе само муче такве помисли, а некада се такве помисли развију у човеку у осећања, па и у начин понашања. То се најчешће деси под неким спољашњим утицајем: да ли неких саблажњивих ТВ-емисија или филмова, да ли часописа или, чак, „научних“ књига; да ли у неким разговорима, или на нечији директни саблажњиви подстицај... У сваком случају, постоји неки подстицај који човека покрене да почне да мисли о томе, па онда и да осећа, и да се, потом, понаша - како би рекли Свети Оци Цркве - *неириродно* тачније *и́ројивѝриродно*, чиме иступа из оног благословеног стања како га је Бог створио у почетку: *мушко и женско, створио их... рађајше се и множише се...*

Ми, на основу духовног увида и Предања Цркве, знамо да су такве помисли, осећања и понашања, са духовног аспекта, погубни и за душу и за тело човеково. Такве неприродне и противприродне помисли, и осећања која из њих произлазе, *долазе од демонској надахнућа*.

Али, ту су још неке појаве. Данас има и оних хетеросексуалних особа које постају бисексуалне од сувишка развратног живота, то јест из сексуалне разузданости, а некад, пак, и из чистог снобизма, зато што је то мода или тренд у свету естраде или популарне културе.

Има и оних који постају хомосексуалци и лезбијке због неке своје животне искомплексираности, па таквим својим опредељењем желе да привуку пажњу других, да шокирају друге, да их провоцирају и да им пркосе. Па, онда, иде такав са својим љубавником или таква са својом љубавницом улицом и намерно се провокативно понашају, привлачећи пажњу. Сматрам да то не чине зато што им је лепо, него зато што имају пуно ружног у својој души, јер су заражени грехом и желе да ту ружноћу прошире пред другим људима, да искваре и друге, а да, притом, ни сами нису свесни колико је то ужасно за оне који их гледају, а још више за њих саме. Уз то, такви не мирују, већ се организују и у јавности нападају све оне који сматрају да је хомосексуализам - грех и да није од Бога... То су, пред Богом и пред људима, велике гадости, не може их човек другачије назвати - тако их и Свето Писмо назива (Откр. 21,27; Рим. 1,27; Еф. 5, 12) - а у души може само да му буде жао због таквих људи и да се моли за такве да их Бог уразуми и упути на пут спасења...

Данас се често у медијима говори о „борби против криминала“, „борби против насиља“, „борби против наркоманије“, а сматрам да би у те борбе за здравље друштва требало убројати и „борбу против *наметања* хомосексуализма и лезбијства“, јер је то нешто што је и неприродно и противприродно за човека, што квари живот човеков, што уништава породицу, што и личност и заједницу води ка духовним извитоперењима самог постојања, јер се ту болест представља као здравље и, чак, као норма здравља.

Нико не мрзи и не сме да мрзи болесника, нарочито не лекар који треба да га лечи, чак и ако болесник мрзи лекара. Али се морамо, са љубављу и одговорношћу пред Богом, залагати да болесник постане свестан своје болести и да се излечи. Црква не одбацује никога, а са љубављу лечи

свакога ко жели да се излечи. Долазе у цркву на исповест такви млади људи, и девојке и младићи, код којих је то велики духовни и животни проблем. Велика је то душевна борба у њима, велики терет носе у души, велика је то тегоба и тескоба човеку: зна човек да то не ваља, да је то противно Богу, а ђаво, ипак, негде нађе места у човековом уму и срцу да подгрејава такве наопакe жеље и осећања.

Има данас таквих људи, и младих и одраслих, који иду у Цркву и који се боре против те страсти и траже помоћ духовника. Долазе и код мене на исповест, и то испове дају као грех. И ја, са великом љубављу, саветујем свакога од њих да покуша, најпре, да се уздржава од таквих грешних помисли и жеља, и да их, у духовној борби, одбацује као што се одбацују било које друге зле и рђаве помисли. Да се бори као што се младићи и девојке, мушкарци и жене, уздржавајући се од природних, хетеросексуалних полних жеља и потреба, боре да победе грешне склоности и грех у себи. Да се труди да избегне да себе доводи у тешке ситуације и искушење да не би пао у грех и да би сачувао чистоту душе и тела.

Зато саветујем људима који имају такве помисли, осећања или склоности да се против тога активно боре кроз појачану духовну борбу у уму и срцу. Они не треба да се предају, већ треба храбро томе да се супротставе, да се боре најпре против таквих помисли, да не допусте да оне ухвате корена у њиховом уму и да се не развију у жељу, а ако се жеља већ развила да се против ње упорно боре и да не допусте да таква осећања овладају њима и да се остваре у животу као грешно понашање.

Колико је до мене било, ја сам се увек трудио да таквим људима помогнем. Неки су се ослободили тог греха, неки се ослобађају, неки су још увек у великим неприликама и

великој борби, али у сваком случају треба се борити и не треба одустајати. Треба се борити онако како Црква учи: кроз молитву, кроз пост, кроз уздржање, кроз покајање, кроз послушност, кроз борбу против помисли. И Бог ће помоћи да и оно што некад човеку изгледа као немогуће постане могуће. Једна моја блиска рођака је успела да помогне да се неколико девојака са таквим проблемима, уз помоћ Цркве и свештеника, извуку из једног таквог хаоса...

Питање је, сада, да ли човека који се бори против оваквога искушења, треба причешћивати или не? То само Бог зна. Ми не можемо таквога да одбацимо, него му, као свештеници, кажемо: „Синко, види, да би се причестио, треба да живиш тако и тако, у складу са Божијим заповестима, да престанеш да чиниш грех који чиниш“.

Свето Причешће је велика светиња Божија, али и *средство за победу над грехом, лек бесмртности*. Морате зато таквога саветовати да се труди, да се бори, да исповеди свој грех и да се истински покаје, да би могао да приступи Светом Причешћу и да би могао да користи светињу Причешћа за побеђивање у борби против таквог искушења и греха.

Има неких у Цркви који кажу: „Ако је такав, онда не треба да се причешћује“. А ми кажемо: „Али, он није у суштини такав, неко га је преварио, неко га је навео на тај погрешни пут, он је само на путу да постане такав, и морамо да му помогнемо да се потпуно не разболи, да не стигне до наопаког циља где га је неко други улутио, да не пређе границу неповратног изопачења“.

Свештеник Цркве је онај који мора о таквоме да води духовну бригу ако такав хоће да се излечи, и не може и не сме да га одбаци, већ мора да га лечи црквеним лековима. Такав човек је духовно болестан, али може да се излечи, једино што мора да уложи огромни напор да победи зло и

грех у себи. Жао ми је много такве наше младежи која је, у данашње време, увучена у разновразне пороке и наopakости, али, хвала Богу, имамо, у Цркви неупоредиво више врло честитих и побожних младића и девојака, који се уклањају далеко од свега тога, који се држе пута Божијег.”

Дакле, ово су ставови који су темељ мог погледа на дати проблем.

ОДГОВОР НА ПРИМЕДБЕ

А сад ево одговора на Ваше недоумице,
које сам у тексту дао курзивом.

*Прво, како ђо неком „може да се деси“
да ђосџане ђедер?!*

Ви сматрате да човек који осуђује неког содомита не може и сам запасти у такав грех. Наравно, ни ја не мислим да је то лако могуће, али ипак... Руски свештеник Павле Гумеров каже: “Навешћу пример из давнина, веома уразумљујући, о томе, како се човек лишава благодати Божије када некога оговара и осуђује. Преподобни Јован Саваит, савременик Јована Лествичника, његов сабрат, причао је о једном случају. Дошао је код њега један калуђер из суседног манастира. И преподобни Јован Саваит се распитивао како тамо живе оци, посебно за једног монаха, за кога се знало да је лењ и грешан. «Ништа се он није променио, оче», одговорио је гост. И чувши те речи преподобни Јован је осудио тог брата. И имао је визију: крст са распетим Спаситељем. Усхићен, устремио се према Њему да би Му се поклонио, и одједном је чуо Христов глас, упућен анђелима: „Удаљите овог човека! То је Антихрист, јер је осудио брата свога пре

Мог суда“. Он се пренуо од страха и схватио да је начинио страشان грех. И још се сетио да је у визији изгубио мантију и схватио да је та мантија покров Благодати Божије, које је он лишен. После тога се преподобни Јован седам година молио, строго постио да би поново стекао благодат коју је изгубио. Ето како су се одговорно односили наши стари према свакој речи.

Не смемо никога да осуђујемо пре Божијег суда. А ми чак скоро ништа и не знамо о човеку кога осуђујемо, осим помало његову прошлост. Али ми не знамо шта је њему на души. Можда ће се он у будућности променити, покајаће се, постаће испосник, знамо да се и то дешава. А ми њега одмах осуђујемо. Само Господ, знајући прошлост и будућност човека, знајући све његове болести, сав род до Адама, све његове заслуге и грехе, може да донесе Свој суд о том човеку. Али не пресуђује док тај човек не умре, тојест «како вас будем нашао, тако ћу вам и судити» (Св. Јустин Философ, Разговор с Јудејцем Трифоном). Злословље је огромна гордост.

О греху осуђивања је много написано у Јеванђељу. Подсетимо се: «Не судите, да вам се не суди» (Мт. 7: 1). «А ја вам кажем да ће за сваку празну реч коју рекну људи дати одговор у дан Суда» (ср.: Мт. 12: 36). «А ако ли ко каже брату своме будало биће крив у паклу огњеному» (ср.: Мт. 5: 22). **И не треба заборавити да човек који осуђује другог за нешто, сам ускоро пада у исте грехове.**“

Св. Атанасије Синајски учи: „Ако и видиш некога да греши, не осуђуј, јер не знаш како ће он довршити свој живот. **Онај разбојник, распет са Исусом беше убица, Јуда беше апостол и ученик Христов, па ипак разбојник уђе у Царство, а апостол оде у пакао**”.

МОЖЕМО ЛИ ПАСТИ У ГРЕХ ЗА КОЈИ ОСУЂУЈЕМО ДРУГЕ?

Је л' ја био Бој, био аутоматизму, уводи човека у њедерастиију, само зајо шиио је осудио њедера?

Бог никог по аутоматизму не уводи ни у какав грех, али ако бижњег осуђујемо без милости, Он повлачи Своју благодат и пушта човека који осуђује да жање оно што је са ђаволом сејао. А ђаво ужива у томе да се наруга ономе који је осуђивао падом у оно што је осуђивао.

Ја моју да разумем да се мени може десити и грех са женом, јер је био грех који се чини у ираницама ириродне и Бојом блајословене јолне оријентисаностии (а ја јесам исјравно оријентисан), али да јосијанем њедер, ако осудим њедера, е био не разумем!

Човеков живот је стално на ивици. Неки греше са женома, па им се раскалашан живот оследи, и, не дај Боже –ето их у паду још дубљем, који води и ка содомитству. Не сумњам ја у Вас, али нису сви као Ви. “Слабост`ма смо земље привезани, ништава је, али тврда веза“, каже Његош.

ЈЕДАН ПРИМЕР ПОКАЈАЊА

По аналојији, да ли јосијодин Димитријевић смајра да ако осудимо њедофила, или убицу, или јочинијеља светјошастива, да и сам може ујасити у исте грехове само зајо шиио је осудио јочинијеље истиих? Уколико је био ијако, онда са нашим разумевањем вере нешио, јојирилично, није у реду. Исјада да нам Бој узима јамет и ми јосијајемо њедери (или њедофили), само зајо шиио смо њедере (или њедофиле) осудили? Па зар их сам Бој није осудио?! (као шиио ћемо видети даље).

Такве аналогije нити сам изводио, нити изводим. Али, сви су људи један Адам, говорили су Свети Оци, и упозоравали нас да пазимо кад судимо, макар и о највећим грешницима. Јер њима је отворен пут ка покајању. Ево шта пише исповедник сибирских робијаша, архимандрит Спирidon, у књизи „Христос у руским тамницама“: „Затвореник о коме ћу вам сада причати био је из Молдавије. Груб, свиреп, спреман да отме, сиров – али касније ће се покајати и променити. Био је средњих година, плећат, онижег раста али снажно грађен. Ево шта ми је казао о себи... – Од најраније младости клонио сам се рада, волео сам да беспосличим, да крадем по туђим вртovima, виноградима, кошницама. Често сам посећивао забаве и пијанке, скоро сваки дан одлазио бих у кафану. Отац ме је проклињао, покушавао да у мени изазове стид, претио, упозоравао да се бојим Бога, али ја за то нисам марио, него сам му још више терао инат: пљујем ја на твој крст и причешће, а и твог Бога знаш куда ћу да пошаљем... и тако сам само псовао и хулио. Живот је ишао својим током, дани су протицали, а ја сам постајао све гори и гори, све злобнији, све развратнији. Почео сам се одавати скотолоштву. Крао сам, пијанчио. Живот ме је бацао из једног порока у други, и сам сам се себи смучио. Једне вечери скупио сам снагу да одем на исповест код свога свештеника и да прекинем са пређашњим начином живота. А кад дођох до његове куће, имам шта видети: баћушку однекуд доводе пијаног... Опсовах, одмакнух руком, одох у кафану и тамо проведох читаву ноћ у пијанчењу. Изјутра, када дођох кући, једва се држећи на ногама, отац ми нешто рече, а ја га зграбих за грло и стадох га давити. После пет минута отац испусти душу. Дадох се у бекство. После три дана дођох у град Кишињов, одатле – у Аустрију, али тамо нисам дуго провео, мучила ме је но-

сталгија. Вратио сам се у Русију, и код града Сороки био сам ухваћен. Разуме се, изведен сам пред суд и осуђен на робију. Знате, оче, душу су ми измучиле развратне жеље и помисли. А када та бура страсти утихне у мојој души, из ње се, попут вулканске лаве, пробије страшно очајање, некаква мржња према самоме себи, и безнадежна жеља да се ослободим тог ужасног стања духа. Шта да чиним? Намучио сам се, напатио се...

– Радости моја, треба да тако омрзнеш себе и да се тако смириш, да себе видиш као највећег грешника на свету, и да се покајеш, али тако да ниједан грех свој не утајиш. А најбрже и најрадикалније средство помоћу кога ћеш то постићи је да се за све грехе своје покајеш јавно, пред свим затвореницима.

Замисливши се, Молдављанин одговори:

– Па то је тако тешко! Немогуће!

– Али другог радикалног средства против застарелих грехова нема!

– Не, ја то не могу.

– Ни ја не могу да те натерам да то учиниш, али морам да поновим – другог начина да се ослободиш хроничног зла нема! Покушај да замислиш шта ће с тобом бити касније? Последње капи свог толико отрованог живота мораћеш да испијеш до дна, кад-тад.

– Разумем ја то, али немам храбрости у себи да то учиним.

– Ево шта ћемо, – предложих. – Сутра ћу ради тебе, само ради тебе, вршити заједничку исповест, током које ћеш смоћи снаге да приступиш јавном покајању.

Сутрадан уочи Литургије вршио сам исповест свих затвореника. Погодило ме је то што овога човека нисам видео међу осталима. Почела је служба, дошла је на ред и

проповед. За време проповеди затвореници су са великом пажњом слушали реч Божију. При завршетку проповеди рекох затвореницима да клекну, па и сам преклонивши колена изговорих ову молитву: “Царе наш Христе! Погледај на несрећне сужње ове и у часу њиховог искреног покајања, отвори им, отвори, Милостиви Госпode, двери своје свепраштајуће љубави. Ко је, Госпode, од нас смртних чист пред Тобом? Али Ти, Владико неба и земље, праведан суд свој замени огњем твоје Свете љубави, који ће огрејати и срце најокорелнијег грешника.” Не стигох ни да устанем, када се овај затвореник појави на амвону и стаде да се пред свима каје за учињене грехе. Сви су плакали слушајући његову исповест. А када је завршио, рекох: “Чедo моје, чедo моје драго! Док си се кајао, док си својим јавним покајањем друге сужње обраћао на пут покајања, Христос, Пријатељ и Спаситељ покајаних грешника, Десницом Својом уништио је сва твоја безакоња и све грехе записане на хартији Свога Божанског праведног суда. У моја уста Христос је, по власти коју сам од Њега примио да дрешим и вежем, ставио речи које је много пута Он Сам за живота Свога земног говорио: Опраштају ти се греси многи, јер си велику љубав имао!” Затвореник стаде грчевито ридати, а затим, умирен, приступи Светим Тајнама. Сутрадан ми рече да осећа да се препородио. На души му је велика радост и весеље, и дан исповести и причешћа постао је за њега дан поновног рођења, поновног доласка у свет, и то не онај свет који је до пре неки дан познавао, него сасвим нови и преображени свет. А ја сам благодарио Господа због Његове тако реалне, тако опипљиве и чудесне љубави и блискости према покајаном грешнику.“

Овај човек није био само убица и лопов, него се (да опрости читалац!) скрнављивао блудом са животињама. Али,

Бог му је дао велико покајање. И он је, искупљен крвљу Христовом, постао неко сасвим други. **Уопште не кажем да ми МОРАМО упасти у исте грехе које осуђујемо; али тврдим да МОЖЕМО упасти у исте грехе ако Бог то допусти због суровости нашег срца. ТО НЕЋЕ БИТИ ВОЉА БОЖЈА, НЕГО БОЖЈЕ ДОПУШТЕЊЕ.**

О ЉУБАВИ ПРЕМА ГРЕШНИКУ

Господин Димитријевић иакође каже да ми према грешнику (у овом случају према ђедеру), треба да покажемо љубав и да је његов однос према њима однос разумевања и молишве. Шта то значи имати разумевање према ђедерима или ђедофилима или убицама (јер и они су грешници, зар не?)? Да ли то значи да ћемо да „браћујемо“ са њима, да их ђрлимо, ѡајшемо по рамену, осмехујемо им се, ђрлимо их ѡриликом сусрећа, ѡрамо шах, или шта већ? (Јасно је, и нико нормалан, а ѡѡѡѡво ми ѡравославни, нисмо ѡи који ће неку „ѡравду“ узимати у своје руке и чинити било коме зло, ѡа ни ѡедерима. То, је свакако, ван сѡра. Али, рећи да имамо разумевање за њих, ѡѡѡ је ѡѡѡ и ѡѡравдавати ѡѡѡ ѡрех: „Па и они су ѡуди, а свако може да ѡѡреши.“)

Кад кажем „разумевање“, не кажем ОПРАВДАВАЊЕ. Мислим на оно што сам управо рекао: сви смо грешни, сви смо слаби, и ти несрећни ѡуди су наша Богом створена браћа, која су пала у грех. Молити се за њих Богу, по узору на Христа, Који се молио за оне који су Га распињали, заиста треба. Наравно, то је идеал. Тешко је стићи до њега. Не кажем да ја у томе успевам. Али, свеци су тако радили, и Бог их је понекад услишавао, као што смо видели из примера оца Спиридона.

Свети Пророк Мојсије каже: „Ко би мушкарца облежао као жену, учинише ѡдну сѡвар обојица; да се ѡѡуде; крв

њихова на њих“ (3. Мојсијева 20,13). Где је овде љубав и разумевање према хомосексуалцима о којима јовори јосјодин Димитријевић?

А где су Божије разумевање и љубав за содомитџе? Јер Бој рече: „Вика је у Содому и Гомору велика, и њихов јрдан“ (1. Мојсијева 18,20). А јошом „...јустји Госјод на Содом и на Гомор од Госјода с неба дажд од сумјора и ојња и зајре оне јрадове и сву ону раван, и све људе у јрадовима и род земаљски“ (1. Мојсијева 19, 24-25).

Шта значе речи Светога Писма? Оне јасно говоре о томе да је ГРЕХ МУЖЕЛОЖНИШТВА И ЖЕНОЛОЖНИШТВА нешто што се не може оправдати у очима Божјим, и што, кад се рашири, Господ кажњава тако што пушта да грешници жању оно што су са ђаволом сејали. Тако се, рецимо, појавила и СИДА, која се и данас најлакше шири међу хомосексуалцима и наркоманима (што не значи да од ње не може да оболи и неко ко то није, а зарази се рецимо, код зубара; јер, последице греха постоје по читаву заједницу, а не само по појединце). Међутим, то не значи да Бог не прима грешника који се каје, и да ми, овакви какви јесмо, можемо упражњавати гнев Господњи. Мој став је, понављам: неприхватање греха никако не значи да грешници треба да остану ван видокруга наше молитвене пажње. Склони противприродном блуду су, како сам већ навео, цитирајући оца Љубу Петровића, несрећни људи, заведени, обманути, које Црква, као брижна Мајка, позива на покајање. Оно против чега се треба борити је, међутим, настојање да се грех противприродног блуда учини друштвеном нормом, да се законски наметне. Али чак и „политички хомосексуалци“ који противприродност покушавају да наметну свима јесу несрећни људи који тиме покушавају да се сакрију од укора савести, о чему пише Слободан Антонић

у свом тексту „Геј покрет и борба за признатост“: „Кад год нас због неког моралног преступа гризе савест, а ми тај узнемирујући осећај желимо да умиримо, свакако нам прија да чујемо (само)оправдање другог таквог моралног прекршитеља. Та веза прекршитеља преко самооправдавања је веома јака, односно емоционално врло значајна. Кроз везе истоврсних нормативних прекршитеља, наиме, настаје једна подзаједница, или још боље контразаједница. Основна норма те подзаједнице конституише се као супротна норми заједнице, те тиме фактички постаје контранорма. Али, на следећем ступњу „феноменологије рада савести“ ми видимо како та нова, мала заједница ипак више није довољна. Наиме, моја савест тиме није умирена, она ми и даље говори против моје контранорме. Јер, мени је ипак јасно да из мене, као и из мог са-друга прекршитеља, дакле из целе наше контразаједнице, збори првенствено парцијални интерес као главни извор наше контранорме. Зато ја, у својојнутрини, ма колико да ми прија контразаједница, ипак не желим само потврду „истопрекршитељског садрута“. Ја заправо страсно, очајнички, желим потврду целе заједнице, желим потврду свих. А то је могуће једино ако моја контранорма постане нова друштвена норма.“(<https://fedorabg.bg.ac.rs/fedora/get/o:2433/bdef:Content/get>)

Ја моћу да разумем њозицију из које њовори њосњогин Димитријевић (он је њужени), али не моћу да разумем и не слажем се да збој њакве њозиције он износи сњорне личне сњавове њокривајући их речима да њако њоворе Свети Оци, да је он хришћанин, из чеја се може закључићи да је њо сњав Цркве.

Уопште нисам изјавио то што сам изјавио зато што сам тужен пред световним судом, него зато што сам, после

вишегодишње борбе за заштиту породичних вредности, а против идеологије политичког хомосексуализма, дошао до стања суровости сопствене душе, која је почела да заборавља да су грешници, који су упали у противприродни блуд, такође наши ближњи, нечија деца, браћа, сестре. Ово што сам рекао нисам рекао да бих умилостивио тужитеље из НВО „Да се зна“, него зато што сам православни верник чија савест се повремено буди, и указује на чињеницу да је Господ наш Исус Христос умро за грехе свих грешника, од којих сам први ја. На то ме, понављам, није подстакао земаљски суд, него молитва пред причешће Светог Симеона Метафраста, који није имао ниједан од подбројаних греха, али је осећао као да их има, јер, како рекоше Оци, сви су људи један Адам, и у сваком од нас се, опет како кажу молитве пред Свето Причешће, налази „семе трулежи“: „Којим ли то гресима не развратих себе? Која ли то зла не владаху мноме? Сваки грех учиних, сваку прљавштину унесох у душу своју; непотребан постадох Теби, Богу своме, и људима“. Борећи се против идеологије политичког хомосексуализма, морам да останем хришћанин.

Ово је клизав терен, и треба добро њазити на сваку реч. И то не само на оне речи збој којих нас моју извесити на световни суд, већ и на речи збој којих ћемо одговарати пред Богом.

И баш зато што ћу изаћи на суд Божји, дао сам исказ који је Вама, господине Станковићу, засметао. Можда тај исказ заиста нисам добро уобличио, па молим и Вас и друге да ми опросте. Али, ево, у овом тексту сам формулисао свој став кога немам намеру да се одрекнем. Иначе, хвала Вам на начелној подршци.

С поштовањем
Владимир Димитријевић

СТИЖЕ НОВИ ТОМ ДРУГИ ОДГОВОР ГОСПОДИНУ СТАНКОВИЋУ

О ДУЖИНИ МОЈИХ ТЕКСТОВА

Уважени господине Станковићу, били сте брзи на одговору и прецизни у формулацији својих ставова, па сам се и ја потрудио у том правцу. Као и прошлом приликом, узнастојао сам да Вам одговорим тачку по тачку, и да наш дијалог остане на нивоу на коме се нашао. Ви пишете:

Поштовани господине Димитријевићу, Хвала Вам на одговору. Као и сви Ваши текстови (изузимајући новинске чланке) и овај је преодиман и оптерећен дуљачким циљанима. Мој текст је, рецимо, био величине 629 карактера, а Ваш одговор 5.162. Искрено, морао сам да се накањујем да прочитам оно што сте написали. Али сам прочитао. И то врло пажљиво.

Жао ми је што Вас дужина мојих текстова оптерећује. Међутим, не могу да озбиљним темама приступам олако, а Ви сте покренули озбиљну тему. Време у коме живимо је склоно „твитерисању“, но ја на такав облик писања нисам навикао. Драго ми је што сте мој текст прочитали пажљиво, јер је то начин да се дође до темеља на коме се може водити озбиљна полемика. С друге стране, заиста ником,

никад, нисам наметао ни своје текстове, ни своје ставове; ко не жели да их чита (што због дужине, што због садржаја), нема никакву обавезу у том смислу. И хвала Богу да је тако. Слобода је основи предуслов било које, а нарочито мисаоне, људске делатности.

У свом писму, изнели сте низ озбиљних критика на мој рачун, које се тичу православности ставова што сам их изнео. Због читалаца, на те критике морам одговорити, да се људи не би саблазнили. Ово нису питања само о греху содомије, него и о Божјем промислу, о закону Божјем, о ставовима Цркве тим поводом, о осуђивању и неосуђивању, о борби против греха и сажаљењу према грешницима, итд. Стварно нисам могао преко свих тих тема само да „претрчим“.

О ЦИТИРАЊУ И ЦИТАТИМА

Оно што желим прво да истакнем, то је чињеница да, говорећи о њедерасџији, нисте ни једанпут цитирали Свето Писмо нишпи Свеће Оце. Али зато јесте извесној америчкој православној свештеника Џозефа Ф. Парџара, за кога сте у Србији, вероватно, чули само Ви. Затим (поново америчкој) свештеника Теда Силијановулоса и на крају још и Љубодрага из Мисионарске школе при храму Светог Александра Невског (добро је да је дар један наш). Ако изумемо још и Људу, мени Парџара и Силијановулоса нису никакав ауторитет за њихово њедерасџије. Пошто се ни њихови ставови, које сте цитирали, не односе директно на тему нашег сора, ја се на то нећу ни осврћати.

У свом одговору Вама нисам се позивао на Свето Писмо и Свете Оце зато што сам их много пута до сада цитирао у својим текстовима и књигама који се баве темом хомосексуализма. Довољно је погледати књиге „Хоминтер-

на и Гејстапо/ Огледи о политичком хомосексуализму“, или „Да се зна/ Повереник за заштиту равноправности против слободе мишљења и изражавања“ (1).

Нећу се, ваљда, понављати као папагај и ритуално заклињати у речи Светог Писма сваки пут кад пишем и говорим на ту тему.

Цитирање ставова три православна свештеника (без обзира да ли су из Америке или из Србије, истог су духа) о греху хомосексуализма је АПСОЛУТНО ПОВЕЗАНО са темом Вашег полемичког писма; јер, они поткрепљују основни поглед који износим– против греха содомизма који се намеће као друштвена норма се треба борити свим силама, али људе - грешнике треба штедети, поучавати, молити се за њихово спасење. Из њиховог пастирског става, утемељеног на Светом Предању, извире и мој однос према датој проблему.

ЗВАНИЧНО УЧЕЊЕ ПРАВОСЛАВЕ ЦРКВЕ У АМЕРИЦИ

Знам да Вам је мучно да читате дуге текстове, али, пошто сматрате да своје ставове не поткрепљујем довољно Писмом и Оцима, ево званичних ставова Цркве. Јула 1992. године одржан је Десети Свеамерички Сабор Православне Цркве у Америци, на коме су донете Одлуке о браку, породици, полности и светости живота. О хомосексуализму је, том приликом, речено: „Човек је створен да би познао Божију Божанскост и силу кроз твар, али човек је одбио да позна Бога, да Га поштује и да Му благодари, и да буде послушан Божијем учењу. Људи су, кроз ову побуну, *„залудели у својим умовањима, и њошамнело је неразумно срце њихово“* (Римљ. 1, 21). Стога их је, како Св. ап. Павле наста-

вља да поучава, „*йредао Бої у срамне сїрасїи. Јер и жене њихове йретворише йприродно уїоїредбљавање у йроїив-йприродно. А иїїо іако и мушкарци, оїїавивши йприродно уїоїредбљавање жена, расїалише се жељом својом један на друїоїа, мушкарци са мушкарцима чинећи срам, йримајући на себе одїоварајућу йлаїу за своју задлуду*“ (Римљ. 1, 26-27).

Мојсејев Закон је осуђивао све хомосексуалне чинове, исто као и прељуду и инцест... (Левит. 18, 6-23; 20, 10-21).

(...)По Св. ап. Павлу они који узимају учешћа у хомосексуалним чиновима (мужеложници) неће наследити Царство Небеско, заједно са блудницима, прељудницима, идолопоклоницима, рукоблудницима, похлепницима, лоповима, пијаницама, клеветницима и отимачима (1. Кор. 6, 9-19). Хришћани долазе из свих ових категорија људи који чине зло, тј. који су, вољно или невољно, ухваћени у мреже греха овога света. Али, хришћани су они који су се - кроз лично покајање и веру у Христа, кроз Крштење и Миропомазање и учешће у Светом Причешћу - „опрали и посветили и оправдали Именом Господа Исуса Христа и Духом Бога нашега“ (1. Кор. 6, 11).

Исус Христос учи да треба бити милостив и праштати грешницима, али Господ *ниїде не оїравдава їрех*. Када Син Божији објављује Божански опроштај онима који су се уплели у мреже греха Он увек грешника коме су опроштени греси отпушта речима „*иди и више не їреши*“ (Јн. 8, 11).

Убеђени у ове Богом откривене истине, објављујемо следеће тврдње и савете за руковођење верних:

1. Хомосексуалност треба схватати као резултат чо-векове побуне против Бога и, такође, против његове сопствене природе и благостања. Хомосексуалност не треба схватати као начин живота, нити као начин понашања за

мушкарце и жене који су створени по Божијем образу и подобију.

2. Према мушкарцима и женама са хомосексуалним осећањима и емоцијама треба поступати са разумевањем, прихватањем, љубављу, праведношћу и самилошћу коју треба указивати свим људима.

3. Људима са хомосексуалним склоностима треба помоћи да сами пред себом признају те склоности, а другима треба помоћи да те људе не одбаце и да им не нашкоде. Људи са хомосексуалним склоностима треба да траже помоћ да би открили конкретне узроке своје хомосексуалне оријентације, као и да би се трудили да превладају штетне учинке те оријентације у сопственом животу.

4. Особе које се боре против хомосексуалности у себи а које прихватају православну веру и које се труде да живе православним начином живота могу да приступају Светом Причешћу Цркве заједно са свима другима који верују и који се боре. Оне особе (са хомосексуалним склоностима) које - после увођења у веру (катехизације) и примања поуке о православном хришћанском учењу и подвижничком животу - и даље желе да оправдавају своје (хомосексуално, лезбијско) понашање *не моју да учествују у Светим Тајнама Цркве*, будући да им то не би било од помоћи, већ би им само шкодило.

5. Треба пружити помоћ онима који имају посла са особама хомосексуалне оријентације, да би им се помогло на плану њиховог става, осећања и поступака у погледу хомосексуалности.

Таква помоћ је нарочито неопходна родитељима, рођацима и пријатељима особа са хомосексуалним склоностима и осећањима. Таква помоћ је, сасвим сигурно, неопходна и свештеницима-пастирима и црквеним делатницима.”

По учењу Цркве, израженом у ставу Православне Цркве у Америци, хомосексуализам је последица заборављања Богом назначеног циља човековог постојања; такав начин живота, ако га човек покајањем не промени, спречава га да оствари заједницу с Богом у вечности и отуђује га од живота који је у Христу. Реч „грех“ потиче од старосрбског глагола „грести“, што значи „ићи“; „огрех“ (грех) је промашај циља кретања. Као и остали преступи Божјег закона, хомосексуализам је промашај у кретању ка Богу. Зато се он, из перспективе православне етике, никад и ничим не може оправдати. Хомосексуалност је израз човековог послепадног егоцентризма, самопотврђивања твари насупрот Творцу, и он не може бити „начин живота“. Хомосексуалци (мушки и женски) јесу грешници који заслужују пажњу и трпељивост; треба им помоћи да се своје склоности ослободе, и омогућити учешће у животу Цркве (и примање Св. Причешћа) под условом да се боре против сопствених слабости. Ако то не желе, него слабост сматрају ИСПРАВНИМ начином понашања, они не могу бити чланови Цркве, то јест примати Св. Причешће, јер би им Тело и Крв Христова били на осуду. Свима који имају додир са хомосексуалцима, од родбине до свештеника, треба помоћи у суочавању с тим проблемом, истакли су делатници америчког православља.

УЧЕЊЕ РУСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Званични документ Руске Православне Цркве, „Основи социјалне концепције“, каже следеће: „Свето Писмо и учење Цркве недвосмислено осуђују хомосексуалне полне везе, будући да у њима виде порочно изопачење од Бога створене човекове природе. *Ко би мушкарца облежао као жену, учинише гагну сивар обојица* (3. Мојс. 20; 13). Библи-

ја сведочи о тешкој казни коју је, како тумаче Свети Оци, управо због греха мужелoштва Бог послао на житеље Содома (в. 1. Мојс. 19; 1-29). Карактеришући морално стање паганског света, апостол Павле убраја хомосексуалне односе међу „најсрамније страсти” и „развратности” које скрнавe људско тело: **И жене њихове претворише природно употребљавање у противприродно. А исто тако и мушкарци оставивши природно употребљавање жена, распалише се жељом својом један на другога, мушкарци са мушкарцима чинећи срам, примајући на себи одговарајућу плату за своју заблуду** (Римљ. 1; 26-27). **Не варајте се... ни рукоблудници ни мужелoжници... неће наследити Царство Божије**, писао је апостол житељима развратног Коринта (1. Кор. 6; 9-10). Светоотачко предање јасно и одређено осуђује свако испољавање хомосексуализма. „Учење Дванаесторице апостола”, дела св. Василија Великог, Јована Златоустог, Григорија из Нисе, блаженог Августина и канони св. Јована Посника изражавају непоколебиво учење Цркве: хомосексуалне везе су грешне и подлежу осуди. Људи који су у њих уплетени немају право да буду међу црквеним клиром (7. правило св. Василија Великог, 4. правило св. Григорија из Нисе, 30. правило св. Јована Посника). Обраћајући се онима, који су се уплели у грех содомије, преподобни Максим Грк је говорио: **„Познајте, несрећници, каквој сте се нечистој насади предали! Потрудите се да што пре одустанете од те најнечистије и најсмрадније насладе и да је омрзнете. Онога, који тврди да је она безазлена, предајте вечној анатеми као противника Еванђеља Христа Спаситеља и као онога који га испачује. Очистите се искреним покајањем, топлим сузама, молитвом и давањем милостиње колико год је то у вашој**

моћи. Свом својом душом омрзните то безбожништво, да не бисте били синови проклетства и вечне пропасти.“

У савременом друштву, дискусије о положају такозваних „сексуалних мањина“ показују тенденцију да хомосексуализам схвате не као полну изопаченост него као једну од „сексуалних оријентација“, која има једнака права на јавно изражавање и уважавање. **Православна Црква полази од непоколебивог становишта да богоустановљени брачни савез мушкарца и жене не може ни да се упореди с изопаченим испољавањима сексуалности.** Она хомосексуализам сматра греховном позлеђеношћу људске природе, а што се превазилази духовним напором који води ка исцелењу и личносном узрастању човека. Хомосексуалне тежње се лече, као и остале страсти које муче палог човека. Оне се лече Светим Тајнама, молитвом, постом, покајањем, читањем Светог Писма и светоотачких дела, као и хришћанским општењем с верујућим људима, спремнима да пруже духовну подршку.

Односећи се с пастирском пажњом према људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно противи покушајима да се грешна тенденција представи као „норма“, а утолико пре да се представи као предмет поноса и пример за подражавање. Управо због тога, Црква осуђује сваку пропаганду хомосексуализма. Не оспоравајући никоме лична права на живот, на уважавање личног достојанства и учешће у друштвеним делима, Црква, међутим, сматра да лицима, која пропгирају хомосексуални начин живота, не би требало допустити да се баве предавачким, васпитачким или неким сличним послом везаним за децу и омладину (адолесценте), као што не би требало ни да заузимају старешинске положаје у војсци или у поправним установама.

Повремено се изопачења људске сексуалности испољавају у форми болесног осећања припадности супротном полу, чији је резултат покушај да се промени пол (транссексуализам). Тежња за одрицањем од припадности оном полу који је Творац подарио човеку може да има искључиво погубне последице за даљи развој личности. „Промена пола“ посредством хормонског дејства и спровођење хируршког захвата у највећем броју случајева не доводи до решавања психолошких проблема него до њиховог удвостручења, рађајући дубоку унутрашњу кризу. Црква не може да одобри ту врсту „побуне против Творца“ и да за стварну призна вештачки измењену полну припадност. Ако је човек извршио „промену пола“ пре крштења, он може приступити овој Св. Тајни као и сваки други грешник. Међутим, Црква га крсти као припадника оног пола, у којем је рођен. Рукоположење таквог човека и његово ступање у црквени брак су недопустиви. Требало би, међутим, правити разлику између транссексуализма и неправилне идентификације полне припадности у раном детињству, која је резултат лекарске грешке и повезана је с патологијом развоја полних обележја. У датом случају, хируршка корекција нема карактер промене пола.”

Поред уобичајеног (теолошког) образложења свог става о греховној основи хомосексуализма, Руска Црква се одлучно противи нормативизацији ове појаве као „сексуалне оријентације“, а сматра да хомосексуалцима треба ограничити приступ пословима везаним за децу и омладину, као и раду у војсци и поправним установама, управо из бојазни да они своју „оријентацију“ не би могли да користе ради саблажњавања оних који су им поверени или потчињени (саблазнити значи навести другог на греховни поступак).

Црква одлучно осуђује и тзв. „промену пола“ као побуну против Творца, не дозвољавајући „транссексуалцу“ рукоположење за свештенство и ступање у црквени брак. Од самовољног транссексуализма она, пак, разликује погрешну полну идентификацију у раном детињству, која се може хируршки кориговати у складу с реалним стањем нечијег полног идентитета.

О ПРИПАДНОСТИ ЦРКВИ

Даље, у свом одговору, сами представљају питање, и сами дајуће одговор, да ли хомосексуалац може бити члан Цркве. Пошто ја о томе нисам рекао ни једну једину реч, ни то нећу коментарисати.

Али то ЈЕСТЕ СУШТИНСКО ПИТАЊЕ – из њега произлази однос једног члана Цркве према другом. И Америчка и Руска Православна Црква кажу да човек са таквим склоностима, ако се бори да надиђе своју греховну палост, може да буде члан Цркве, али ако своје понашање не доживљава као грех, него као норму, не може да буде члан Цркве. Мислим да је та разлика врло битна за разматрање дате теме, и зато сам је поменуо.

ОСУЂИВАЊЕ И НЕОСУЂИВАЊЕ

И тамо где почињете да ми одговарате на питања, у ствари ми приписујете нешто што ја нисам рекао. Кажете: „Ви сматрате да човек који осуђује некој содомити не може и сам зајасити у такав грех. Наравно, ни ја не мислим да је то лако моћуће, али ипак...“

Мени се учинило да се из Вашег исказа може извући поменути закључак. После Вашег разјашњења, моје ми-

шљење о Вашем ставу показује се као нетачно, и ја га повлачим.

Ја никада нисам рекао да човек који осуђује ђедера не може ујасити у исти грех. Може, ипсекако. Може и онај који га не осуђује. Очистио је да морам да Вас подсетим око чега се споримо. Споримо се око Ваше тврдње, изнете у контексту приче о ђедерастичији, да „не треба, кажу Свети Оци, осуђивати друге, да се теби не би десило оно за шта осуђујеш“. Ја сам Вам онда поставио логично питање: „Је л’ то Бој, по аутоматизму, уводи човека у ђедерастичију, само зато што је осудио ђедера?“

Кад сам рекао „осуђивати друге“, нисам мислио на неосуђивање греха као таквог, који је, као што знамо из Писма, гадост пред очима Божјим. Нисам мислио ни на учествовање у борби против наметања противпородичне идеологије политичког хомосексуализма, у којој сам, кад је србски народ у питању, поред митрополита Амфилохија, Слободана Антонића, Слободана Јанковића, Бранислава Ристивојевића и Мише Ђурковића, највише учествовао (без намере да се тиме хвалим, јер бих највише волео да ова тема у нашем друштву није ни покретана), још од своје књижице „Младост и страсти“, објављене пре две и по деценије. МИСЛИО САМ, И МИСЛИМ, НА ЉУДЕ КОЈИ СУ ПАЛИ У ТАЈ ГРЕХ, И НА КОЈЕ СЕ ТРЕБА САЖАЛИТИ И ЗА КОЈЕ СЕ ТРЕБА МОЛИТИ БОГУ. Ту се држим учења Цркве, које је јасно формулисао Свети Јустин Ћелијски: “Грешник и грех: Најжестивији проблем за савест људску у свима временима: да ли убијати грешника због греха? Овај проблем су отпамтивека решавали: и оснивачи религија, и философи, и научници, и уметници, и мудраци, и простаци, – и својим безбројним одговорима још више замрсили кобни проблем. Једини који је дао божан-

ски савршен и човечански реалан одговор јесте Богочовек Господ Христос. Тај Његов одговор несумњиво означава најреволуционарнију новину у човечанском свету и најсудбоноснију вододелницу у историји земље. Тај одговор гласи: не убијати грешника због греха, већ спасавати грешника од греха; не изједначавати грешника са грехом, већ разликовати грешника од греха; волети грешника – мрзети грех; осуђивати грех – миловати грешника. Класичан пример тога, Спаситељев поступак са женом ухваћеном у прељуби: Он осуђује њен грех, али не осуђује њу; од ње, као од боголиког створења Божјег, сазданог за бесмртност и живот вечни, Он захтева да „од сада више не греши”, и на тај начин води на земљи свети еванђелски живот, који ће јој осигурати бесмртност и живот вечни у Царству небеском. Спасавати грешника од греха, лечећи га од греха, – то је богочовечански посао Православне Цркве Христове кроз векове и векове. Она, свето лечилиште за све врсте грешника, има лек за сваки грех, и то свети лек. Сви су лекови њени божанског порекла и пуни божанске силе. То су свете тајне и свете врлине. Терапија грешника је разноврсна: према природи греха и расположењу грешника. Успех је увек сигуран, ако грешник има покајничког смирења. Покајање је као неки свелек: оно је „друго крштење”, јер омива човека од свакога греха. Тако Црква вида и лечи све врсте грешника, никада никога не убијајући због греха. Лечи она и разбојнике, и убице, и блуднике, и прељубочинце, и злочинце, и крађивце, и пакоснице, и гордељивце, и завидљивце, и клеветнике, и среброљупце, и самољупце, и саможивце, и сладостраснике, и отимаче, и насилнике, и силеџије, и крвопије, и хвалише, и немилосрднике, и све остале грешнике. Јер у свакоме од њих она гледа пало Божје створење, оболело Божје дете; и у свакоме од њих испод

муља грехова и зала она види неугасиву божанску искру, која се покајањем може распирити и распалити у сунце новог живота, бесмртног и вечног. У Цркви Христовој сви су лекови духовне природе; њене казне, такозване епитимије, све су духовног карактера, са једним циљем, свециљем: да се грешник излечи од греха. Зато у светом регистру њених епитимија не постоји смртна казна.“

ШТА ЗНАЧИ ОСУДИТИ?

И најравићу малу, али кључну, дијалектичку. Шта то значи осудити њедера? Шта је садржај појма „осу“? Да ли се осуђивањем смањра ако ја кажем њедеру да је њедер? Ако је то, онда настављамо даље са размањрањем имајући то у виду.

Да ја не бих причао о томе шта је садржај појма „осу“, пустићу Светог авву Доротеја да о томе говори: „Јер, друго је **оговарање**, друго **осуђивање**, а друго **омаловажавање**. Оговарање је када се о некоме каже : „Онај је слагао, или се разгневио, или пао у блуд“, или нешто слично. Такав оговара брата или пристрасно говори о греху брата. **Осуђивати, значи рећи: „Тај и тај је лажов, гневљивац, блудник.**“ Онај ко тако говори постаје судија самог настројења његове душе. Он је пресудио о читавом његовом животу, говорећи да је такав и осудивши га као таквог. **То је тешка ствар.** Јер, друго је рећи : „Он се разгневио“, а друго : “Он је гневљив“. Тиме се, као што сам казао, одлучује о читавом његовом животу. **Осуђивање је толико теже од сваког греха**, да је сам Господ рекао : *Лицемере, извади најпре дрвно из своја ока, ња ћеш онда видети извадићи ѡрун из ока брајна своја* (Лк.6,42). Грех ближњег упоређује са труном, а осуђивање са дрвном. Толико је теже осуђивање од сваког греха. И онај фарисеј који се молио и благодарио Бога за

своје врлине, није слагао. Он је говорио истину, и није због тога осуђен. Јер, ми смо дужни да благодаримо Богу када се удостојимо да учинимо било шта добро, будући да нам је Он помогао и сарађивао нам на томе. Он није био осуђен стога што је рекао : *Нисам као остали људи*, већ што се окренуо ка митару и рекао : *Или као овај цариник*. Он се подвргао осуди стога што је осудио саму личност, само расположење његове душе, укратко речено, сав његов живот. *Због тога митар отиђе оправдан, а не онај* (Лк.18,11). **Нема ничег тежег од осуђивања и презирања**, као што сам већ много пута рекао. **Зашто ми не бисмо радије осуђивали сами себе и своје грехе, које тачно знамо и за које ћемо бити дужни да дамо одговор Богу? Зашто отимамо суд Божији?** Зар ми не треба да дрхтимо слушајући шта се десило са оним великим старцем који је, сазнавши да је неки брат пао у блуд, рекао : „О, рђаво је учинио.„ Или, зар Ви не знате како страшно се о томе приповеда у **Отачнику**? Свети анђео му је донео душу сагрешившег и рекао му : „Погледај. Умро је онај кога си осудио. Где наређујеш да га пошаљемо – у Царство или у пакао?“ Има ли шта теже и шта страшније од овог терета? Јер, шта друго значе речи анђела старцу, ако не : „ **Пошто си ти судија праведних и грешних, кажи шта наређујеш о овој смиреној души : помиловати је или предати на мучење?**“ Поражен тиме, свети старац је све остало време свог живота провео у уздисајима, сузама и у неуморном труду, молећи се Богу да му опрости грех. И то све након што је, павши на лице пред ноге анђела, испросио опроштај. Јер, речено анђелом : „ Ето, Бог ти је показао како је тежак грех осуђивања да више не би упао у њега“, већ је значило опроштај. Ипак, душа старца до саме смрти није хтела да се утеши у својој жалости.“(3)

О БОЖЈЕМ ДОПУШТЕЊУ И АУТОМАТИЗМУ

*Претпоставимо да сам ја рекао ђедеру да је ђедер. Дакле, осудио сам га. По Вама произилази да ћу и ја, нужно, ујасити у исти грех. То је чисти аутомањизам, иако Ви тврђите да не мислите тако. Јер, кажете: „Бој никој по аутомањизму не уводи ни у какав грех, али ако ближњег осуђујемо без милости, Он повлачи Своју благодат и љушти човека који осуђује да жање оно што је са ђаволом сејао. А ђаво ужива у томе да се наруша ономе који је осуђивао ђагом у оно што је осуђивао.“ Обрни - окрени, ако осудиш ђедера, по Вашим тврђењима, постоћеш ђедер (осим ако га осудиш са милошћу). Јер **што је повлачење благодати, ако не чисти аутомањизам?**“*

Понављам – ту нема никаквог аутоматизма. Него Господ, који, како видимо, строго кажњава грех осуђивања, пушта човека да жање оно што је са ђаволом сејао. Свакако сте чули за разлику између Божје воље (која увек хоће добро човеку и свету) и Божјег допуштења (када Бог, поштујући слободу словесних бића, допушта да се они окрену од Њега и крену путевима побуне који су путеви греха и зла). Бог тако нешто не благосиља, али допушта. Ваво, као стари ругач и исмевач, у тим тренуцима може човека да ИСМЕЈЕ НАВОЂЕЊЕМ НА ГРЕХ КОЈИ ЈЕ ДОТИЧНИ ОСУЂИВАО. То се не мора, али се може десити. Повлачење благодати није никакав аутоматизам, него Божја педагошка мера ради уразумљења грешника.

ОСУЂИВАЊЕ И РАСУЂИВАЊЕ

Ојетј дијресија: први љут у живоју чујем да постојоји осуђивање са милошћу и без милости. Зар осуђивање није осуђивање? Како изгледа милостиво осуђивање ђедера, или

педофила, рецимо? Рећи му: „Где си, педерчићу?!“ Или, „Где си, педофилчићу?!“

Нисам писао ни о каквом осуђивању са милошћу и без милости. То не постоји. Мора да постоји трезвеноумно РА-СУЂИВАЊЕ, које је супротно од осуђивања. Ако, рецимо, педофилу пастирски треба приступати као БОЛЕСНОМ човеку, позивајући га на покајање, друштво је, пак, дужно да га спречи у наношењу штете другима. Ако такви, као острашћени, нису у стању да се кају за своје грехе, државни закон, снаге реда и правични судови ступају на сцену, и ка-жњавају и изољују преступнике. Мора се спречити удар на децу и њихове душе, јер, као што рече Достојевски, читав свет не може искупити невину детињу сузу. Зато државни закони који спречавају насртај на децу морају бити строги и одлучни.

Што се тиче човека склоног противприродном блуду, он треба да буде позван на покајање, али ако неће да се каје, Црква га одсеца од своје пуноте. Зато сам претпостављене појаве противприродног блуда оштро критиковао и кад се збивају у Цркви; истакао сам, на пример, поводом случаја једног владике који је у медијима оптужен за педерастичку, а пензионисан због, како је званично речено, болести, да, ако дотични заиста упражњава противприродни блуд, он не може бити епископ, него мора цео живот провести у покајању, лишен архијерејског чина (а ако није крив за тај преступ, не може бити уклоњен са катедре).

С друге стране, навео сам пример човека из руске тамнице, убице и злочинца, заточеног по пуној правди закона, који је, док је лудовао у злу и злочину, имао срамне односе чак и са животињама, а који се, док је робијао, показао и вратио Цркви, о чему је писао исповедник сибирских робијаша, отац Спиридон. Њему је, упркос злу које је чинио,

Бог опростио. Зар сте заборавили да је десни разбојник био крвави убица и пљачкаш, коме је Господ такође опростио и првог га увео у рај? Грешник је, дакле, наш болесни брат, али то не значи да оправдавамо његове греховне поступке.

МИ НИСМО БОГ

Хајде да сѿвар још ујросѿимо. Неко је осудио ѿедера („немилосѿиво“). Боѿ са њеѿа заѿио ѿовлачи блатодатѿи, каже-ѿиѿе, а насѿуѿа ѿаво који ликује и ѿиранише судију ѿедера. Као ѿѿио рекох, зар ѿовлачење Божије блатодатѿи није чистѿи ауѿоматѿизам казне? И заѿиѿо Боѿ, ѿовлачењем блатодатѿи, кажњава осуѿивача ѿреха за који је сам заѿоведѿо смрѿину казну и саѿѿро два сѿарозавѿѿна ѿрада? (Ко би мушкарица облежао као жену, учинише ѿадну сѿвар обојица; да се ѿоѿу-де; крв њихова на њих“ (3. Мојсијева 20,13).

Ствар и јесте у томе што ми нисмо Бог. Ево Јеванђеља које се чита у двадесет другу седмицу по Педесетници: “У вријеме оно, приступи Исусу један од ученика Његових, и рече Му: Наставниче, видјесмо једнога гдје именом твојим изгони демоне, и забранисмо му, јер не иде с нама за тобом. 50. И рече му Исус: Не забрањујте, јер није против вас; а ко није против вас, с вама је. 51. **И када се навршаваху дани његовог узлажења (на небо), он чврсто одлучи да иде у Јерусалим.** 52. **И посла гласнике пред собом; и они отидоше и дођоше у село самарјанско да припреме за њега.** 53. **И не примише га, зато што он иђаше у Јерусалим.** 54. **А кад видјеше ученици његови Јаков и Јован, рекоше: Господе, хоћеш ли да речемо да огањ сиђе с неба и да их истријеби, као и Илија што учини?** 55. **А он окренувши се запријети им и рече: Не знате каквога сте ви духа.** 56. **Јер Син Човјечији не дође да погуби душе људске него да спасе.** И отидоше у друго село.” (Лк.9,49-56) Видите ли: Го-

спод Исус Христос каже да ко не сабира са Њим, расипа, и ко није с Њим, против Њега је (Лука 12, 30), али Својим ученицима каже да ко није против њих, са њима је. Није исто Учитељ и ученик; нису исти Бог и човек. Богочовек оштро укоревља Своје ученике јер су хтели да огњем спале село које није примило Месију.

Да бисте оснажили своје тврђење о іреху осуђивања ђедера, Ви наводите пример из живота Прейодобноі Јована Саваитца, у коме је он осудио браћу за лењосћ и неку уопштену „ірешиносћ“ (не каже се који іреси су у ишћању). Лењосћ је као ірех насірам ђедерасіије ісћо ішћо и лимунада насірам цијанида.

Пример сам навео да бих указао на тежину греха осуђивања. Ви, међутим, сматрате да је осуђивање грех само ако у питању нису педери. Ако јесу педери, онда осуђивање није грех.

СОДОМ И КАПЕРЕНАУМ

Ујорно іпокушавам да Вам іпокажем да се ђедерасіија не може іоредити са осталим іресима нити уденути у істју іричу. Ево и зашћо.

Случај Поітоја и іројасіи сћароі свейца:

„И Госіод видећи да је неваљалсћиво људско велико на земљи, и да су све мисли срца њиховоі свадга само зле, іпокаја се Госіод ішћо је сћворио човека на земљи, и би му жао у срцу. И рече Госіод: Хоћу да ісћредим са земље људе, које сам сћворио, од човека до сћоке и до сійне живоішине и до ішћица недеских; јер се кајем ішћо сам их сћворио“ (1. Мојсијева 5-7).

Случај Содома и Гомора:

„И рече Госіод: Вика је у Содому и Гомору велика, и ірех је њихов ірдан. Зашћо ћу сићи да видим еда ли све чине као

ишћо вика дође њреда ме; ако ли није њако, да знам“ (1. Мојсијева 18, 20-21).

Као ишћо видимо, иако је сав светљ у време Нојево био оїрезао у злу, збої чеїа Бої униишћава свако биће (осим оних на Нојевој лађи), он шћом њриликом не силази да би се „лично уверио“ да ли сав светљ заистћа лежи у злу. А збої іреха њедерасћије, са неба силази Свеїћа Тројица, јер „ірех је њихов ірдан“. Грдило шћої іреха уїраво је наїлашено чињеницом да Бої силази да се „увери“ да ли све чине „као ишћо вика дође до Њеїа“. Је л’ шћо Бої не види са неба ишћа се дешава у Содому и Гомору, већ мора лично да сиђе? Свакако да види, али се шћим личним Божијим „осведочавањем“, до крајностћи наїлашава інусоба њедерасћије, јер, еїћо, ни Бої „не може да њоверује“ да човек може да учини њако сћрашан ірех.

У 282. мисионарском писму Владика Николај о пропасти Содома и Гомора пише: „Зашто је Бог уништио Содом? Зар Вам то није јасно из самога Писма Божијега? И рече Госїод Авраму: *вика је у Содому и Гомору велика, и іријех је њихов ірдан* (1 Мојс. 18,20). А да је грех Содомљана био заиста грдан и прегрдан, види се и по томе што се у њему није нашло ни десет праведника. Јер на питање праведног Аврама, да ли ће погубити грешни град, ако у њему нађе десет праведника, одговори Господ и рече: *нећу их њоїудишћи ради онијех десетљ*. Али се није нашло ни десет. Сви грађани су били у рату против Бога и против природе. Душе су им биле мртве а тела развраћена. Зато је ударио *дажд од сумїора и оїња*, символ смрада и успаљености њихових страсти, и од Содома није остало ништа до злог имена и језиве приче. Но није се само на Содом сручио гњев Божији, него и на многе друге градове, где је грех био онаказио људе у толикој мери да људи нимало нису личили на дело небеског Творца. Па кад је тако било са неваљалим градовима,

у којима се још није било чуло за име Исуса Христа, како ли тек може бити са градовима хришћанским, крштеним у име Господа Сина Божијега, а сличним по злу са Содомом? Читајте претњу Спаситељеву граду Капернауму: *и ти, Капернауме, који си се до неба њодишао до њакла ћеш сићи; јер да су у Содому била чудеса што су се у теби догодила, ошћао би до данашњеї дана* (Мт. 11, 23). И заиста, пророчанство се испунило: тамо где је некада стајао горди Капернаум сада је непролазни трњак, камењак и змињак. Својим очима то су видели, и срцем уздрхтали, сви поклоници у Светој Земљи.“

Заиста, содомски грех беше страшан, али Господ би и Содому опростио да је у њему било десет праведника. А Христос каже да је Капернаум гори од Содома, јер су се у њему десила многа чуда Његова, која би и Содомљане навела на покајање, што се није десило са Капернаум, па је и Капернаум пропао као и Содом. Уз то, Содом није био крив **само** због содомских сексуалних настраности. Руски свештеник Андреј Ткачов истиче: “У педерастичији ми мрзимо само једну маску Содома, а у потпуности се саживљавамо са другим њеним лицима и облицима. Ми презиремо оне мушкарце... Нећемо описивати оно шта раде ови назови-мушкарци. Али ово није једини облик отелотворења содомске свести. Неправичност судова, пакосна радост због туђег бола и понижења, богаћење на сузама обичног човека – све је то Содом и једино Содом. И казна за та изопачења је одговарајућа.”(4)

БЛУД И ПРОТИВПРИРОДНИ БЛУД

Ви, њосѡдине Димитријевићу, и даље ошћаете ѡри својој тврђњи о узрочно-њоследичној вези осуђивања ѡдерастичије и уѡдања у исћу, и ѡ образлажете ѡако што

„Неки іреше са женама, ња им се раскалашан животи ослади, и, не дај Боже – еїи их у њаду још дубљем, који води и ка содомийстїву.“ И онда цитираїе, као њоїиору, Њеїоша “Сладостї ‘ма смо земље ѡривезани, ниїиїава је, али їврга веза“, мада он, колико је мени познато, иако је био блудник, није здої њоїа ѡсїїао и ѡедер.

Црква разликује блуд и противприродни блуд. Тежи је противприродни блуд од „обичног“ блуда. Ипак, једно може да води ка другоме: довољно је сетити се учесника разних оргија, који од женског прелазе на мушко, или тзв. „свингера“, итд. На то сам мислио – ради постизања својих изопачених задовољстава дугогодишњи развратници лако прелазе са женског на мушко. Савладао их је дух блуда и свеопштег скрнављења тела. Иначе, заиста не знам откуда Вам то да је Његош био блудник. Нема никаквих доказа за такву тврдњу.

ВОЉА БОЖЈА И БОЖЈЕ ДОПУШТЕЊЕ

Кажеїе: „Уоїиїїе не кажем да ми МОРАМО уїаїїи у иїїе ірехе које осуђујемо; али ївргим да МОЖЕМО уїаїїи у иїїе ірехе ако Бої їио доїусїїи здої суровостїи нашеї срца. ТО НЕЋЕ БИТИ ВОЉА БОЖЈА, НЕГО БОЖЈЕ ДОПУШТЕЊЕ.“ И овде нисїїе лоїични ни јасни. Јер, ако Бої ѡвлачи блаїодатї, као шїїо сїїе їреїиходно рекли, зар онда није и воља Њеїова да шїај ко је осудио ѡедера и сам ѡсїїане ѡедер? Повлачење блаїодатїи је, їосїїодине Димитїријевићу, дирекїна казна судији ѡедерасїїије. А їио је, ѡоново, ауїїомаїїизам іреха, у који ја не верујем.

Воља Божја није никад да неко падне у грех; то је педагошко Божје допуштење, које покајника води обнови заједнице са Господом, а непокајаног грешника заувек одваја од заједнице с Њиме. Ево шта о разлици између воље Божје

и Божјег допуштења каже Свети Јован Дамаскин у „Тачном изложењу православне вере“: „Ваља знати да је обичај божанскога Писма да допуштење Божије назива Његовим дејством, као када апостол, у посланици Римљанима, каже: *Или, зар лончар нема власији над њином, да од истје смесе начини један суд за часиј, а груји за срам?*; јер Он исти, наиме, твори и једно и друго; наиме, само Он је Творац свега, али не чини Он сасуде часнима или срамнима, већ их таквима чини властита воља сваког од њих. А то се види из онога што и сам апостол Павле вели у другој посланици Тимотеју: *А у великоме дому нема само златних и сребрних судова, нећо и дрвених и њинених, једни су за часиј а груји за нижу ујоћреду. Ако, дакле, ко очисти се од ових, биће суд за часиј, освећен и користијан домаћину (Господу), њрипремљен за свако добро дело.* Јасно је, наиме, да очишћење бива по слободној вољи, односно, *ако ко очисти се*, како вели апостол; а супротност која томе следи гласи обратно: а ако не очисти себе, биће сасуд за срам, бескористан Господу и достојан да буде уништен. Према томе, стих који смо поменули, те: *Бој затвори све у њојкорности* као и: *Даде им Бој дух неосетљивости, очи да не виде и уши да не чују...* све то треба схватити не у смислу да је Бог дејствовао, него да је Он то допустио, јер оно што је добро то је самовласно и непринудно. Уобичајено је, дакле, да се у божанском Писму допуштење Божије назива Његовом енергијом (дејством) и делом. Међутим, када се каже да је Бог тај који *створа* зло, и *хоће ли бијти несрећа (зло) у Граду, а Господ да је не учини*, не показује се на Бога као на узрочника зала; него је реч *зло* двообразна и има двојако значење: те некад указује на оно што је зло по природи, што је противно врлини и вољи Божијој, а понекад указује на оно што је, према нашем схватању, зло и мучно, односно на беде и несреће. Оне

су, наиме, будући да су болне, наизглед зле, а у ствари оне су добре: јер бивају узрок повратка Богу и спасења онима који су благоразумни; Писмо, дакле, вели да само оне од Бога бивају. Ваља, пак, знати да смо ми и тих зала узрочници: јер невољна зла потомци су добровољних зала. Ваља знати и то да је обичај дожанственога Писма да о нечему о чему треба говорити као о последици говори као о узроку; сетимо се стиха: *Самоме Теби згреших, и на Твоје очи зло учиних, а Ти си њраведан у речима својим и њобедићеш када Ти суде* јер онај који је згрешио није згрешио зато да би Бог победио, нити су Богу били потребни наши греси да би се Он због њих показао победником. Јер Он несравњиво односи победу против свих и ако нису грешили, будући да је саздатељ и непостижив и нестворен, имајући славу по природи а не стекавши је; него, када ми грешимо Он није неправедан исказујући свој гнев и опраштајући онима који се покају, и показује се победником над нашом злобом. А ми не грешимо због тога; већ зато што чињенице на то излазе, као када неко радећи седне да почине, те када му неки пријатељ наиђе, он каже: ни данас нећу радити, јер ми је пријатељ дошао. А пријатељ није због тога дошао, да овај не би радио, него се тако догодило; јер он, забављен дочеком пријатеља, не ради. Говори се, дакле, о томе последично, јер тако су се ствари одиграле. Бог, наиме, неће да само Он буде праведан, већ да се сви, по својим моћима, Њему уподобе.“(5)

Дакле, кад читамо Свето Писмо, морамо да пазимо на тзв. антропоморфизме – човеколике изразе који се користе зарад лакшег општења Бога са људском душом. И увек, увек, морамо разликовати вољу Божју од Божјег допуштења.

САЖАЉЕЊЕ НИЈЕ ОПРАВДАВАЊЕ

Ја сам рекао, а Ви ме цитирајте: „Господин Димитријевић иакође каже да ми према ирешнику (у овом случају према иедеру), треба да покажемо љубав и да је његов однос према њима однос разумевања и молишве. Шта то значи имаћи разумевање према иедерима или иедофилима или удицама (јер и они су ирешници, зар не?)? Да ли то значи да ћемо да „браћујемо“ са њима, да их ирлимо, итаишемо по рамену, осмехујемо им се, ирлимо их ириликом сусрета, ирамо шах, или шта већ? (Јасно је, и нико нормалан, а поштово ми православни, нисмо ти који ће неку „иравду“ узимаћи у своје руке и чинити било коме зло, па ни иедерима. То, је свакако, ван сора. Али, рећи да имамо разумевање за њих, исто је што и оправдавати њихов ирех: „Па и они су људи, а свако може да иореши.“)

У покушају да ослориш моје речи, кажеш: „Кад кажем „разумевање“, не кажем ОПРАВДАВАЊЕ. Мислим на оно што сам ујраво рекао: сви смо ирешни, сви смо слаби, и ти несрећни људи су наша Бојом створена браћа, која су пала у ирех.“ Шта је то нејо оправдавање? И скоро да дословно ионављаш моје речи о томе чиме ћеш оправдавати иедерасију. Ја сам рекао да ће сви који су блаонаклони према иедерима рећи: „Па и они су људи, а свако може да иореши“. Ви сте то, на скоро иденитичан начин ионовили: „Сви смо ирешни, сви смо слаби...“ Зар то „ирешни и слаби“ није ОПРАВДАВАЊЕ, господине Димитријевићу?

Није оправдавање, јер, иако смо грешни и слаби, нама су дата средства благодати у Цркви Господњој, и ко год жели, може да се покаје. Изричити сам противник оправдавања содомског греха који спроводе јеретички теолози попут митрополита Јована Зизјуласа, о чему сам писао у тексту „Персонализам“ и содомизам – отровни плодови

зизјуласовштине“ (6) Само указујем на чињеницу да су хомосексуалци често жртве васпитања и породичних околности у којима су се нашли, па их треба сажаљевати. Не проглашавати њихово понашање нормом, него их жалити и молити се Господу за њих.

О чему говорим? Један од најпознатијих светских терапеута хомосексуалности, Џозеф Николози, говори о узроцима овог проблема: “Немужевно или феминизирано понашање у детињству је више пута показало корелацију са будућом хомосексуалношћу (...); ако се све то разматра заједно са другим факторима (посебно са често помињаним отуђењем од вршњака свог пола и лошим односима са оцем) може се претпоставити да је у питању неуспех у изградњи полног идентитета. У својој крајњој форми овај синдром (који обично доводи до хомосексуалности) се дијагностикује као дечији дефицит полног идентитета (...). Један од вероватних узрока неуспеха у самоидентификацији представља нарцисоидна траума која је нанесена сину (који је по свом темпераменту обично осетљив) од стране оца у пред-едипалном стадијуму развоја. Ова траума бива нанесена у критичној фази полне идентификације када малишан треба да преузме на себе задатак мушке идентификације. Траума се манифестује као одбрамбено отуђење од мужевности у себи самом и у другима. Код одраслог хомосексуалца често је присутан тај комплекс који поприма форму комплекса „увређеног (траумираног) малог детета“ (...).“ Какви су очеви хомосексуалаца? Ево шта каже Николози: “У целини, ови очеви се могу описати као емоционално удаљени, избегавајући. Изучавање њихових историја показало је да су, као по правилу, имали лоше односе са својим сопственим очевима. Показивали су тенденцију да се потчине сопственим женама на емоционалном плану,

посебно су зависили од њих, пребацујући на њих улогу лидера, представника породице и доносиоца одлука. Имајући аутентичну наду да њихови синови могу постати хетеросексуалци нису били у стању да им на дугорочном плану помогну да достигну тај циљ. На првој заједничкој терапији један отац је отворено урлао на свог 15-годишњег сина, када је овај говорио у својој разочараности у оца. Касније га је месецима возио на терапију не изговарајући ни реч током вожње.“

Ту су и други фактори, по Николозију: “Недружељубиви старији брат који изазива страх; јако срдачна и привлачна мајка која је отворенија за малишана од емоционално удаљеног оца; мајка која активно показује пренебрегавање мужевности; сексуално искоришћавање у дечијем узрасту од стране другог мушкарца; давање надимака стидљивом или физички слабије развијеном малишану од стране вршњака; последњих година овом списку су се придодали и културолошки фактори који подстичу изгубљене и неодређене дечаке у загрљај геј заједнице; и на крају, личност самог малишана, изразито осетљивог, релативно слабог, често са пасивним карактером.“⁽⁷⁾ На то сам мислио, господине Станковићу – не да бих те људе правдао, него да бисмо разумели о чему је реч. Да бисмо, као хришћани, осуђивали грех, а не и грешника. Сажаљење и саосећање није оправдавање.

ДА ЛИ СМО СТОРЕНИ КАО СЛАБИ?

И сада кључно питање: ако свако може учествовати у недераспону због тога је „иран и слаб“, ире свега „слаб“, ко је крив што је он такав? Ко нас је створио „слабим“? Је ли Бог? АКО НАС ЈЕ БОГ СТОРИО СЛАБИМ, ОНДА ЈЕ БОГ И КРИВ ШТО НЕКО ПОСТАЈЕ ПЕДЕР (Боже, ојрости!)

Бог нас није створио слабир, али нас прародитељски грех, греси наших предака и сопствени греси раслабљују. Рађамо се слаби, и кршењем закона Божјег постајемо још слабији. А онда долази ђаво, и вуче нас на ову и ону страну. Наравно да Бог није творац ничег што је зло. Демони и људи творе зло, у које спада и противприродни блуд. Али, Бог је, увек и свагда, човекољубив, и ако човек по имену Џозеф Николози **зна** који су чиниоци који некога воде у греховно стање хомосексуализма, Господ Који је љубав, Који је створио човека и даровао му могућност спасења, **зна** то бескрајно боље од Николозија. И чека покајање сваког, јер жели да се сви спасу (што не значи да ће се сви спасти, јер је у питању људска слобода).

НЕУТЕМЕЉЕНОСТ И ПОВРШНОСТ МОЈИХ СТАВОВА

Ејџо, јосјодине Димитријевићу, шај закључак је крајња јоследица неутемељености и површиности Ваших ставова о једерасији. Осим, ако су Ваша тврђења јоследица страху од судској јројона. Али, Ви јо одричете. И не само да кроз Ваше исказе јровејава лична неувереност у јо шјо јоворије, већ и извесни „мајизам“ јреха. „Ако осудиш једера, држи се добро!“

Немам ништа против да Ваши ставови по овом питању буду утемељени и дубоки. У ствари, радујем се. Јер по којни владика Данило је говорио да србска витешка изрека гласи: “Ко зна боље, широко му поље”. Још један човек који се бори против греха као друштвене норме је добродошао у Србији. Изволите на бојно поље, поштовани господине Станковићу! Ипак, нећу више да понављам одговор на питање плашим ли се судског прогона. Зашто бих се хвалисао својим јунаштвом, које, уосталом, до краја живота нико

није сасвим доказао? Уверен сам, сасвим, у оно што говорим и пишем – јер верујем у догматско и морално учење Цркве које настојим да изложим. Али уопште нисам уверен у своју праведност као гарант писаног и изговореног, па ни у то да увек исправно формулишем одређени став.

Не само ако осудиш педера држи се добро, него и ако си осуђивач осталих грешника – држи се добро! И Ви, и ја, и свако. То су речи Господње – мериће нам се мером којом меримо друге.

ШТА ЧОВЕК МОЖЕ ПОСТАТИ?

Узимајући у обзир да сѣ и Ви їрешан и слаб човек, очѣио је да верујетѣ да и Ви у једном їренуїку можеѣе ѣосѣаїи ѣедер.

Човек без благодати може пасти у било који грех. Молим се Богу да ме од греха сачува, али не уздам се у себе ни у ком погледу. Не верујем да могу пасти у тај грех, јер верујем у Бога Који ме штити, али се, понављам, не уздам у себе, него у милост Господњу. С тим у вези, наводим и причу из „Отачника“: „Неколико браће је једном посетило Авву Агатона, јер су чули да поседује велику духовну профињеност. Желећи да га искушају и да виде да ли ће се наљутити, питали су га: „Јеси ли ѣи Аїаїон? Чули смо о ѣеѣи да си ѣи неморалан и їорг.“ Он одговори: „Да, ѣако је.“ Онда му они опет рекоше: „Јеси ли ѣи Аїаїон који воли да клеветѣ друїе?“ „Ја сам ѣај“, одговори он. Посетиоци онда по трећи пут упиташе: „Јеси ли ѣи јеретїик Аїаїон?“ На ово он одговори: „Ја нисам јеретїик.“ После овог одговора, они га упиташе да им објасни: „Зашиѣо си, када смо ѣе ойїуживали за све оне сївари їризнавао, а ниси хїео да издржиш ойїужѣу да си јеретїик?“ Авва им одговори: „Прве ойїужѣе сам їрихваїио јер су чиниле добро мојој души, али не и ой-

иужда да сам јеретик, јер јерес одваја од Боја.“ Чувши тај одговор, посетиоци се задивише духовној профињености Авве и одоше, богатији у својој души.“

Наравно да нисам Свети Агатон; али, ако је он признавао грехе које није чинио, јер је знао све слабости људске природе, шта тек ја да кажем? Стално, стално се треба молити Богу да не паднемо. Иако, с Божјом помоћи, не чиним грех којим се бавимо у овој полемици, то не значи да немам друге грехе који ме лишавају светлости Господње. Наравно, опет с Божјом помоћу, нисам јеретик, јер, како рече Свети Агатон, сви су греси од слабости, а јерес је од упорства воље.

ДА ЛИ СЕ МОЛИТИ ЗА ОНЕ КОЈИ ГРЕШЕ?

Да ли молићи за ђедере? Ако би, не дао Бој, неко ко ми је дићан постоао ђедер, ја бих се молио Боју да му да ђа мети. Али, само у случају да он тио од мене и заћиражи!!! А молићи се за ђедера који од Вас не ћиражи да се за њеја молиће, јесте устојање прошив њејове слободне воље да буде ђедер.

Објасните ми зашто се Господ на крсту молио за оне који су Га распињали, иако су се исти, својом слободном вољом, определили против Господа? Зашто се Свети Стефан молио за оне који су га каменовали, иако су се и они слободном вољом определили против Христа и Стефана? Зашто је јаросног прогонитеља хришћана Савла Господ претворио у првоврховног апостола Павла? Предање каже да су се гоњени молили за њега. Зашто је убица своје браће и многоженац Владимир постао Василије, крститељ Русије? Предање каже: његова бака, Света Олга, измолила је његово обраћење. И тако даље, и томе слично. Иако је содомит злоупотребио своју слободу да постане то што је постао, за православног је он греховно болестан брат који заслужује

саосећање. Наравно, ко нема снаге и воље да се за таквог моли, не мора; али не треба да заборавља да Господ жели и његово спасење.

НЕ МЕШАТИ СЕ С НЕПОКАЈАНИМ ГРЕШНИЦИМА

Међу њим, мени ни један њедер није био нији ће ми бији близак. Заишо? Зашо шшо је њрех њејов „јрдан“. Недружењем са њим, ја му сјављам до знања да уколико жели да буде у близији здраве особе, Бојом блајословене јолне орјенјације, мора, најјре, да се излечи од своје болести.

И то је разумљиво. Апостол Павле јасно каже у Првој посланици Коринћанима (5, 11): „А сад вам написах да се не мешате с неким који се брат зове ако је блудник, или користољубац, или идолопоклоник, или опадач, или пијаница, или отимач; с таквим заједно и да не једете.“ Ако је човек доказани хомосексуалац, и не жели да се каје, са њим се прекида црквено општење, да не би помислио да му то понашање неко одобрава.

ХЛАЂЕЊЕ И КОЛЕБАЊЕ

Код Вас је уочљива једна особина, која ме, с обзиром да сје ујледни јравославац и јавни делашник, веома забрињава. Ради се о Вашој коледљивости у сјавовима и лаком зајревању за јоједине идеје и акције, јосле чеја (обично са закашњењем) долази Ваше „хлађење“. Али јричињена шјиетја остјаје. Ујраво и на јримеру једера јо јошврђујетје.

Ово што сте рекли треба и да докажете. Јесам напуштао поједине фронтове, али не због загревања и хлађења, него због тога што сам прелазео да се бавим другим темама (раније сам се, рецимо, много више бавио сектама, а то одавно више не чиним, јер мислим да сам углавном написао оно

што могу и што је, од мене, довољно), или зато што је, с нечије стране, изневерена првобитна позиција за коју сам се, скупа са таквим јавним делатником, залагао (случај Мирољуба Петровића, који је од православног креационисте постао жестоки протестант). НИКАД НИСАМ ИЗНЕВЕ-РИО СВОЈЕ ЈЕЗГРЕНЕ СТАВОВЕ И ИДЕЈЕ, МАДА САМ ДЕЛАТНОСТ ЊИХОВОГ СВЕДОЧЕЊА ПРИЛАГОЂА-ВАО ОКОЛНОСТИМА. Ко жели да провери оно што ка-жем, има приступ мојим књигама и текстовима.

НАЧЕЛНИ СТАВОВИ И СУРОВОСТ СРЦА

Кажеће: „Уојшће нисам изјавио то што сам изјавио зато што сам љужен пред световним судом, нећо зато што сам, после вишегодишње борбе за заштитну њородич-них вредности, а њрошћив идеологије њолишћичкој хомосексуализма, дошао до сћања суровости сојсћивене душе, која је њочела да заборавља да су ѡрешници, који су ућали у ѡрошћивљиродни блуд, ѡакоће наши ближњи, нечија деца, браћа, сестре. Ово што сам рекао нисам рекао да бих умило-сћивио ѡужителје из НВО „Да се зна“, нећо зато што сам ѡправославни верник чија савесћ се ѡовремено дуди...“Дакле, Ваши сћавови, које сће до сада износили у јавности о ѡедерасћији, били су ѡлод „суровости Ваше душе“, која је „ѡочела да заборавља да су ѡрешници, који су ућали у ѡрошћивљиродни блуд, ѡакоће наши ближњи, нечија деца, браћа, сестре“. Шћа то значи? Да све што сће до овој ѡренућка, у коме се Ваше душа ѡробудила из суровости, ѡговорили о ѡедерима ѡада у воду? Бришемо ѡумицом? Не важи?

Не, господине Станковићу, то што сам говорио и писао о наметању политичког хомосексуализма Србији и нашем народу стоји и у овом часу, и ја се тога не одричем, јер бих се тиме одрекао Бога и вере. До сада се нисам одрекао

ничег хришћанског, па се у Бога надам да нећу ни у будућности. Због тога сам одбио да се извиним Гејстапоу и Хоминтерни оличеним у ЛГБТ НВО гонитељима. Рекао сам да се могу извинити ако сам неког лично увредио, али се не могу одрећи учења Цркве о греху хомосексуализма. УЧЕЊЕ ЦРКВЕ СЕ НЕ БРИШЕ ГУМИЦОМ, и не пада ми на памет да га, због својих субјективних осећања, прецртавам; али јесам, после читања Николозија и других стручњака за лечење хомосексуалне оријентације, као и после чувења за неке случајеве оних који су пали у противорични блуд, рекао себи да, борећи се за Србију породичних вредности, не смем да почнем да мрзим и презирем људе који су грешни, чак иако они дрско намећу своје ставове, чак и ако ме гоне. ЗА ЊИХ ЈЕ, КАО И ЗА МЕНЕ, ХРИСТОС УМРО И ВАСКРСАО, И ЊИМА, КАО И МЕНИ, ХРИСТОС ЖЕЛИ СПАСЕЊЕ. КАКО ЋЕ ОНИ ОДГОВОРТИ НА ТАЈ ПОЗИВ, ЊИХОВА ЈЕ СЛОБОДА, АЛИ ЧАК И У ПАКЛУ, ПО РЕЧИ СВЕТОГ ИСАКА СИРИНА, БИЧЕВИ ПАКЛЕНИ СУ БИЧЕВИ ЉУБАВИ БОЖЈЕ.

То никад не смемо заборавити.

БОГ И ПАКАО

Непокајани греси људе воде у вечне муке. Али, шта су оне? Ево шта о томе каже Александар Каломирос, у свом огледу „Огњена река“, који је својевремено објавио владика Данило Будимски: „Неко би могао инсистирати, међутим, да Свето Писмо и Оци увек говоре о Богу као о Великом Судији, Који ће наградити оне који су Му послушни, и Који ће казнити оне који су непослушни, у дан Великог Суда (2. Тим 4:6-8). Како да разумемо овај суд, ако ћемо разумевати божанске речи не на људски, већ на божански начин? Шта је Суд Божији? Бог је Истина и Светлост. Суд Божији

није ништа друго, него наше долажење у додир са истином и светлошћу. У дан Великог Суда, сви људи ће се појавити наги пред овом продирућом светлошћу истине. /.../ Наша срца ће бити отворена, продирућом светлошћу Бога, и оно што је у њима ће бити откривено. Ако у тим срцима има љубави према Богу, та срца ће се радовати гледајући светлост Божију. Ако напротив, постоји мржња према Богу у срцима људи, такви људи ће патити примајући у њихова отворена срца ову продирућу светлост истине, које су се гнушали целог живота.

Тако оно што ће правити разлику између два човека, неће бити одлука Божија, награда или казна од Њега, већ оно што је било у сваком срцу; шта је било током целог нашег живота, биће откривено у Дан Суда. Ако постоји награда или казна у овом откривењу (а заиста постоји) она не долази од Бога, већ од љубави, или мржње која влада у нашем срцу.

Љубав поседује блаженство, мржња има очај, горчину, тугу, патњу, порочност, узбурканост, збуњеност, таму и сва унутрашња стања која чине пакао (1. Кор. 4:6)

Светлост Истине, Божија Енергија, Благодат Божија која ће падати на људе неометано трулежним стањем у Дан Суда, биће иста свим људима. Неће бити никакве разлике. Сва разлика лежи у онима који је примају, не у Ономе Који је даје. Сунце сија и здравим и болесним очима, без разлике.

Здраве очи уживају у светлости, јер виде јасно лепоту која их окружује. Болесне очи осећају бол, оне су оштећене, пате и желе да се сакрију од оне исте светлости, која доноси толико велику срећу онима са здравим очима.

Али, авај, више нема никакве могућности да се побегне од светлости Божије. У току овог живота, та могућност

је постојала. У Новој Творевини и Васкрсењу, Бог ће бити свуда и у свему. Његова светлост и љубав ће загрлити све. Неће бити места сакривеног од Бога, као што је био случај у току нашег исквареног живота у царству кнеза овог света. Царство ђавола биће опљачкано Општим Васкрсењем и Бог ће поново повратити Своју творевину.

Љубав ће прожети све Својим светим Огњем, који ће тећи као река, из престола Божијег и наводњаваће рај. Али иста ове река Љубави - за оне који су је мрзели у својим срцима - гушиће их и палити.

Јер је Бог наш огањ Који спаљује (Јев.12:29). Сам огањ који пречишћује злато, такође уништава дрво. Драгоцени метали сијају у огњу као сунце, смеће гори са црним димом. Сви су у истом огњу Љубави. Неки сијају а други постају црни и мрачни. У истој пећи, челик сија као сунце, док глина постаје тамна и стврдњава се као камен. Разлика је у човеку, не у Богу.

Разлика је условљена слободним избором човека, који Бог апсолутно поштује. Суд Божији је откривање стварности, која је у човеку.“

Бог воли чак и оне који су отпали од Њега. И то је страшно у Страшном суду, на коме ћемо се, као на суду Љубави Која је Истина, сви наћи.

ПИНГ – ПОНГ

Та Ваша колебљивост и сѣални њинї-јонї шойло-хладно, је јако забрињавајућа. Јер Ви сѣе јавни делатник, важиш за најућеднијег православног јублицисту, људи Вас слушају, љаши, имају љоверење у Вас, ше их лако можеће завести на сѣранујуице и саблзнийи. Сећам се и Ваших љокајничких шексѣова на овом сајту зашо шѣо сѣе били

највећи афирматор секташа Мирољуба Петровића. Али, штеља је остала.

Где играм пинг-понг? С ким играм пинг – понг? Од када? До када? Када сам се поигравао људима и њиховим животима? Одакле Вам то да важим за „најугледнијег“? Где сам ја „угледан“? То је смешно. Мене воле неки православни, који сматрају да искрено говорим и пишем о ономе у шта верујем, и да је то на трагу светосавског духа и завета. Али, број тих људи је мали, и они немају никаквог утицаја на званичне кругове у СПЦ, што сам одавно и схватио и прихватио. Моји текстови никад нису спречили и зауставили ни екуменизам, ни богослужбене реформе, него су само понеком помогли да разбистри поглед којим сазире обзорје савременог црквеног живота. Православни, пак, Срби који се не слажу са мном (од мирјана до епископа) називали су ме и секташем, и зилотом – зурлотом, и млакоњом, и екуменистом, и издајником ревновања.

Нисам писао никакве „покајничке“ текстове о Мирољубу Петровићу. Својевремено сам афирмисао његов рад; било је то почетком 21. века, када је он себе представљао као православца – креационисту, и држао предавања широм СПЦ. Чим се Мирољуб Петровић открио као протестант јудаистичког типа, одмах сам обавестио јавност о томе. За његово окретање леђа Цркви нисам могао да знам унапред, јер, како је рекао Свети Григорије Богослов, нисам Бог да видим људска срца. Тако сам својевремено сарађивао и са протођаконом Андрејем Курајевим док је био изврстан апологета и мисионар Руске Цркве. Чак сам приредио и једну књигу његових текстова – „Да ли сви путеви воде ка Богу?“ Кад је Курајев устао против канонског поретка Руске Цркве, почео да објављује срамне неистине о Благодатном Огњу у Јерусалиму, оптужио Србе да су криви за

пропаст Русије у Првом светском рату, престао сам с њим да сарађујем и да га преводим. Реаговао сам, наравно, на његов текст о кривици Срба у Првом рату, о чему постоје и писани докази. Не могу да се кајем за сарадњу са Петровићем и Курајевим у периодима кад они нису предузимали подухвате који су престали да се темеље на православним схватањима.

Ако сам неког саблазнио својим ставовима, ако је неко кренуо погрешним путем због мене, спреман сам да јавно молим за опроштај. Бавио сам се, очито не процењујући добро своје снаге, многим темама, писао и говорио оно што ме превазилази. Ту није могло бити без греха. Сигурно сам и увредио низ људи – нисам то желео, али, у сталним полемикама, направио сам и такве грехе. Не могу рећи као псалмопојац да је грех мој стално преда мном, али могу рећи да је, бар повремено, преда мном.

НИСАМ ОКУПЉАО СЛЕДБЕНИКЕ

Иначе, НИКАД НИСАМ ОД СЕБЕ ПРАВИО ГУРУА, НИТИ ПОЗИВАО ЉУДЕ ДА МЕ СЛЕДЕ. Излагао сам своје ставове, без намере да их апсолутизујем. Увек сам био отворен за критику и полемику. У предговору за књигу „Технологија или технологија“, објављену пре десет година (има је и на Интернету), писао сам: „Недавно сам добио и писмо од угледног делатника Србске Цркве. У њему ми, између осталог, пребацује да се извесни „зилоти не по разуму“, наводно, куну у мене позивајући се на моје ставове о литургијској реформи. Колико је то тачно – не знам. Претпоставимо да јесте. Зато сам решио да замолим православне Србе: „Не куните се у Владимира Димитријевића! Молим вас, преклињем вас – никад се не куните у Владимира Димитријевића!“ Разлога је безброј, почев од оних библиј-

ских: “Проклет човек који се узда у човека, и узима тело себи за мишицу!” И још: “Прођите се човека коме је душа у носу, јер шта вреди?” Кад је апостолу Петру Христос рекао: „Иди од Мене, сатано, јер не мислиш оно што је Божје, него оно што је људско!” (кад га је Петар одговарао од страдања, мада је, неколико тренутака пре тога, Господ Петра називао блаженим, зато што Га је исповедио као Сина Божјег!), каква је онда непостојаност обичних људи? Кад се Свети Петар, рајски кључар, три пута одрекао Христа, шта ће тек са нама бити?“

НЕ КУНИТЕ СЕ У ДИМИТРИЈЕВИЋА

Још пре једанаест година, објавио сам текст „Мудри као голубови и безазлени као змије“, у коме сам писао: “Полемику сматрам здравом појавом, ако је њен циљ да се дође до истине и бољег разумевања неког проблема. У светском Православљу полемише се, и то како; али, уз уважавање Другога. Полемика је сусрет браће у Христу, браће која не морају у свему да се слажу, али су браћа. А, како рече деспот Стефан, „свака лаж места у љубави нема, јер Каин, љубави туђ, Авељу рече: Изиђимо у поље!“

Имао сам свој став, и имам га, и, ако будем жив и здрав, имаћу га; али, мој став није Свето Предање, него лично мишљење једног православног хришћанина који се труди да га заснује на Светом Предању, и ваљда има право на своје мишљење, и право да га јавно изнесе; јер ни Господ наш није причао по буџацама, и на суду је рекао да сви знају шта је он проповедао /.../ Уосталом, није тешко лепити етикете - како каже Влада Булатовић Вид: „То је просто: плуњеш човека, па залепиш етикету“.

Дакле, полемику сматрам здравом појавом јавног живота, уз уважавање Другог... трудим се да избегавам „про-

зивања“. (Nomina sunt odiosa.) Боље је бити начелан, чувајући другог од себе. Уосталом, то је и лакши пут да се дође до Истине. Сваки одговор треба да „одстоји“, па тек онда да се проследи појединцу и јавности... У својим књигама често препричавам оно што су други, мудрији и ученији од мене, рекли - и опет имали свој став. Дакле, нисам ни рок критичар, ни литургичар; али сам довољно писмен да за православно читалаштво приредим понешто из тих области - оно што су, понављам, рекли мудрији и ученији од мене. Ко зна боље - широко му поље! И ко не зна боље - широко му поље! За сваког има места под Божјим сунцем (ваљда.)/.../ Не дао Бог да се нађемо у ситуацији да се полемике браће у Христу претворе у тешке сукобе и вербалне ломаче за спаљивање неистомишљеника. Да не буде са нама оно што је рекао Свети Григорије Богослов: „Повод ваших спорова је Тројица, а истински узрок је невероватна мржња“. Јер, то ће угрозити само језгро наше црквености. У свом тумачењу првосвештеничке молитве Христове „да сви једно буду“ (Јн. 17, 21), Свети Јован Златоусти вели: „Спаситељ то често понавља да би показао да црквени мир може да привуче више него чудеса“. Јер, због наше неслоге могу незнабошци да похуле на име Божје (Рим. 2, 24).

Ко није за мир у Цркви - нека је анатема!

Ко жели раскол - раскол му био у кући!

Ко не слуша Цркву - нека нам буде као незнабожац и цариник!

Ко раздире нешивени Христов Хитон - горко ће се кајати!

Сви се морамо потрудити да се на нама не испуне речи Светог Василија Великог: „Неки су измислили заштиту Православља као оружје у узајамном сукобу. Скривајући

своје лично непријатељство, они се праве да ратују за побожност“.

Тога не треба да буде. Можемо се разликовати у мишљењима, али Христос нам је један, и Његови смо ученици по Љубави која је Истина“. Тако сам писао 2008.

У некој од претходних полемика, поштовани господине Станковићу, писао сам и ово: “Да ли сам лицемер?

Трудим се да не будем, али, нека ми Господ опрости, ни сам не успевам да избегнем лицемерје. Јер, оно што пишем и говорим захтева истинску побожност, а од ње сам далеко, предалеко. Стално ми на ум падају речи из канона за човека који се дуго мучи на самрти: “Како ћу у Господа мога погледати, Кога од младости нисам престао да вређам?“ Верујем у митарства, и плашим их се, а опет се понашам као да их нема. И кад помислим на вечну одлученост од Христа, стресем се, али, и даље сам бесловесан. Што се писања тиче, заиста настојим да пишем шта мислим, и онако како говорим. Мада, и ту се сећам Светог апостола Јакова, који каже да је обуздање језика обуздање целог тела. Помолите се, зато, Господу за мене. То Вам кажем искрено. Верујте ми, последња ствар на свету коју желим је да људи буду следбеници мог мишљења. Негде сам записао: када је Свети Јустин Ћелијски страховао да би се могао одрећи Христа на мукама комунистичке полиције (а о томе је писао у свом меморандуму о стању СПЦ у комунистичкој Југославији, тражећи да се не верује ниједном његовом исказу осим том из меморандума, јер би, како рече, комунисти могли да га „препарирају“, као што су радили с ђенералом Дражом и толиким другима), шта да кажем за себе? Не куните се у Димитријевића, да, не дај Боже, једног дана не бисте морали да кунете Димитријевића.“

Ово сам писао пре четири године.

Надам се да се из свега јасно види да ми никад није падао гуруизам на памет. Има више разлога; један, веома битан, је тај што не подносим гуруизам, јер Христос није гуру, него Учитељ.

ПОЛИТИКА И САБЛАЗАН

Данас, иакође, чиниће нешто веома саблажњиво. Молим Вас да ово схватите најдобронамерније. Ради се о Вашем политичком ангажовању. Ви сте у томе раме уз раме са највећим анисрдима и нељудима. Чак сте били на челу демонстрација „Један од пет милиона“, за које Руси, иначе, кажу да се изводе под америчким заштитом и да су усмерене против интереса Русије. Заправо, против њихових „Јужних токова“. А Ви сте јавно декларисани русофил?! Једнога дана, када Вам душа изрони из „суровости“, Ви ћете се и због тога свој политичкој ангажовања кајати. Али, ипак, не осећате.

Схватам Вашу поруку о мом политичком ангажовању крајње добронамерно. Ипак, исправљам неке нетачности. Нисам раме уз раме са анисрдима и нељудима, него подржавам протесте свог народа против режима човека који Србију води у пропаст, спреман да изда Косово и Метохију под видом „разграничења“, о чему сам писао, скупа са Зораном Чворовићем, у књизи „Кловнократија“ (доступна на Интернету). Нисам био на челу демонстрација „Један од пет милиона“, него сам говорио на протестним скуповима у Чачку, Аранђеловцу, Београду и Ужицу као један од многих говорника. Не знам на које „Русе“ мислите – нисте навели ништа конкретно. „Јужни ток“ је одавно обустављен, вољом Бугарске. Можда мислите на „Турски ток“. Ја сам

русофил, али не сматрам да се то коси са борбом против антихришћанске и антисрбске власти, која, између осталог, од 2014. редовно организује геј параду, а на место премијера доводи политичку хомосексуалку, која све геј параде подржава.

О ЈОШ ЈЕДНОМ ТОМУ

За очекиваћи је да ми сада наишете одговор величине бар једној тома. У реду. Ја сам ту да разговарамо. Али, и Ви добро знате да се већином вербалистичком и најрђавији постојак може оправдати. Неки су, чак, и Јуду произвели у великомученика. Имајмо то на уму!

Испунио сам Ваше очекивање. Ево још једног тома. Постоје, каже Толстој, људи који исти поступак могу да представе и као највећи злочин и као најбезазленију шалу. То су, авај, често баш интелектуалци. Трудио сам се да не будем такав, да не правдам Јуду, да говорим и пишем оно што мислим (увек са могућношћу да грешим, и са спремношћу да то признам), а нека читаоци суде јесам ли у томе успео. И Бог ће судити, и ко зна шта ме чека на Његовом суду, осим ако ме милост Господња не покрије. Речима се на Суду одбранити не можеш. Пред Њим нема самооправдања. А овај текст, на више места, изгледа као самооправдање. Опростите и помолите се за мене, макар и успутно, једном мишљу.

За крај нешто лично. Најад њедера и њихових поличко-судских мениора на Вас је најад на свакој душевно и духовно здравом човеку у Србији, а пре свега на нас православне. Дакле, најад коме сје изложени од сирање њедера, знајте да ја доживљавам као најад на себе. Тако да..., нека њедери имају у виду и мене!

Поштовани господине Станковићу, хвала Вам на Вашој начелној подршци, јер се око тога одлично разумемо. Срдачно, у Христу, Владимир Димитријевић

УПУТНИЦЕ

(*Инијернеиу ѿрисѿиуљено 18. јуна 2019.)*

1. <https://www.vladimirdimitrijevic.com/images/e-knjiga/hominterna-i-gestapo.pdf>; https://www.vladimirdimitrijevic.com/images/e-knjiga/da-se-zna-dr-vladimir_dimitrijevic.pdf).

2. <http://www.crkva-kassel.de/?p=6617>

3. <http://borbazaveru.info/content/view/849/31/>

4. <https://stanjestvari.com/2017/06/19/tkacov-sodom/>

5. <https://svetosavlje.org/tacno-izlozenje-pravoslavne-vere/93/>

6. <http://borbazaveru.info/content/view/10426/52/>

7. <http://православнапородица.орг.срѿ/porodicno-zdravlje/952-ocevi-homoseksualaca-opsta-klinicka-slika>

О ГРЕХУ, ГРЕШНИЦИМА И ЉУБАВИ БОЖЈОЈ: ЈОШ ЈЕДАН ОДГОВОР СЛОБОДАНУ СТАНКОВИЋУ

РЕЧ – ДВЕ ЧИТАОЦУ

Текст који читалац има у рукама је дугачак и захтеван, па га не препоручујем онима који немају воље да са- владавају дугачке текстове, као ни онима које ова тема не занима. Он је настао као полемички одговор, мада се не може свести само на полемику: у њему је дат низ одговора на битна питања богословља и хришћанске етике, али и на нека друга, рецимо политичка (нисам их покретао ја, да се разумемо). Што се политичких питања тиче, молим читаоце да имају у виду да свој став ником не намећем, нити га, кад расправљам о питањима правоверја и правоживља, истичем на било који начин.

Мој уважени опонент, господин Слободан Станковић је, својим тезама, настојао да покаже и докаже неколико ствари: пре свега, да сам одступио од хришћанског моралног учења о противприродном блуду, да проповедам „магизам греха“ (ко осуђује содомите, мора постати содомит), да сам колебљив у својим ставовима о поједним лично-

стима, које штетно делују међу правовернима (подржавао сам, сматра Станковић, неправославне смутљивце, попут Мирољуба Петровића, јер сам био лишен трезвеног увида у праву природу његове пропаганде, а управо то доказује несолидност мог апологетског рада), и имам погрешне политичке ставове. Трудио сам се да оповргнем све тезе мог опонента, а да ли сам у томе успео – нека одлучи читалац. Полемику, иначе, ако је добронамерна, сматрам здравом појавом интелектуалног живота - ако полемичари имају намеру да разбистре појмове и труде се да буду истинољубиви.

Пре обраћања господину Станковићу, истичем да овим завршавам полемику, а уредништво „Борбе за веру“ молим да мом опоненту пружи могућност да ми одговори, ако сматра да је потребно – пошто не волим спречавање слободе говора, мислим да је то поштено. Хвала унапред.

О ДУЖИНИ ТЕКСТОВА, ЈОШ ЈЕДНОМ

Уважени господине Станковићу,

Ваша прва примедба на мој одговор је да је исти преглед. Ваше настојавање на краткоћи мојих текстова вредно је као педагошко упутство које проистиче из лепе жеље да текстови нижепотписаног имају што већи ефекат. Наравно, не пишем само дуге текстове, него нудим и оне краће (1), чак и о теми о којој расправљамо. (2) Али, пошто је Ваш текст тражио озбиљна разјашњења, то сам се определио не за дужину, него за подробност. Дуги текстови се читају ако човек хоће да упозна одговоре на озбиљна питања; свођење текстуалности на пуку информативност нас је, у интелек-

туалном животу, и довело доде, јер, како рече Жан Бодријар, све је више информација, а све мање смисла.

И Ви сте били приморани да на озбиљне захтеве текста нижепотписаног напишете дугачак одговор, што, по мом мишљењу, није за покуду.

О РИТУАЛНИМ ЗАКЛИЊАЊИМА, ИРОНИЈИ И ДРСКОСТИ

Да кренемо редом. Када сам рекао да немам намеру да ритуално понављам своје ставове о греху содомије, засноване на Светом Писму и Светим Оцима, јер сам их до сада много пута поновио, Ви сте ме прекорели:

Ово шћо сће найисали је неозбиљно. И, без икакве йо-йреде, иронично. У циљу озбиљностйи и сврсисходностйи йо-лемике, Ви сће били у обавези да се йозовейте на речи Свейой Писма и Свейих Ойцаца, којима дисће доказали исйравностй својих йврђења. А ја, као Ваш ойонентй, нййошћо, нисам у обавези да йознајем сав Ваш йудлицисћички ойус и да знам шћа сће све и йде сће шћа рекли. Иначе, било би Вам душекорисније да се шћо чешиће „рйћуално зак-љейте“ (цйћйрайте) Свейим Писмом, нейо ли йройесћанй-ским или друйим јереййицима (илийи „научницима“).

Што се оцене озбиљности написаног тиче, суд препустимо читаоцима. Што се ироније тиче, био сам ироничан јер ми се учинило да је Ваш тон био дрзак: у циљу темељности и сврсисходности полемике, као и уважавања према опоненту, били сте ДУЖНИ да се упознате са мојим текстовима који се даве ОВОМ темом (не са мојим текстовима о било којој другој теми). Рецимо, одавно сам писао о вези између екуменизма и хомосексуализма, у свом огледу „Екуменизам као мистички блуд“ (3), што јасно показује

моје чврсто и неодступно становиште по овом питању и борбу против ове наopakости међу припадницима Цркве од Истока. Али, пошто сте Ви љубитељ кратких чланака, било Вам је лакше да не читате, што је, онако узгред, било увод у лепљење етикете да своје ставове не утемељујем на Писму и Предању.

Лепо је што мислите о томе шта је за мене душекорисно, но, из перспективе полемичког дискурса, то опет указује на претерану слободу у опхођењу са човеком са којим полемисете, а не знате га лично. Мени не пада на памет да се бавим душебрижништвом кад сте Ви у питању.

Протестантске и друге писце (које Ви, јер су иноверни, не сматрате ни научницима) никад нисам цитирао да бих довео у сумњу учење наше Свете Цркве, него као додатну аргументацију која треба да укаже на дубинску утемељеност православног схватања. Допустите ми да кажем да су и Свети Оци (попут Никодима Агиорита или Теофана Затворника, али и Преподобног Јустина Ћелијског, који је, у својој књизи „Светосавље као философија живота“, цитирао угледне западне научнике, рецимо Џемса Џинса) користили ову методу.

УЗГРЕДНО ИНСИНУИРАЊЕ

Ви кажете, указујући на свештенике Стилијанопулоса, Парпару и прота Љубу:

Искази њих љи православна свешћеника имају мале или никакве везе са њочейним разлоом наше њолемике. А колико је свако од њих љројице љравославан, о љоме би се љшек мојло љолемисаљи. Али, љонављам, љо није љема наше љолемике.

Не желим да верујем да је Ваш став о три православна свештеника почива на инсинуацијама: ако неког, поготово

Стих их посланице Римљанима Светиој Ајосиола Павла иде он говори о разлозима пада у содомију падашњих безбожника и мнојодожаца, Америчка Црква цићира у целости: „...Предао Бој у срамне стираси. Јер и жене њихове ирејтворили ириродно уиоиредљавање у иројивиродно. А исио пако и мушкарци, остиавивши ириродно уиоиредљавање жена, расиалише се жељом својом један на друја, мушкарци са мушкарцима чинићи срам, иримајући на себе одговарајућу илаиу за своју заблуду“ (Римљ. 1, 26-27). Разлој? Затио штио ту иише да их је „Бој иредао у срамне стираси“ (Бој је крив???). Са друје стирани, Божију зайовест о смртиној казни за иедерасију Америчка Црква доноси осакаћену: „Мојсејев Закон је осућивао све хомосексуалне чинове, исио као и ирељуду и инцеси... (Левий. 18, 6-23; 20, 10-21).“ А па зайовест у целости иласи: „Ко би мушкарца одлежао као жену, учинише пагну ствар обојица; да се иоубе; крв њихова на њих“ (3. Мојсијева 20,13). Осим ииоја, Американци ублажавају тежину содомској иреха, иоредићи ја са ирељудом и инцесиом.

Овде сте оптужили епископат Америчке Православне Цркве (додуше, са упитником) да су цитирали посланицу Светог Павла Римљанима зато што тамо пише да је педера-сте Бог предао у срамне страсти, па сматрате да они тврде како је „Бог крив“ за њихов преступ. То није тачно. Они су цитирали Светог Павла зато што је овај део његове посланице Римљанима најснажнија новозаветна осуда содомизма, а реч да их је „Бог предао“ у такво стање у светоотачкој егзегези никад није тумачена буквално – као да их је Бог заиста предао, него да је Бог ДОПУСТИО, због њиховог идолопоклонства, да САМИ упадну у такве страсти.

Ево шта о томе каже Свети Теофилакт Охридски у свом тумачењу ове посланице: **24. Зато их предаде Бог у жељама њихових срца у нечистоту, да се дешчасте телеса њихова међу њима самима, 25. Који заменише истину Божију лажју, и више послужеше твари него Творцу, који је благословен у векове. Амин.**

Реч њредаде ујоћпредљена је уместио доуусџи, слично као шџо лекар, желећи да буде од користио болеснику а видећи да он не мари за уздржаносџи и не слуша ѝа, доуушџа да се још више разболи, џџ. најушџа ѝа и дозвољава му да следи сојсџвену вољу, и на џај начин ѝа не ослобађа од болесџи. Неки су, уосџалом, израз њредаде их Боѝ разумели у смислу да их је њредао вређању и дрскосџи њрема Боју, слично као шџо кажемо: џоѝа и џоѝа је унишџио новац, иако новац не унишџава, неѝ наша злоујоћреда новца. Или, кажемо да је Саула изојачило царсџиво, односно њеѝова (Саулова) злоујоћреда царсџива. Према џоѝе, незнадошџи су њредатио нечисџоџи сојсџвеном развраџом. Није, дакле, било џоћредно да их друџи вређају неѝ су увредили саме себе, јер су џакве џе нечисџе сџрасџи. Зашиѝо су њредатио нечисџоџи? Заџо шџо су увредили. Онај, који не жели да џозна

Боја, истој часа постојаје и морално изолован, као што каже и Давид: Рече безумник у срцу своме: нема Бога а за тим распада се и оцади у постојућима својим (в. Пс. 13; 1). Изменили су оно, што је истински припадало Богу и применили то на лажне богове. Поштовање је речено умешто указаше част и послужише умешто изражавали су служење делима, чиме се означава част, која се исказује на делу. Није једноставно рекао: поштовање и послужише ствари него је додао и: умешто Творцу, увећавајући кривицу поређењем. Без обзира на то, каже, Бог је блаословен у векове, тј. ни најмање није претрпео штету због тога што су Га они увредили, него је блаословен у векове – непоколебиво и несумњиво, јер то значи амин.

26. Зато их предаде Бог у срамне страсти, јер и жене њихове претворише природно употребљавање у неприродно.

27. А исто тако и мушкарци оставивши природно упошребљавање жена и распалише се жељом својом један на другога, мушкарци са мушкарцима чинећи срам, примајући на себи одговарајућу плату за своју заблуду.

Опет каже да их је Бог предао стидљивостима јер су служили ствари. Као што су се изоловали у учењу о Богу и напустили руковођење творевине, тако су и у животи поштили инусни и напустили природно задовољство (које је најгодније и најпријатније) и предали се неприродном задовољству (које је од свега теже и непријатније). То означава реч заменише која показује да су они напустили оно што су имали и изабрали друго. На тај начин, и један и други пол оштетује сама природа, коју су пренегиривали. Изрекавши скривено о женама нешто срамно и тако да је непристојно јасно говори о томе, говори и о мушкарцима да су се и они распалили жељом један на другога, показујући да су се предали сладо-

сѣрашћу и махнѣиој љубави. Није рекао да су удовољавали жељи, неіо да су чинили срам, іоказујући да су они осрамотѣили ірироду; расіалише се жељом рекао је с циљем да неко не іомисли да је болесѣ бил а сама њихова жеља. Чинећи срам. Друіим речима, усрдно су се іреіушѣили нечисѣиіи, іѣворећи је на самом делу, добијајући ілаіу за оіііадање од Боіа и за ідолоіоклоничку заблуду у самом ііом сраму и у самом ііом задовољсѣву, имајући казну у њој као у іроііив-іриродној и іолној нечисѣиіи. Павле ііо каже збоі ііоіа, јер још није било моіуће да их убеди у учење о іеени (іаклу). Ако, каже, не верујеш учењу о іеени, онда веруј ііоме да се њихова казна садржи у самом њиховом нечисѣиіом делу.

28. И како не марише да познају Бога, предаде их Бог у покварен ум да чине што је неприлично.

И іо іірећи іуш іонавља исіу мисао и уіоііредљави исіу реч, іоворећи: іредаге их. Разлоі збоі којеі их је Боі остіавио сваіда је безбожнишѣво људи. И како не марише да іознају Боіа, іредаге их сѣрасѣи. Увреда, каже, коју су нанели Боіу, није била ірех незнања, неіо намеран ірех. Он, није рекао: будући да нису іознали, неіо: Како не марише, ііј. одлучили су да немају Боіа на уму и добровољно су изабрали безбожнишѣво. Према ііоме, њихови іреси нису іреси ііела, као шііо іѣврде неки јерейіици, неіо неіравилноі расућивања. Они су у іочейку одбацили іознање Боіа, а заііим је Боі доіусѣиіо да буду іредаіи у іокварен ум. Да би доље іро-ііумачили израз іредаге их Боі, неки од Оіаца корисѣили су ірекрасан іримеј. Они расућују на следећи начин: када неко, не желећи да види сунце, заіѣвори очи а заііим іагне у јаму, ми не кажемо да је сунце, које он и не види, баціло човека у јаму, неіо да је ііамо іао заііо, шііо оно није освейіило њеіове очи. А збоі чеіа ііак оно није освейіило њеіове

очи? Заиџо шџо их је он заиџворио. Тако је и њих Боџ иредао срамним сџирасџима. Заиџо? Заиџо шџо Га људи нису џознали. А заиџо Га нису џознали? Заиџо шџо нису расуђивали и шџо су одлучили да Га не џознају. (4)

Тако ово место тумачи Свети Теофилакт. Зато је епископат Америчке Православне Цркве цитирао посланицу Римљанима, а не, као што Ви инсинуирате, због тога што су хтели да Бога окриве за постојање педерастџе. То би било гностичко – манихејско учење.

Старозаветни закон каменовања се у Новом Завету и новозаветној Цркви не примењује, као што се не примењује и низ других прописа, од обредног жртвовања животиња до обрезања.

Што се тиче изједначавања содомије и прељубе, оне су изједначене 62. каноном Светог Василија Великог, који каже: „Који учини срамоту са мушкарцима, нека му се одреди вријеме /кајања/ као ономе, који је пао у безакоње прељубе.“ Ни ту епископат Америчке Цркве није изневерио предање Отаца.

О НЕМЕШАЊУ СА ГРЕШНИЦИМА

Критикујући епископат Америчке Цркве, Ви тврдите: Америчка Православна Црква још каже: „Према мушкарцима и женама са хомосексуалним осећањима и емоцијама иреба џосџуџаџи са разумевањем, ирихваџањем, љубављу, ираведношћу и самилошћу коју иреба указиваџи свим људима.“ Као шџо видимо, овде смо џозвани на разумевање, ирихваџање, љубав и самилошћ ирема иедерима, док Свети Аџосџол Павле учи суџроџно: „Писах вам у џосланици да се не миџешаџе с курварима; И џо ја не рекох за курваре овоџа свиџеџа, или иџврдице или иџолоџоклонике; јер дисџе мора-ли изићи из свиџеџа. А сад вам иписах да се не миџешаџе ако

који који се браћу зове, ђосџане курвар, или џврдџа, или идолопоклоник, или кавџација, или џијаница, или хајдук; с џаковима да и не једеџе. Јер џџа је мени сџало да судим оне који су најџљу? Не судиџе ли ви оне који су унуџра? А оне који су најџљу судиџе Боџ. Извадиџе злоџа између себе“ (1. Коринџанима 5, 9-13).

О чему је овде реч? Прво, реч је о томе да Свети Павле каже да је превасходна брига Цркве о својим члановима, јер је свет у коме живимо препун грешника незнабожаца, од којих је немогуће сасвим побећи, јер бисмо онда морали напустити баш цео свет. Реч је, код Светог Павла, о томе да се из Цркве изгоне непокајани грешници (од блудника до разбојника), с којима се не треба дружити, јер они, својим животом, поричу учење Христово и етос правоверја. И то се да схватити врло једноставно. Ево одговора свештеника Георгија Максимова на писмо једног хомосексуалца:

„Имам проблем... ја сам хомосексуалац, имам момка и ја га волим. Да ли могу да уђем у храм? Да ли је ово смртни грех? А ако пожелим да се исповедим, да ли ће ме свештеник истерати? Зашто сам се родио као хомосексуалац? И да ли могу да посећујем храм?

о.Георгије: Исповест има смисла само онда када постоји чврста жеља одрицања од греха. Све што води ка греху није истинска љубав. Када би грех био горак нико не би учинио ниједан грех. О томе се и ради, да сатана представља човеку грех као нешто слатко, занимљиво, итд. Постепено грех сраста са човеком и тешко је, а често болно, отргнути га од себе. Међутим, ако се то не учини, грех ће наставити да разара Ваш живот овде и води Вас у пропаст након смрти. Ваши односи изграђени на греху воде и Вас и тог момка у пакао. Ако Вам је он заиста драг, Ви не бисте

желели да он буде у паклу након смрти. Значи, чак и ради тога да му пружите могућност спасења, прекинули бисте односе са њим. Нико се не рађа као хомосексуалац. Та лаж је кренула од истраживања Сајмона Ле Веја 1991. године и која је постала врло популарна. Међутим, ниједно од многобројних истраживања то није потврдило. Можда је на то (хомосексуалну склоност код особе која је поставила питање, *йрим.уред.Има наде*) утицало окружење или неке чињенице из Ваше животне историје, али на крају крајева, у питању је Ваш **избор**. Он није неизменљив и Ви сте слободни да тај избор измените. Ако сте одлучили да одбаците грех хомосексуализма и борите се са овом страшћу, онда, наравно, Ви можете посећивати храм и чак се и исповедити.“(5)

Дакле, човек са хомосексуалним склоностима може бити члан Цркве, ако се бори против своје страсти и настоји да је, Божјом помоћу и Светом Тајном Покајања и исповести, победи. Ко се не каје, не може бити члан Цркве и с њим се општење прекида.

ГРЕШНИЦИ КОЈИМА СЕ ЗАБРАЊУЈЕ СТУПАЊЕ У ЦРКВУ

Сматрајући мој став неправославним, додајете:

У йрејходним сйиховима 5. ѓаве Прве йосланице Коринћанима, Свети Ајосйол Павле йовори о коринћском блуднику који се оженио својом мајком. Ајосйол Павле за њеја зайоведа: „Да се он йреда сойони на мучење тйјела, да би се дух сйасао у дан Госйода нашеја Исуса Хрисйа“ (1. Кор.5,5). А зашйо тйако йреда йосйуийи? „Није добра хвала ваша. Не знайе ли да мало квасца све тйјесйо уки-

сели?“ (1.Кор.5,6). Али, нам Ви, скуџа са љавославним Американцима савешујеће да њедере љреба да „љрихваџамо“, „волимо“... Док Свети Аџосџол Павле савешује да с љаковим и не једемо, Ви кажеће да они моју да буду чланови Цркве, ља чак и да се љричешћују. Не љлашиће се да мало квасца може све љесџо укиселиџи? После циџаџа, Ви сџав сџав Америчке Православне Цркве о љедерима догаџно љреџричаваџе, како дисџе ља љоседно исџакли. Па кажеће како „Хомосексуалци (мушки и женски) јесу љресниџи који за-служују љажњу и љрџељивосџ; љреба им љомоћи да се своје склоносџи ослободе, и омоџуџиџи учешће у живоџу Цркве (и љримање Св. Причешћа) љод условом да се бере љроџив соџсџивених слабосџи...“

Коринтски блудник се није оженио мајком, него маћехом (што, наравно, нимало не умањује његов грех – јер, и то је огромна и страшна саблазан); да се преда сотони на мучење тела у овој посланици Светог Павла значи да се такв блудник одлучи од Светог Причешћа до покајања. Уосталом, ево тумачења Светог Теофилакта Охридског: “Свуда се чује да је блуд међу вама, и џо љакав блуд какав се ни међу незнабоџиџа не љомиње, да неко има жену оца своџа. Оџомиње све уоџиџе, да не би били немарни и да овај љрех не би смаџрали за љуџи неџо да би се, најроџив, љосџарали да ља исџраве као заједничко безбожниџџво. Није рекао: „бесџидно се доџаџа“, неџо: свуда се чује. Ако је забрањено чак и да се чује за љакав љресџуџ, зар онда није далеко бесџидније ако се он и извршава? То се уџолико љре односи на вас, који сџе удосџојени духовних љајни. Појачавајуџи оџџџужду, у насџавку каже: какав се ни међу незнабоџиџа не љомиње. Није рекао: „какав се није доџодио“, неџо: какав се не љомиње. Да неко има жену оца своџа. Није рекао: „маћеху“;

неіо: жену оца своіа како би, іоменувши оца, учинио овај ударац још снажнијим. Осим ііоіа, сійидећи се да іомене ірељубу, уіоііредіо је ірисііојніји израз: има.“(6)

Апостол Павле позива све у Цркви у Коринту да се кају због тога што се десило и да из Цркве уклоне оног који изазива јавну саблазан, по Светом Теофилакту: “Тредало би, каже, да ілачеііе, јер се ііа срамоііа раширила на целу Цркву. Тредало би да се молиііе са сузама, као у случају долесііи и заразе, да би се издацио између вас ііј. да се одсече од вас као заједничко зло. Ни овде није іоменуу блудника, неіо је рекао: онај, који је учинио ііо дело./.../_Заіази њеіово неіодовање. Не доуушііа да чекају њеіов долазак да би одлучили блудника, неіо хиііа да заусііави зло и заразу іре неіо шіііо се они рашире на васцело ііело Цркве./.../_Да се ііакав іреда саііани. Смисао је двојак. Можда је овакав: Хрисііос може да вам да ііакву блаіодаті, да будеііе у сііању да блудника іредатіе саііани, а можда и овакав: и Сам Хрисііос ће, заједно с вама, осудитіи блудника. Није рекао: „усііуиііи“; неіо: іредатіи, и на ііај начин му ірикривено оііворио враііа ііокајања.“(6)

Да се преда сотони на мучење тела у овој посланици Светог Павла значи, како рекосмо, да се такав блудник одлучи од Светог Причешћа до покајања. И њему су, по Светом Теофилакту, дате покајничке шансе – али се, да би те шансе остварио, он мора бити лишен Светог Причешћа и искључен из црквене заједнице док не приступи исправљању свог живота, а то значи раскид везе са маћехом и стајање на пут заповести Божјих. И овом грешнику, као и содомитима који се кају, отворена су врата покајања. Врата Цркве се затварају само пред непокајанима.

да су се, у име богиње плодности, Иштар (Астарте, против које су грмели старозаветни пророци), у блискоисточним храмовима проституисале и жене и мушкарци. Незнабожни Јелини су се такође предавали овом мрском греху. Према миту, врховни „бог“ Зевс је, да би утолио похоту, са земље отео младог Ганимеда. Неки грчки законодавци одобравали су овакве везе, а у спартанској војсци оне су биле израз „ратничког духа“. Маје, Инке, Астеци, северно-амерички Индијанци, Индуси, Јапанци, аустралијски урођеници такође су имали гнусне обичаје. Где год се верује у лажне богове (а иза њихових идола су, зна се, увек демони), ту се и изопачено сексуално понашају. У доба пред пропаст Римске империје зло неприродног греха толико се раширило да је ушло и на царски двор (Хелиогабал се, рецимо, облачио и понашао као жена).“

И сада тврдим да је ширење хомосексуализма као норме непосредна последица репаганизације негда хришћанског човечанства.

Демони, који су се ругали Господу преко идолопоклоника, па су их наводили да руше закон Божји у области морала, опет су дигли устанак против Христа, и настоје да створе свој Нови поредак, у коме озакоњење контранорме представља основу за довођење антихриста, последњег лажног месије у злу уједињеног човечанства, о чему сам, релативно недавно, писао у свом тексту „Да ли ће антихрист бити содомит?“ (7)

3. „Вера у Јединог и Истинитог Бога, Свеца Израилевог, спасила је старозаветне Јевреје од ове гнусоде. У књизи левитској (18, 22; 20, 13) мужеложништво се назива гадним. Они који га упражњавају на сав народ Божји навлаче гнев Цара Небеског. Зато је казна за њих била – смрт.

И у новозаветној Цркви ситуација је јасна. Свети Павле сведочи да непокајани мужеложници иду у паклени огањ; канони налажу најстроже епитимије за противприродно недело.“

Овде је дат став Старог и Новог Завета према греху содомије. У Старом Завету је казна била смрт, а у Новом Завету је одлучење од причешћа. Речено је да Свети Павле упозорава да непокајани грешници иду у огањ вечни – и то стоји, јасно, заувек: али, у огањ вечни, који је огањ неузвраћене љубави Божје, иду НЕПОКАЈАНИ, а не ПОКАЈАНИ грешници.

Да наведемо и каноне Цркве о овом питању. Ево 62. канона Светог Василија Великог: „Који учини срамоту са мушкарцима, нека му се одреди вријеме /кајања/ као ономе, који је пао у безакоње прељубе.“ Дакле, одлучење од Цркве за хомосексуалца било је петнаест година, као и за оног ко учини прељубу, то јест изневери брачног друга. Хомосексуалац је одлучен од Светог Причешћа, и треба да се каје. Међутим, ако се не каје, он се трајно искључује из заједнице Господње. У 84. канону Светог Василија Великог пише: “И све ово прописујемо, да се покажу плодови покајања; јер о оваквим предметима ми не судимо све по времену, него узимамо у обзир начин кајања. Пак ако се неки тешко одбијају од својих обичаја и радији су да служе тјелесним насладама, него Господу, и неће да управе свој живот по Евангелију, с таковима ми никаквог опћег посла немамо...”

Свети Григорије Нисијски својим 4. каноном изједначава педерасту и скотолоштво: “„...К овоме /Свети Оци, нап.В.Д./ сматрају да се односи и кад ко облеже живинчета и педерасту, јер је и то *прељуба противу природе*, и тиме

се вријеђа што је туђе, а уз то противу природе... то дво-
струко вријеме покајања установљује се за оне, који су се
прељубом оскврнили, или другим каквим срамотним не-
чистоћама, као кад облежу живинчета, или помамом на
мушкарца... Мора у осталом бити и разлика нека у начину
кајања у погледу самих гријехова сластољубља. *Тако, који се
сам њодуди да очисти своје гријехе, њошћо је у своме особ-
номе њодуду хћио да изобличи своје њајне, и њочео је већ
ћиме да лијечи своје стјрасћи, и уједно њоказује знак своја
кретњања на боље, њакови блажијим казнама нека се њодвр-
не; који је пак у злу заточен био таквоме дуже времена тре-
ба да се поправи, и тек кад се савршено очисти, тада нека
се прими у опћење Светиње...*“ Из курзивом обележеног
места види се да Свети Григорије налаже да се *блажим ка-
знама* подвргну они који су сами решили да се кају, и који
су одлучни на том путу.

4. „Свети Равноапостолни Цар Константин (IV век) о
овоме вели следеће: „Кад мушкарац приступа мушкарцу
као жени, кад тражи полно задовољство тамо где му није
место, чини опако дело. Наређујемо да се пооштре закони,
да се право наоружа осветничким мачем, како би вршиоце
срамних дела подвргавао брижљиво одабраним казнама“. У
Европи се, све до Наполеона, ово зло строго кажњавало.
Бонапарта, син безбожничке Француске револуције, први
је који у кривичне законике није унео казне за мужеложни-
ке, све у име „демократије“ и „људских права“.

Овде је, у књизи „Младост и страсти“, дат преглед од-
носа хришћанског друштва према греху за који се сматра-
ло да урушава космички поредак. Јустинијанова Новела 77
садржи фразу „супротно природи“ и односи се на оне оне
мушкарце који „обузети ђаволским побудама, практикују

између себе најсрамотније пожуде, и делају супротно природи. Ми им заповедамо да у срце приме страх од Бога и способност расуђивања да дођу и уздрже се од таквих, ђаволу налик и незаконитих пожуда, како их не би сустигао гнев Божији због тих безбожних радњи, које се завршавају пропашћу читавих градова и свих њихових становника. Нас је Свето Писмо научило да су због безбожног понашања градови заиста бивали уништени, заједно са људима у њима..."(8)

Тако је у руском „Домостроју“, документу из доба Московске Русије, изложено од каквих све невоља може да страда народ који се одао безбожним преступима: „Ако Му се не вратимо и не покајемо због злих дела својих, због грехова наших послаће Он понекад глад; понекад куту, или ватру или воду; или заробљеништво и уништење од руку паганских; уништење градова и цркава Божијих; уништење свега светог; пљачку од сваког пука; лажне оптужбе туђе, понекад одузимање имовине услед цараева гнева; или казну без милости, жалосну смрт; смрт од бандита и пљачку и крађу; одузимање правде и мучење; или сушу; или обилне кише, неумерена лета, оштре зиме, сурове мразеве, јалову земљу; помор стоке и дивљачи и птица и риба; и обиље сваке нужде; сиромаштво које доводи до бедне, изненадне и преране смрти родитеља, жена и деце; патње од бројних тешких бољки; и грешан крај.“(8)

Ив Левин, Американка која се бавила ставовима православних Словена према сексуалности, истиче да су сексуални односи били сматрани саставним делом космичког поретка, па се свако преступање оног што је било норма оштро осуђивало: „Мушкарци не треба да се један другом покуравају у сексу; одраслом мушкарцу не пристаје па-

сивна улога у полним односима нити он треба другог мушкарца да ставља у тај положај. Осим тога, мушкарац не би смео да своју пожуду задовољава са животињом; друштвени односи треба да се одвијају између људи. Јако је штетно по божански поредак ствари ако се човек упушта у полне односе са члановима своје породице; према томе, инцест је „неприродан“. Није исправно да жена доминира над мушкарцем ког јој је Господ одредио за господара; према томе полни однос у коме се жена налази одозго је „содомија“. Није исправно узети жену у полном односу „као мушкарца“ (мужско) у односу отпозади или у аналном односу; жене треба да имају само женску улогу у полним односима. Све у свему, „неприродни“ секс је искривљавао прихваћене друштвене односе и због тога је представљао озбиљан прекршај.”(8)

Због тога је, од цара Константина до Наполеона, мужељожништво сматрано не само друштвено, него и космички, субверзивним, што је имало и законске последице. Ипак, на православном Истоку, као што сам већ писао, хомосексуалце нису спаљивали и живе закопавали у земљу, него су им давали епитимије. (9)

5. “Постмодерно, такозвано „пермисивно“ (сведо-пуштајуће) друштво, у толерисању зла иде до краја. Хомосексуализам је проглашен за „нормалну“ полну оријентацију, а амерички председник Клинтон је, као један од циљева свог председниковања, навео изједначавање у правима нормалних и перверзних особа. С тим у вези, почела је кампања у државним основним школама: деци се наметљиво говори да је перверзија – морално и друштвено сасвим оправдана.

За предшколску децу издате су сликовнице које то тумаче. Једна од њих зове се „Татин цимер“. Њен текст је

следећи: „Тата и његов цимер Френк живе заједно, раде заједно, једу заједно, спавају заједно, брију се заједно, чак се и потуку. Тата и његов цимер врло су срећни скупа. И ја сам срећан с њима“... То је, веровали или не, монолог дечачића који има оца – изопаченика.

Содомија се, пркосно и отворено, пропагира и преко рок-музике. Певачица Лујза Чиконе, која је узела богохулни псеудоним „Мадона“, а која је нарочито популарна међу девојчицама и дечацима млађег узраста, на концертима доводи плесаче који симулирају содомитске оргије.

На манифестацији тзв. „Дана гордости хомосексуалаца“ (Gay Pride“) у Њујорку средином 1993. учествовало је преко четири стотине хиљада суманутих прекршитеља закона Божјег и њихових симпатизера, који су тражили своја „права“. Неке „либералне“ групе протестантских јеретика чак допуштају и „венчања“ мужеложника и женоложница, а екуменски савет цркава, чији је, авај, члан и наша помесна Црква, има посебну групу за подршку содомитима. Код нас, они имају симпатије квази-демократске јавности, а своје ставове повремено објављују у разним часописима. Противприродно зло није остало некажњено од саме природе, која не трпи гажење поретка у њу уложеног Богом. Појавила се СИДА, болест болесних навика. Прво се проширила међу хомосексуалцима и наркоманима, а данас се њоме могу заразити сви они који не воде Богом благословени брачни живот. Ова болест је болест пропадања имуног система који је, како вели руски хришћански научник Виктор Тростников, материјални символ покрова Божјег над човеком. Организам се – сам по себи – предаје свим могућим болестима, одбијајући да припада личности која је погазила закон Божји, одрекла се рађања деце и учешћа у Богом сазданој хармонији космоса...”

И ово, објављено још 1995, се ни по чему не разликује од оног што пишем сад. И данас сматрам да идеологија хомосексуализма као норме води сваку заједницу у пропаст, и да ширење овог греха доприноси најдубљој декаденцији друштва.

6. „Православна Србија се суочава са појавом новог паганизма у свим његовим облицима: почев од оживљавања далекоисточних, незнабожачких култова, преко бујања јеретичких, назови – хришћанских секти, до распусности и разузданости савременог човечанства. Секуларистички дух Запада, дух који жели да Бога заувек прогна из света и из срца људског, отровнији је од многих искушења са којима се Православље досад срело. Срби – Хришћани пред овом чињеницом не смеју затварати очи. Ми више не живимо у органском православном друштву у коме, додуше, није све идеално и иконично, али све стреми идеалу и икони.

Дошао је час да се све светосавске снаге усмере ка озбиљном суочавању са изазовима доба у коме стојимо пред Богом отаца својих; да чињенице обасјамо светлошћу Еванђеља и посолимо своју мисао мишљу Светих и честитих витезова наше Цркве.

Свету данас богословље скоро да и не треба – он га, рецимо то слободно, неће. **А поготову он неће богословље факултетско, које се састоји у прежвакавању напамет научених формулација, било схоластичких, било „неопатристичко-синтетичких”.** Чланак који нудимо на увид покушај је да се стање у коме смо опише. Тек предстоји да се оно светопредањски, литургијски, али и законски лечи.“ И овим својим речима, које су програмске, кажем ДА и АМИН, после две и по деценије. С тим што, наравно, видим да нам је теологија и даље академска, беживотна,

отуђена од потреба епохе, а да су Зизјулас и његови следбеници дошли чак и до оправдавања хомосексуализма, што је саставни део њихове квазиперсоналистичке јереси, коју Жан Клод Ларше зове усиомахија.

ШТА МУЧИ МОГ ОПОНЕНТА?

Ипак, знам шта Вас мучи, господине Станковићу – Ви мислите да у књизи „Младост и страсти“ бежах непопустљив, а да сам сад постао крајње „пермисиван“ према греху који сам некад оштро осуђивао. Нисте ме схватили, чини ми се. Сваки човек, борећи се против греха као друштвене појаве, налази се у опасности да помеша грех и грешника, и да у себи узгаји нехришћанска осећања, која му помраче срце и лишавају га благодати. Нисам се одрекао ничег од учења Цркве о овом греху, али сам се преиспитао и видео да морам, увек и свагда, раздвојити грех од грешника. За грешнике је Христос умро – па и за, да употребим израз који Ви сматрате прецизним, педере. Само, НЕПОКАЈАНИ ГРЕШНИЦИ, ГРЕШНИЦИ КОЈИ СВОЈ ГРЕХ НАМЕЋУ КАО ДРУШТВЕНУ И ЗАКОНСКУ НОРМУ, НЕМАЈУ НИКАКВЕ КОРИСТИ ОД ХРИСТОВЕ ЖРТВЕ. АЛИ, ПОКАЈАНИ ГРЕШНИЦИ ЈЕ ИМАЈУ, И ТЕ КАКО: ЊИМА СУ ОТВОРЕНА ВРАТА ЦАРСТВА НЕБЕСКОГ.

Дакле, и мој став из књиге „Младост и страсти“ и мој данашњи став су, како верујем, сасвим у сагласности, са одређеним разликама у акцентуацији, које су плод брзог ширења тоталитарне идеологије политичког хомосексуализма, а не промене мојих начелних ставова. Читалац може сам да провери да ли је тако. На то га и позивам, а не позивам га да верује пуком вербализму – ни мом, ни Вашем.

ОПЕТ УЧЕЊЕ РУСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Пошто сте се обрачунали са ставом епископата Америчке Цркве, прешли сте на Руску Цркву, и устврдили: *У цијтираном делу званичној докуменџи Руске Православне Цркве, који носи наслов „Основи социјалне концепџије“, у коме се ѿговори о сѿставу Цркве ѿрема ѿдерима, у сѿварѿу је исфалсификован цијѿаѿи из Свѿѿој Писма. Наиме, Руска Црква 13. сѿѿих из 20. ѿлаве 3. књѿѿе Мојсијеве доноси у скраѿеном – осакаѿеном виду, ѿѿѿо је крајња дрскосѿи и хула. Тамо ѿише: „Ко би мушкарца облежао као жену, учинише ѿгну сѿвар обојѿца“ (3. Мојс. 20; 13). А ѿај сѿѿих у ауѿѿенѿичном облику ѿласи: „Ко би мушкарца облежао као жену, учинише ѿгну сѿвар обојѿца; да се ѿоѿубе; крв ѿѿхова на ѿѿх.“ Либералним врховима и Америчке и Руске Православне Цркве смеѿѿа Божије заѿреѿење смрѿном казном за ѿдерасѿѿѿу.*

У Старом Завету људи су, због педерасѿѿѿе, били кажњавани смрѿу. Новозаветна Црква није позивала на кажњавање смрѿу због тог греха. Пошто је Руска Црква новозаветна, она се држи новозаветног решења овог проблема, при чему свим силама наглашава колико је овај грех супротан Божјем закону, тако што у свом ставу јасно наводи учење Цркве, што Ви, да бисте доказали да сте у праву, прећуткујете. Уосталом, ево шта каже Руска Црква: „Светоотачко предање јасно и одређено осуђује свако испољавање хомосексуализма. „Учење Дванаесторице апостола“, дела св. Василија Великог, Јована Златоустог, Григорија из Нисе, блаженог Августина и канони св. Јована Посника изражавају непоколебиво учење Цркве: хомосексуалне везе су грешне и подлежу осуди. Људи који су у ѿѿх уплетени немају право да буду међу црквеним клиром (7. правило св. Василија Великог, 4. правило св. Григорија из Нисе, 30.

правило св. Јована Посника). Обраћајући се онима, који су се уплели у грех содомије, преподобни Максим Грк је говорио: „Познајте, несрећници, каквој сте се нечистој наслади предали! Потрудите се да што пре одустанете од те најнечистије и најсмрадније насладе и да је омрзнете. Онога, који тврди да је она безазлена, предајте вечној анатеми као противника Еванђеља Христа Спаситеља и као онога који га изопачује. Очистите се искреним покајањем, топлим сузама, молитвом и давањем милостиње колико год је то у вашој моћи. Свом својом душом омрзните то безбожништво, да не бисте били синови проклетства и вечне пропасти.“

Шта је ту неправославно и либерално, осим у Вашем редукционистичком читању? Уосталом, зар руска држава, под утицајем Руске Цркве, није заузела јасан став према пропаганди противпородичне идеологије политичког хомосексуализма?

КО ЈЕ У ЦРКВИ, А КО НИЈЕ?

Вама је, господине Станковићу, засметао и овај мој став: *„Али то ЈЕСТЕ СУШТИНСКО ПИТАЊЕ – из њега произлази однос једног члана Цркве према друштом. И Америчка и Руска Православна Црква кажу да човек са таквим склоностима, ако се дори да надиђе своју греховну жалост, може да буде члан Цркве, али ако своје понашање не доживљава као грех, него као норму, не може да буде члан Цркве. Мислим да је та разлика врло битна за размишљање дакле о њему, и зато сам је поменуо.“*

Педер може да буде члан Цркве, али не и да му се дозволи приступање Светом Причешћу без претходне, канонима предвиђене епитимије. У ставу Америчке Православне Цркве је постојање до крајњих граница. Довољно је да

йедер дође и каже да се каје, и може да се йричестии. Такав сйав делиџе и Ви. Данас нема смртине казне за йедере, али у Цркви йреба да буде йримењена канонска ейийимија од 20 йодина одлучења од йричешћа. То је йшаман йрисйюјно време да се йедерова усйа и уййрода очисйе од йадосйи, како би мојао да йриђе Светйом Пуйиру.

У потпуности се слажем с Вама да је неопходна озбиљна епитимија за грех содомије. Јер, епитимија је лек за духовне болести, а што је болест тежа, лек треба да буде снажнији. Увек сам се залагао за најозбиљнији приступ Светој Тајни Причешћа, која је темељ нашег спасења. Већ смо видели каноне Светог Василија Великог и Светог Григорија Нисијског који о томе говоре. Епитимија за против-природни блуд је, кажу ови Оци Цркве, петнаест година. У време Светог Василија, када су хришћани живела истински ревносно, казна за абортус (поред содомије, данас нарочито раширени грех), била је двадесет година одлучења од Светог Причешћа. Ипак, Свети Василије, као и други Оци, јасно каже да се та епитимија може скратити, ако се покајник искрено труди. Колико ће она трајати, не одређујемо ни Ви, ни ја, него духовник.

СТАВОВИ МИТРОПОЛИТА АМФИЛОХИЈА

И овај мој став Вам је засметао:

„Кад сам рекао „осуђиваџи друје“, нисам мислио на нео-суђивање йреха као йшаквој, који је, као шйю знамо из Писма, йадосйи йред очима Божјим. Нисам мислио ни на неучесйиво-вање у борди йройив намейања йройивйородичне идеоло-йије йолийичкој хомосексуализма, у којој сам, кад је србски народ у йишану, йоред мийройолийа Амфилохија, Слободана Анйонића, Слободана Јанковића, Бранислава Рисйи-

војевића и Мише Ђурковића, највише учествовао (без намере да се њиме хвалим, јер бих највише волео да ова њема у нашем друштву није ни њокрећана), још од своје књижице „Младосћ и сћрасћ“, објављене њре две и њо деценије. МИСЛИО САМ, И МИСЛИМ, НА ЉУДЕ КОЈИ СУ ПАЛИ У ТАЈ ГРЕХ, И НА КОЈЕ СЕ ТРЕБА САЖАЛИТИ И ЗА КОЈЕ СЕ ТРЕБА МОЛИТИ БОГУ.“Госћодине Димитријевићу, свака часћ Вама, Ви сће у Цркви. Али, мислиће ли да је било какво дело Амфилохија, њајиноћ њрсћенлије и који је, као ишћо смо видели ових дана, обукао жену у сћихар и увео је у олћар, а њакође њодржао мајмунолоћју епискоја Максима, искрено и да има силу Духа Свећноћа да усће? Добро је учешће у борди њроћив лећализације њедерасћије људи које сће њоменули, али без Боћ ни једно дело нема усћеха. Бићно је да је човек и њобожан, а не само да је њроћив нечећа.

Нисам никакав апологета митрополита Амфилохија, нити се овде поставља питање митрополитових дела. Навео сам његово име као име човека који се, поред поменутих (Антонића, Јанковића, Ристивојевића, Ђурковића и мене) најјасније огласио поводом наметања содомизма као мере и провере нашег друштвеног живота на путу ка ЕУ. Тако је поводом тзв. „геј параде“ одржане 10. октобра 2010. у Београду он писао:“Страшно се нешто догодило јуче у Београду. Никад нешто страшније се није догодило у Београду. Страшно је, јер то разара ово што се догађа, и што данас силници овога свијета проповиједају. То је нешто што разара не просто тијело, него разара духовни организам, биће народа, обесмишљаје људски живот, скрнави светињу људскога тијела, људске душе, људске заједнице, води ништавилу и самоуништењу“. У другом тексту, објављеном у истом броју часописа *Православље*, Митрополит поменути манифестацију назива „парадом срама и

стида“, а за „мужелоштво“ (мушку хомосексуалност) каже да „представља: а) скрнављење и злоупотребу саме људске природе и њених богоданих сила, б) насиље над моралним поретком ствари, в) дубље гледано, оно је свјесни или не-свјесни порив човјеков за самоуништењем“. За њега је таква парада најави пропаст човечанства: „Иза тога се скривала и скрива криза морала и криза дубљег смисла живота. То показују све прошле цивилизације, па и ова наша савремена. Увијек је појава таквих феномена била знак најаве пропаст једне цивилизације.“ И додавао је: „Једно насиље, насиље тих обезбожених настрадањих људи, оно је изазвало друго насиље. Па се питају ко је сад крив, па називају ту дјецу хулиганима, не питају се они који су дозволили да се загади град Београд тим смрадом, да нијесу они допринијели што су дозволили да се та куга, та пошаст содомска, да она оскрнави светињу града престонога као што је оскрнављивала и многе друге европске градове. И будите увјерени да је то предуказање пропаст хришћанских народа. Бог ће знати кад ће ударити својим бичем и својом опоменом, али већ полако се то припрема“.(8)

Ставови митрополита Амфилохија тим поводом по-
дробно сам навео у књизи „Да се зна/ Повереник за зашти-
ту равноправности против слободе мишљења и изражава-
ња“. И не може се оспорити његов јасан став према намета-
њу антихришћанских закона и пракси друштву у Србији и
Црној Гори.

ОДАКЛЕ ВАМ „ПОБОЖНОМЕТАР“?

Поводом ангажмана Антонића, Јанковића, Ристивоје-
вића и Ђурковића у борби за заштиту породичних вред-
ности и против политичког хомосексуализма истакли сте:

Добро је учешће у борби против лејализације федерације људи које сине поменули, али без Бој ни једно дело нема успеха. Битно је да је човек и побожан, а не само да је против нечега.

Наравно да ниједно дело без Бога нема успеха, али какве то везе има са поменутима? Да ли Ви то можда инсинуирате да они нису побожни јер су само „против нечега“? Одакле Вам „побожнометар“ којим се мери нечија побожност? Пошто знам сву четворицу, знам и да су то православни Срби, који верују у Бога и веру су спремни да јавно исповедају (рецимо, Слободан Антонић је, у предговору за своју књигу „Демонтажа културе“ записао да је она писана са позиција хришћанског социолога). Какав је степен њихове молитвености, то не знам. Али, уважени, то не знате ни Ви.

ОТАЦ ЈУСТИН

Кажете и ово:

Цитирајте Оца Јустина: „Тако Црква вида и лечи све врсте јрешника, никада никога не убијајући збој јреха. Лечи она и разбојнике, и убице, и блуднике, и јрешубочинце, и злочинце, и крадљивце, и јакоснице, и јордељивце, и завидљивце, и клеветнике, и средрољубце, и самољубце, и саможивце, и сладосјраснике, и ошимаче, и насилнике, и силеције, и крвојије, и хвалише, и немилосрднике, и све остале јрешнике.“ Зашто Отац Јустин овде није навео и једере?

Није их навео јер они спадају у блуднике. Реч је о противприродном блуду.

И ОПЕТ О НЕОСУЂИВАЊУ

*Пишаће се: ШТА ЗНАЧИ ОСУДИТИ? „Да ја не бих причао о томе шта је садржај њојма „осуда“, пустићу Све-тог авву Дорошеја да о томе говори: “Јер, друго је **ошоварање**, друго **осуђивање**, а друго **омаловажавање**. Ошоварање је када се о некоме каже: „Онај је слабао, или се разгневио, или њао у блуд“, или нешто слично. Такав ошовара брзина или присиљасно говори о греху брзина. **Осуђивајући, значи рећи: „Тај и њај је лажов, њевљивац, блудник.**“ Нисте имали њошребе да наводиће један њодужи цитати. Јер ја сам и рекао шта је осуђивање. И у томе се слажемо. „И најравишу малу, али кључну, дискусију. Шта то значи осудићи њедера? Шта је садржај њојма „осуда“? Да ли се осуђивањем сматра ако ја кажем њедеру да је њедер? **Ако је то**, онда настављамо даље са разматрањем имајући то у виду.“ Дакле, када ја кажем њедеру да је њедер, ја сам га осудио. А кад му кажем да је њеј, да ли је и то осуда?*

Ако неком нешто кажете зато да бисте га зауставили у јавном наметању греха због кога се дотични не каје и који хоће да нормира у друштву, то није осуда о којој говоримо, него разобличавање. Али, ако грешника који свој грех јавно не намеће, и који га мучи, лишавате могућности покајања, ако га сматрате заувек отуђеним од живота који нам је дарован Христом, то је већ озбиљна ствар. Авва Доротеј настајава на томе да ми можемо, трезвено расуђујући, рећи да човек греша неким грехом (рецимо, противприродним блудом), али да не треба да га сведемо само на тај грех, јер је свако од нас много шири и дубљи од свог греха.

Не бих да Вас збуним, али ево како је изгледало неосуђивање код једног од великих пустињских отаца ране Цркве. У чувеном Старечнику се наводи да су код авве Јована Персијанца дошла братија из египатских манастира.

Изашавши из келије, старац виде противприродно блудно недело: “Изашавши напоље, старац угледа једног брата како греши са дечаком, и не прекори га, говорећи: “Ако Бог који их је саздао, видевши их, није их сажегао, ко сам ја да их корим?” (9) Значи, авва Јован је себе сматрао горим и од педера; мада није одобравао грех педерастиче (и јасно је знао да је содомски крај Богом сажежен), он је суд о конкретним грешницима препустио Вечном Судији. То је онај старац за кога су, сведочи Старечник, причали да „када су код њега упали злочинци, принео им је суд са водом и затражио да им опере ноге; а они из поштовања почну правити метаније.”(9) То је и онај који је рекао: “Ја верујем да ћу наследити горњи Јерусалим који је записан на небесима. Јер је веродостојан Онај који је то објавио. Зашто да не верујем? Био сам гостољубив као Аврам, кротак као Мојсије, свет као Арон, трпељив као Јов, смиреноуман као Давид, пустињак као Јован, жалобан као Јеремија, учитељ као Павле, веран као Петар, мудар као Соломон. А верујем као (покајани) разбојник, да ће ми Онај, који ми је због своје доброте све то даровао, подарити и Царство небеско.”(9)

Овакво неосуђивање великог авве Јована потиче из дубина смирења које ми не разумемо. Но, нити га не препоручујем Вама, нити оно значи да се, зато што сам читао Старечник, одричем борбе за породичне вредности, да бих се смиравао као путињски оци. Само желим да Вам укажем на то колико су Свети Оци пазили на неосуђивање.

АУТОМАТИЗАМ И ПОКАЈАЊЕ

Критиковали сте и овај мој став:

„Повлачење благодати није никакав аутоматизам, него Божја људска мера ради уразумљења грешника.“Где

Ви ћу видиџи њедајоџију у њовлачењу блајодатџи? Ако осуђивач њедера њосле њовлачења блајодатџи ујада у ѣрех њедерастџије и ѣуди душу, ѣде је ћу њедајоџија? Зар џо није џиџична осуда? Јер, Бој одсџуџа, а ѣаво долази. Чисџи деџерминизам!

Човек који падне у грех за који је осуђивао другог не предаје се сатани по аутоматизму, него има могућност да, увидевши због чега је пао, принесе Богу покајање. И у томе је педагогија. Бог њега не шаље у пакао, него га позива на покајање.

ОСУЂИВАЊЕ БЕЗ МИЛОСТИ

*„Нисам џисао ни о каквом осуђивању са милошћу и без милосџи. То не џосџоји. Мора да џосџоји џрезвеноумно РАСУЂИВАЊЕ, које је суџроџно од осуђивања.“ Госџодине Димитријевићу, следе **Ваше речи**: „Бој никој џо ауџоматџизму не уводи ни у какав ѣрех, али **ако дижњџа осуђујемо без милосџи**, Он џовлачи Своју блајодатџи и џушџа човека који осуђује да жање оно шџо је са ѣаволом сејао. А ѣаво ужива у џоме да се наруџа ономе који је осуђивао џагом у оно шџо је осуђивао.“ Дакле, рекли сџе да џосџоји осуђивање без милосџи.*

Признајем да сам се непрецизно изразио. Хвала Вам на указивању на ту грешку. Заиста, морам да пазим на сваку реч, пошто је тема, као што рекох, више него озбиљна.

КО ЈЕ БОГ ОСИМ БОГА?

И ово сте ми замерили:

Ја сам рекао: „Зашџо Бој, џовлачењем блајодатџи, кажњава осуђивача ѣреха за који је сам зайоведио смрџну

казну и сѣйро два сѣтарозавейна їрада? (Ко би мушкарца облежао као жену, учинише їадну сѣвар обоїца; да се ѿоїубе; крв њихова на њих“ (3. Моїсијева 20,13). Ви на ѿо огїоварайше: „Сѣвар и јестіе у ѿоме шїіо ми нисмо Бої. “Ако је сѣвар у ѿоме шїіо ми нисмо Бої, зашїіо се онда ѿозивайше на речи Христїове изїоворене са Крсїа, оїросїи им, Оче, јер не знају шїа раде? Ово је молиїва Сина Божијей, а не Вас и мене. Можда Ви, иїак, имайше їу снаїу да се, ѿо уїледу на Христїа, молиїе и за своје расїинаїшеїе или їедере. Ја не! И ѿосїарао бих се да се на сваки начин од злоївора одбра-ним, и ближње да одбраим, а не да се за оне коїи доћу да ми учине зло молим Боїу“.

Поштовани господине Станковићу, нисам рекао само да „ми нисмо Бог“. Рекао сам много више. Поткрепио сам свої став цитатима из Новог Завета. Понављаам основну тезу. Када су синови Заведееви, Јаков и Јован, тражили од Бога Коїи је постао Човек, Господ наш Исус Христос, да огњем спали самарїанско село које их није примило, Он им је строго запретио, рекавши да не знају каквога су духа кад то траже (очито, ово није био Дух Свети). Није Христос, на њихов захтев, спалио село, иако су Му синови їрома били најближи ученици. И рекао је апостолима – ко није против вас, са вама је; а за Себе је рекао – ко са Мног не сабира, расипа. То значи да није исто бити Христос и бити апостол. Само Он може рећи да ко с Њим не сабира – расипа. И написао сам још да је Христос саопштио да би се и Содом покајао да су у њему била чуда каква су се десила у Капернауму, па ће зато Капернауму у дан Суда бити теже него Содому. У Капернауму је, очито, било мање содомита него у Содому, али ће Капернауму, по речи Христовој, на дан Суда бити страшније него Содому, зато што је Содом био пагански, а Капернаум старозаветни град што чека Меси-

ју, па ипак тај исти Капернаум није примио Месију, који у Содом није ни долазио.

Ни на шта се од овога Ви нисте осврнули, него сте само извадили моју полуреченицу из контекста, и – удри по материјалу...

ЗАШТО БОГ НЕ САЖЕЖЕ КУКОЉ НА СВОЈОЈ ЊИВИ?

Зар сте заборавили зашто Господ не сажиже кукољ на Својој њиви, зашто се не обрачуна са грешницима још пре Суда? Ево тумачења Светог Теофилакта: „Другу причу каза им говорећи: Царство небеско је као човјек што посија добро сјеме на њиви својој. А кад људи поспаше, дође његов непријатељ, и посија кукољ по пшеници па отиде. А када ниче усјев и род донесе, онда се показа кукољ. Тада дођоше слуге домаћинове и рекоше му: Господару, ниси ли ти добро сјеме сијао на њиви својој? Откуда, дакле, кукољ? А он им рече: Непријатељ човјек то учини. А слуге му рекоше: Хоћеш ли, дакле, да идемо да га почупамо? А он рече: Не; да не би чупајући кукољ, почупали заједно с њиме и пшеницу. Оставите нека расте обоје заједно до жетве; и у вријеме жетве рећи ћу жетовцима: Саберите најприје кукољ и свежите га у снопље да се сажеже; а пшеницу одвезите у житницу моју.“ (Мт. 13,24-30)

У прелатској причи Господ је рекао да је четврти део семена пао на „земљу добру“, док у овој причи показује да непријатељ чак ни оно семе што је пало на добру земљу не оставља чистим и неоквареним зато што смо посяли и разленили се. „Њива“ је, дакле, свети или човечија душа. „Сејач“ је Христос. „Добро семе“ су добри људи или добре мисли. „Кукољ“ су јереси или рђаве мисли, а онај који га је посејао је

ђаво. „Људи који су ѿсѣали“ јесу они који су у својој лењости и немару дали местиа јерейицима или рђавим мислима. „Слуѣ“ су анђели који неѿодују заѿио иѿио су се ѿјавиле јереси или рђаве мисли у души човековој и желе да искорене и ѿсеку из овоѿа живоѿија јерейиике и оне који мисле о злу. Али, Боѿ не дозвољава да се јерейици иѿиѿредљују насиљем, како заједно с њима не би ѿиѿрадали и били иѿиѿредљени ѿраведници. Такође, не жели ни да ѿсече човека збоѿ њеѿових рђавих мисли и ѿрехова, како се не би заједно с њима уѿроѿасѿиила и „ѿишеница“ (ѿио јесѿи оно иѿио је добро у њима). Да је, на ѿпример, Маѿеј ѿсечен док је још био „кукољ“, била би ѿчуѿана са њим и „ѿишеница“ речи која ће касније нићи из њеѿа. Слично је и с Павлом и (ѿокајаним) разбојником. Док су били „кукољ“ нису ѿсечени, већ су ѿѿављени у живоѿиу, да би касније узрасла њихова врлина. Заѿио Госѿод каже анђелима да ће на крају светиа сакуѿиѿи „кукољ“, ѿио јесѿи јерейиике. Али, како? У окове, ѿио јесѿи, свезавиши им руке и ноѿе, ѿоѿио у ѿио време човек ниѿиѿа неће моћи да уради већ ће свака њеѿова делаѿиѿна сила биѿии свезана. Доѿиле ће „ѿишеницу“, дакле свеѿиѿиѿеље, анђели жетѿеоци сабраѿии у небеске жиѿиѿнице. Тако је и са рђавим мислима које је имао Павле када је ѿроѿањао (хриѿићане). Оне су изѿореле у ѿиѿу Хриѿѿовом који је Он доѿао да баѿи на земљу, док је „ѿишеница“, дакле, њеѿове добре мисли, сабрана у црквене „жиѿиѿнице“. (11)

Шта овде пише? Пише да Бог не уништава грешнике (а јеретици су тешки грешници) зато што им даје могућност за покајање и зато што би са њима страдали и праведници. Бог је једном сажегао Содому и Гомору, али, колико ја знам, ту заповест о спаљивању није дао новозаветним људима. Као што је чекао десног разбојника и Савла да се

покају, тако чека и разне грешнике, па и противприродне блуднике, дајући им шансу за покајање.

ЉУБАВ ПРЕМА НЕПРИЈАТЕЉИМА

Додајете:

Можда Ви, ипак, имате шу снају да се, ђо улегу на Христа, молите и за своје распинашеље или ђедере. Ја не! И ђостарао дих се да се на сваки начин од злотвора одбраним, и длизње да одбраним, а не да се за оне који дођу да ми учине зло молим Боју.

Љубав према непријатељима и молитва за њих заповеђена је од Господа свим људима, при чему, наравно, ми никад не можемо имати ону љубав коју је Христос имао на крсту, јер је Он Бог Који је постао Човек. Зашто се молимо за непријатеље? Свети владика Николај је јасан: “Непријатељи су ме научили да знам – што мало ко зна – да човек нема непријатеља у свету изван себе. Само онај мрзи непријатеље, ко не зна, да непријатељи нису непријатељи но сурови пријатељи. Заиста, тешко ми је рећи, ко ми је учинио више добра и ко више зла у овоме свету: пријатељи или непријатељи. Зато благослови, Господе, и пријатеље и непријатеље моје. Роб куне непријатеље, јер не зна. А син их благосиља, јер зна. Јер зна син, да му се непријатељи не могу дотаћи живота. Зато слободно корача између њих и моли се Богу. Благослови непријатеље моје, Господе. И ја их благосиљам, и не кунем.”

Моја молитва за непријатеље је мала и јадна, али то је плод моје слабости и неиспуњавања заповести Господњих, а не норма. Норма је усрдна молитва за непријатеље, да их Господ уразуми и привуче Себи.

Ако би неки злотвори насрнули на Вас и на ближње, Ваша намера да одбраните и ближње и себе није за осуду, напротив! Јер, *муж је бранич жене и ђетџија, народ бранич Цркве и џлемена*, каже Његош. Не оспоравам Вам такав став, и слажем се с њим. То, међутим, не значи да није било хришћана који су се за своје непријатеље молили Богу: узмимо Светог Стефана Првомученика, чији сам пример навео, али га Ви прећуткујете, свесно или несвесно. Многи су примери из Житија светих, али их такође, свесно или несвесно, прећуткујете. Није се само Христос молио за непријатеље, поштовани господине, него су то чинили и људи Христови.

ОСУЂИВАЊЕ, ОПЕТ

Рекли сте и ово:

Ја: „Да бисте оснажили своје џврђење о ѝреху осуђивања џедера, Ви наводите ѝпример из живота Прейодобној Јована Саватија, у коме је он осудио браћа за лењост и неку уошшџену „ѝрешност“ (не каже се који ѝресу су у џишџању). Лењост је као ѝрех насѝрам џедерасџије истѝо шџо и лимунада насѝрам цијанида.“ Ви: „Пример сам навео да бих указао на џежину ѝреха осуђивања. Ви, међуџим, смаџрашџе да је осуђивање ѝрех само ако у џишџању нису џедери. Ако јесу џедери, онда осуђивање није ѝрех.“ Чему карикирање, ѝосѝодине Димѝиријевићу? Јер, некада сџе и Ви ошџро раздвајали џедерасџију од друџих ѝрехова. Ево шџа сџе џисали у књизи „Младост и сџрасџи“: „За два ѝреха Госѝод није чекао Сџрашџи суд да би их казнио: један је – ѝрѝовина у храму, а друџи – мужеложнишџво, ѝроџивѝриродни блуд. Трѝовце је, исѝлевиши бџч од узица и исѝремџавиши џезѝе, из Храма је-русалимској исџерао Син Божџи, Исус Хрисџос, а Содому и

Гомору, љагове који су уљражњавали љроћивљриродни блуд, унишћио је оћњем – сљасио се само љраведни Лоћ са кћери-ма. “То је љисао неки дрући Владимир Димитријевић?”

То је, наравно, писао исти Владимир Димитријевић. Исти онај који је, сасвим недавно, објавио текст у коме се подробно анализира содомитско насиље Турака над Србима и њиховом децом у доба турског ропства (12), и то наводи као један од великих разлога наше борбе за слободу од турског ропства. Али, као што рекосте, Ви сматрате да нисте дужни да читате текстове свог опонента. Ваш опонент треба, кад год га неко прозове, да, као ћачић, изрецитије све што зна о задатој теми, да би прозивач, склон кратким текстовима, на једном месту могао да провери да ли је пред њим одликаш или понављач. А у овом свом одговору већ сам навео случај Светог Јована Персијанца, који је одбио да осуди монаха – противприродног блудника чак и кад га је видео да греши (што, наравно, не намећем Вама, нити себе сматрам способним за тако нешто, али што указује на дубине самопрезира - самосмиравања код авве Јована, који себе сматра нижим и од највећег грешника). И даље содомију сматрам једним од најтежих телесних и душевних грехова, о чему учи и Црква Господња, али, као и свагда, тврдим да нема тако тешког греха који може да превазиђе бескрајно милосрђе Божје. Прећутали сте да сам Вам у прошлом писму изнео случај молдавског разбојника и убице, уз то и помраченика који је имао сексуалне односе са животињама, коме је Бог дао покајање док је робијао у Сибиру. Ником, ником, ником није ускраћено покајање – али истинско, које подразумева преображај себе из дубине срца. Борба са тако тешким гресима попут мужеложништва захтева целог човека, читаво његово биће које пада на колена пред Госпо-

дом и жели да се из грумена блата преобрази у служитеља Његовог.

ОПЕТ О СОДОМУ И КАПЕРНАУМУ

Ујорно ђокушавам да Вам ђокажем да се ђедерастии-ја не може ђоредиии са остиилим іресима ниіи уденуіи у исиіу іричу. Али, ви је умањујете и релатииивизујете: „Заиста, содомски ірех беше стірашан, али Госіод би и Содому оіпросіио да је у њему било десеті іправедника. А Христіос каже да је Каіернаум іори од Содома, јер су се у њему десила мноіа чуда Њеіова, која би и Содомљане навела на ђокајање, иіио се није десило са Каіернаумом, іа је и Каіернаум іройіао као и Содом.“

Не верујем и не могу да верујем да сте Ви, поштовани господине, решили да Господа оптужите да мање ревнује против греха од Вас. Јер, нисам ја рекао да ће Капернауму бити теже на Страшном суду него Содому; то је рекао Исус Назарећанин (Мт. 11, 23-24): **И ти, Капернауме, који си се до неба подигао, до пакла ћеш сићи; јер да су у Содому била чудеса што су се у теби догодила, остао би до данашњег дана. Али вам кажем да ће земљи Содомској лакше бити у дан Суда него теби.**

О томе Свети Теофилакт Охридски вели:”Каіернаум се узвисио, јер је у њему живео Исус, іа је био ірослављен као ірад Њеіовој завичаја. Иіак њему іо није било од користиі, јер није іоверовао. Шіаவிше, заіио је и осуђен на іакао, јер није извукао никакву користиі од іиоіа іиіо је имао ііаквоі жиіијеља.“ (13)

И наравно да би Господ опростио Содому, са свим његовим содомитима, да је у њему било десет праведника. Тако пише у Светом Писму (Пост. 18, 20-33):“Рече Го-

спод: Вика је у Содому и Гомору велика, и грех је њихов грдан. 21. Зато ћу сићи да видим еда ли све чине као што вика дође преда ме; ако ли није тако, да знам. 22. И људи окренувши се пођоше пут Содома; али Авраам још стајаше пред Господом, 23. И приступив Авраам рече: Хоћеш ли погубити и праведног с неправедним? 24. Може бити да има педесет праведника у граду; хоћеш ли и њих погубити, и нећеш опростити месту за оних педесет праведника што су у њему? 25. **Немој то чинити, ни губити праведника с неправедником, да буде праведнику као и неправеднику; немој; еда ли судија целе земље неће судити право?** 26. И рече Господ: Ако нађем у Содому педесет праведника у граду, опростићу целом месту њих ради. 27. А Авраам одговори и рече: Гле, сада бих проговорио Господу, ако и јесам прах и пепео. 28. Може бити праведника педесет мање пет, хоћеш ли за оних пет потрти сав град? Одговори: Нећу, ако нађем четрдесет и пет. 29. И стаде даље говорити, и рече: Може бити да ће се наћи четрдесет. Рече: Нећу ради оних четрдесет. 30. Потом рече: Немој се гневити, Господе, што ћу рећи; може бити да ће се наћи тридесет. И рече: Нећу, ако нађем тридесет. 31. Опет рече: Гле сада бих проговорио Господу; може бити да ће се наћи двадесет. Рече: Нећу их погубити за оних двадесет. 32. **Најпосле рече: Немој се гневити, Господе, што ћу још једном проговорити; може бити да ће се наћи десет. Рече: Нећу их погубити ради оних десет.** 33. И Господ отиде свршивши разговор са Авраамом; а Авраам се врати на своје место.“

Дакле, уважени саговорниче, Бог би заиста поштедео Содом да је у њему било десет праведника, макар сви остали били содомити. И, такође, Капернауму ће бити теже него Содому у дан Суда, као што ће и Београду, Москви, Софији, Атини, Тбилисију бити теже него Содому у дан

Суда ако газе новозаветну благодат Господњу. Ово није моја конструкција, него реч Писма Господњег.

О ПРОТИ ТКАЧОВУ

И као да Вам није довољно што умањујете грдило содомског греха, помињући десет праведника, нећете још догађате: „Уз то, Содом није био крив само због содомских сексуалних настираности. Руски свештеник Андреј Ткачев истиче: “У федерацији ми мрзимо само једну маску Содома, а у поштошности се саживљавамо са другим њеним лицима и облицима. Ми презиремо оне мушкарце... Нећемо описивати оно што раде ови назови-мушкарци. Али ово није једини облик ошелошворења содомске свести. Нејравичности судова, њакосна радости због шуће дола и понижења, догађење на сузама обичног човека – све је то Содом и једино Содом. И казна за та изолација је одговарајућа.”“ Отац Андреј Ткачев каже да Содомљани нису заштити због грдила њиховог греха, како је то Бог рекао Аврааму, већ и због „Нејравичности судова, њакосна радости због шуће дола и понижења, догађење на сузама обичног човека“. Ткачев зна и оно што о пројаси Содома и Гомора није записано у Светом Писму. Свака му част! Господине Димитријевићу, не урежите се у исти јарам са умањивачима греха федерације. Враћате се својим првобитним ставовима изнесеним у књизи „Младости и старости“.

Нисам умањивао грдило содомског греха помињањем десет праведника. То о десет праведника рекла је Света Тројица Аврааму, а ја сам цитирао Свето Писмо, које као да је, осим оног дела о кажњавању мужеложника из Петкокњижја Мојсијевог, Вама прилично непознато, вероватно због дужине – ко данас чита тако обимне књиге? (Овде сам намерно ироничан, чак и саркастичан, зато што ми се чини

да је дрзак управо Ваш тон којим инсинуирате да сам одступио од исповедања моралног учења Цркве Христове). Прота Ткачов је, у својој проповеди, утврдио да у Содому није владао само содомизам, него и сви други греси који су плод идолатрије; сексуални содомизам је само врх леденог брега. Он грех полне изопачености уопште не оправдава, него га контекстуализује. И мени не пада на памет да се упрежем у јарам са „умањивачима греха педерастичке“, али увек указујем да је сваком грешнику дата могућност покајања, коју треба да им молитвено желимо.

Не знам зашто бих се враћао ставовима у књизи „Младост и страсти“, кад их се нисам одрекао, што сам показао и доказао.

ДЕТЕРМИНИЗАМ ГРЕХА

Критиковали сте и овај мој став: „Црква разликује блуд и његов природни блуд. Тежи је његовом природном блуду од „одлучног“ блуда. Ипак, једно може да води ка другоме: добровољно је сејати се учесника разних оријентација, који од женског прелазе на мушко, или њихово „свињство“, итд. На то сам мислио – ради његовог својих изопачених задовољства другог оријентације развратници лако прелазе са женског на мушко. Савладао их је дух блуда и својим скрнављеним телом. Иначе, заиста не знам одакле Вам то да је Његош био блудник. Нема никаквих доказа за такву тврдњу.“ За нашу полемику је неважљива прича како блудници постоје њедери. Ја нећу аутимајизам – детерминизам греха – да осуђивач њедера аутимајски мора постојати њедер. И његов сам тога да Ви или било ко други Србе учи њедерно – да их учи ономе што сам ја назвао „мајизам греха“. Рекао си њедеру да је њедер – е, држи се добро! И ти ћеш то постојати.

Прво, нисте ми одговорили на питање откуд Вам то да је Његош био блудник, за шта нема никаквих доказа. Друго, за нашу полемику је ВЕОМА битно како блудници постају педераста, то јест како људи уопште постају грешници, зато што борба против греха подразумева озбиљно изучавање његових узрока. А ова полемика, колико је поимам, има за циљ борбу против греха и његових друштвених последица. Нигде нисам тврдио да осуђивач педераста мора постати педераст – тврдио сам да то МОЖЕ да се деси, и да ту нема никаквог аутоматизма типа МОРА. Ако осуђујеш, држи се добро – јер, осуђивање је грех. А ово је Ваша КАРИКАТУРА МОЈИХ РЕЧИ, КОЈЕ НИСАМ РЕКАО: “Рекао си педеру да је педер – е, држи се добро! И ти ћеш то постати.”

ВОЉА БОЖЈА И БОЖЈЕ ДОПУШТЕЊЕ

Ево шта још сматрате неприхватљивим: „Воља Божја није никад да неко љадне у ѝрех; љо је љедајошко Божје доју-шћене, које љокајника води обнови заједнице са Госјодом, а нејокајаној ѝрешника заувек одваја од заједнице с Њиме.“ Шћа љо значи: да је Божија љедајошка мера да осуђивач љедера љосћане љедер? То је љедајошја, а не казна? Како ће се он извући из љедерасћије? Ојросћишће, ја љако нисам разумео Православље.

1. Осуђивање је плод гордости – онај који осуђује узима на себе Божје прерогативе.

2. Бог се гордима противи, а смиренима даје благодат (Прва Петрова 5,5). Горд човек гони од себе благодат Божју, а Божја педагогија (која може да буде доживљена и као казна) јесте Његово привремено повлачење када људи жању

оно што су с ђаволом сејали, да би завапили Господу да им опрости и да их издрави.

3. По ко зна који пут кажем да осуђивач педера не мора постати педер, то јест да се то може десити, али не мора. Може упасти у неку другу невољу, доживети неки други пад, са једним смислом: да схвати колико је опасно узимати на себе суд Господњи. Божје педагошке мере су разнолике. Казна Божја је педагогија, јер има за циљ да исправи грешника; а ко год упадне у грех, не може се из њега извући сам, него благодаћу Божјом и покајањем.

4. Када Бог примети да смо горди и надмени, Он допушта да се у нашем животу појаве искушења. Он ће их уклонити тек онда када види да смо се смирили. Бог безгранично воли човека. Њему су врло добро познати проблеми свакога од нас и жели да нам помогне и пре него што га замолимо за то. Будући да је свемоћан, нема наше тешкоће коју Бог не може решити, осим ако се не смиримо.

5. Старац Пајсије каже: "Тешкоћа са којом се Бог суочава, и ја то понављам, јесте само једна, тј. Он нам „не може“ помоћи уколико наша душа није смирена. Бог „тугује“ јер види Своје створење како пати а „не може“ да му понуди било какву помоћ. Ако нешто и понуди, то ће (човеку) нашкодити, будући да његов ум није смирен. Шта год да се догоди човеку, зависи искључиво од његовог смирености. Ми, на пример, видимо како се човек бори и на крају бива потчињен некој својој страсти. Бог допушта да се то догоди само из једног разлога, односно, зато што је његова душа испуњена сујетним помислима и гордошћу. Човек можда мрзи ту страст и напорно се труди да је се ослободи. Он, међутим, ништа неће постићи јер му Бог не помаже и неће му ни помоћи све док не стекне смирености. Иако човек мрзи ту посебну страст, потчињен је својој гордости

а то је страст која га уводи у све остале страсти. „Гордост је узрок сваке страсти“, каже свети Јован Лествичник. Човек би желео да духовно напредује и моли Бога да му подари љубав, молитву, послушање и све остале врлине. Морамо бити свесни да нам, без обзира колико се трудимо, Бог неће подарити оно за шта га молимо све док не задобијемо смиреност. Уколико је смиреност наш једини циљ, Бог ће нам све остало дати „бесплатно.“ Бог од нас жели и захтева само једну ствар, а то је наше смирење.“

Смирење и осуђивање не иду заједно.

ОПРАВДАВАМО ЛИ ГРЕХ?

Кажете и следеће:

Упокушају да оспориће моје речи, кажеће: „Кад кажем „разумевање“, не кажем ОПРАВДАВАЊЕ. Мислим на оно што сам ујавио рекао: сви смо грешни, сви смо слаби, и сви несрећни људи су наша Богом створена браћа, која су била у грех.“ Шта је то нејо оправдавање? И скоро да дословно понављаће моје речи о томе чиме ћеће оправдавајући погледати. Ја сам рекао да ће сви који су благонаклони према њедерима рећи: „Па и они су људи, а свако може да погрешити“. Ви сте то, на скоро идентичан начин поновили: „Сви смо грешни, сви смо слаби...“ Зар то „грешни и слаби“ није ОПРАВДАВАЊЕ, јосиодине Димитријевићу?

Није, није, господине. О томе пише Свети апостол Павле у седмој глави Посланице Римљанима: **Јер хтети (добро) имам у себи, али учинити добро не налазим. 19. Јер добро, што хоћу, не чиним, него зло, што нећу, оно чиним. 20. А кад чиним оно што нећу, већ не чиним то ја, него грех који живи у мени./.../ 22. Јер се радујем закону Божијем по унутарњем човеку. 23. Али видим грују закон**

у удима својим који се бори против закона ума мојега, и поробљава ме законом греха, који је у удима мојим./.../ 24. Ја јадни човек! Ко ће ме избавити од тела смрти ове?

Човек ХОЋЕ да твори добро, али нема снаге у себи, јер је греховно раслабљен, каже Свети Павле. Свети Теофилакт Охридски, тумачећи његове речи, јасно говори колико смо слаби и огреховљени и подложни сваком злу: *“И до (поја-ве) закона сам знао добро, и када га налазим изобразеној у исменима, хвалим закон и саблашавам се с њим по унутарњем човеку. Али видим други закон, тј. грех, а назвао га је законом због тога што му се они, које је он обмануо, покоравашу и слушају да га напусти, као закон који се мора испуњавати. Тај закон се супротставља закону ума мојега тј. природном закону (преходно га је назвао унутрашњим човеком а сада га назива умом). Он односи победу а мене претвара у заробљеника, и побеђује чак и природни, и исани закон. На који ме начин претвара у заробљеника? Законом греха, тј. силом, тираном. Није рекао: „привлачењем тела“ или „природом тела“, него законом греха који влада у мојим удовима. Онда следи да тело није криво за то. Ако разбојник заузме царску палату, палата ни најмање није крива за то. Тако је и овде: ако у мојим удовима обитавашу грех, тело (само по себи) није због тога зло. Неки овде зајављују четири закона: први је закон Божији, који нас учи ономе, што је долично; други је њему противан, и присиљава нас према дејствовашу ђавола; трећи је закон ума, тј. природни, а четврти и последњи – закон који се налази у нашим удовима, тј. греховна слободна воља и склоност ка злу, који нас посредством навике чине каменосрдним./.../ Природни закон је постао недовољан, исани закон се покорио као немоћан, и један и други победила је тиранија греха. Одакле ћемо се надати спасењу? Ко ће ме избавити од тела*

*смртии ове, иј. да не будем крив смртии, јер је шело, иостав-
иши здої йрестуиуа йодложно сїрадању, услед шоїа йостїало
и йомоћник їреха.“(14)*

Да поновим: сви смо грешни, слаби и подложни стра-
стима, а кад кажем сви, не мислим само на мужеложни-
ке.

СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ ВЕЛИКИ

О ОПАСНОСТИ УПАДАЊА У ГРЕХ ПЕДЕРАСТИЈЕ

Онда сте истакли и следеће:

*А ви кажеће: „Није ойравдавање, јер, иако смо їрешни
и слаби, нама су даїа средсїва блаїодаїи у Цркви Госїод-
њој, и ко їод жели, може да се йокаје. Изричиїи сам йроїив-
ник ойравдавања содомскої їреха коїи сїроводе јерейїички
їїеолози йоїуїи миїїроїолиїиа Јована Зизјуласа, о чему сам
їїисао у їїексїу „Персонализам“ и содомизам – ойїровни
їїодови зизјуласовиїиїне“ (6) Само указујем на чињеницу
да су хомосексуалци честїо жрїїве васїиїїања и йородичних
околносїи у коїима су се нашли, їа их їїреба сажалїеваїи.“
И уїїркос живоїу у Цркви и средсївима блаїодаїи неїо йо-
сїїане їедер. Заїїїо? Па зар није јасно? Заїїо шїїо хоће, а
не заїїо шїїо је некої осудио, їа му се їїо враћа йоїуїи буме-
ранїа.*

Наравно да је сваки грех плод вољног опредељења, али
нам је воља тешко ослабљена јер је читава наша природа,
због прародитељског греха, тешко ослабљена. Неки пија-
нац би хтео да престане да пије, и има све средства благо-
дати у Цркви, па наставља да пије; неки прождрљивац по-
страда од своје страсти, иако може, ако снажно жели, да се
уздржава; средрољубац би да постане милосрдник, али не

успева. Стари Адам је у грешнику јачи од новоадамске благодати, и зато он, са Светим Павлом, треба да вапије Христу и нада се ослобођењу – само и једино од Христа.

Искушење педерастичке природе било је снажно и у прошлости. Ево шта Свети Василије Велики, писац правила монашког живота, у тексту „О подвижништву“ саопштава младом искушенику: „Ако си млад телесно, или по разуму, уклањај се од присног дружења са вршњацима и бежи од њих, као од ватре. Јер, ђаво је преко њих распалио многе и предао их вечном огњу. Под видом духовне љубави он их је оборио у гнусну пропаст становника пет градова [уп. Пост.19]. И они који су се спасли на сред мора при свим олујама и бурама, потопљени су у дубину са лађом и морнарима у пристаништу, када су били безбрижни. Када седиш, седи што даље од твога вршњака, а када лежеш да спаваш, нека се твоја одећа не додирује са његовом. Најбоље је да између вас буде старац. Када разговара са тобом, или поје, стојећи наспрам тебе, одговарај му са обореним погледом како, задржавајући поглед на лицу, не би примио семена похоте од ђавола и сејача зла и пожнео снопове трулежности и пропасти. Са њим насамо не остај у кући, или на неком другом месту на коме нико не види дела ваша ни под изговором расправљања о Речи Божијој, нити под изговором некакве друге, чак и најнужније, потребе. Јер, од свега је важнија душа, за коју је Христос умро. Немој веровати заводљивој помисли, која ти шапуће да се ради о нечему што није ни мало саблажњиво. Знај са сигурношћу да се ради о саблазни. У то нека те јасно увере многобројна искуства оних који су пали. Поверуј речима мојим које излазе из братољубивог срца. Прибегавај суровим старцима, који приповедним речима помазују младиће за дела достојна хвале, и не наносе никакву штету својом спољашњошћу./.../ Јер, често у младом телу,

и поред свих настојања да се исцрпе уздржањем, никако не вене снага узраста, што за оне који излазе постаје повод за страсти. Стога онај ко по напону тела изгледа млад, нека не показује привлачну спољашњост, скривајући је све дотле док спољашњост не дође у долично стање“.(8)

Значи, Свети Василије Велики упозорава младог монаха како да се чува од страсти која води ка содомији. Не сматра да овај проблем треба да прећути, јер зна колико је проблем опасан, и, авај, раширен. Он, за разлику од Вас и мене, боље познаје психологију људске палости. Монаси живе без жена, али и њих може напасти блудна страст – на несрећу, често противприродна блудна страст. Зато је древно правило било да се на Свету Гору у монаштво не прима нико пре пунолетства.

ЗАШТО СЕ МОЛИТИ ГОСПОДУ ЗА ЊИХ?

Чуди Вас и мој став о молитви за оне који су у греху:

„Не йроілашавайи њихово йонашање нормом, неіо их жалийи и молийи се Госйоду за њих.“ Поново Вас йийіам: заийіо се молийи за йедере да йресйану да буду йедери, ако они йіо од Вас нису йражили? Заийіо йіаквим йіражењем од Боіа неіирайіе њихов избор, који је акйі њихове слободне воље?

Зашто се Црква моли за обраћење заблуделих (има и молебан у Недељу православља), то јест јеретика, ако јеретици то не траже од нас? Зашто се Црква моли и за безбожног, само ако је крштен, ако се он определио за безбожништво? Зашто се молимо за наркомане, алкохоличаре и друге грешнике, ако они воле дрогу и ракију више од свог живота? Па зато што је то наша хришћанска дужност. И такве молитве многе и многе су обратиле ка Христу и извели

их на пут спасења. Апостол Јаков, брат Господњи, велику награду наговештава онима који се моле за обраћење заблуделих, тврдећи да ће онај који обрати заблуделог спасити душу од смрти и покрити мноштво грехова (Јак. 5, 19-20). Свети Варнава се молио Богу за свог друга из младости, гонитеља Цркве Савла, и он је постао апостол Павле. (Пролог, 11. јун)

НИКОЛОЗИ

Смета Вам и позивање на једног западног психолога:
„О чему њоворим? Један од најњознањњих светњских њерајейујња хомосексуалностњи, Џозеф Николози њовори о узроцима овој њроблема...“ „Је л’ њај Николози њравославан?
 Није православан, али је хришћанин, и врхунски терапеут који је излечио много људи са хомосексуалним склоности-
 ма.

КАКО СЕ ПАДА У ПРОТИВПРИРОДНИ БЛУД?

Нисте разумели ни следеће моје размишљање:

*„Бој нас њјворио сладим, али нас њрародњњетњски ѡрех, ѡреси наших ѡредака и сојсњвени ѡреси раслабљују. Ра-
 ѡамо се слади, и кршењем закона Божјей ѡсњајемо још сла-
 дији. А онда долази ѡаво, и вуче нас на ову и ону сњрану. На-
 равно да Бој њјворац ничеј шњо је зло. Демони и људи ѡворе зло, у које сњада и ѡројњвњриродни блуд. Али, Бој је,
 увек и свагда, човекољубив, и ако човек ѡо имену Џозеф Ни-
 колози **зна** који су чиниоци који некоја воде у ѡреховно сња-
 ње хомосексуализма, Госњод Који је љубав, Који је сњворио
 човека и даровао му мојуњностњ сњасења, **зна** ѡо бескрајно
 боље од Николозија. И чека ѡокајање свакој, јер жели да се
 сви сњасу (шњо не значи да ће се сви сњастњи, јер је у ѡјња-
 њу људска слобода).“* Госњодине Димитријевићу, и у ѡрвом

свом шекспиру написао сам Вам да ја моћу да постојанем блудник, али не и њедер!!! Педер се постојаје слободном вољом. И блудник се постаје слободном вољом, и онај ко има односе са животињама то чини слободном вољом, и некрофил то чини слободном вољом. И пијаница и наркоман су то слободном вољом. И прождрљивац је то слободном вољом. Али каквом? Вољом која је раслабљена грехом, а не вољом којом нас је Бог даривао у праоцу Адаму, која је, до пада, свагда следила вољу Божју.

А како настаје хомосексуална страст, ево Вам одговора православног психолога (не Николозија):

„Особа може стићи хомосексуалне склоности на више начина:

1. Као резултат првородног греха

Када су Адам и Ева прекршили Божију заповест да не кушају плод са дрвета познања Добра и Зла – тада су они постали смртни, **а грех је постао саставни део људске природе коју је Бог првобитно створио да буде боголика.** Тај „првородни грех“, дакле тај део наше природе склон греху и греховним страстима имамо сви ми људи. Ми се са њим **рађамо.** Свети Игњатије Брјанчанинов каже: „Треба веровати да се семе свих страсти крије у првородном греху и да се ми **рађамо са склоношћу ка свим облицима греха,** те стога када се пројави и појави **било која** страст, то не треба да нас чуди. Према својствима душе и тела, према утицају околности у једном човеку делује и нарочито снажно се развија **једна страст,** а у другом – друга: код једнога је приметна нарочита наклоност ка среброљубљу, код другог – преједање; једнога вуче **телесна жеља,** други жуди за сујетним почастима.“ **Свако од нас има , дакле, неку греховну тенденцију са којом се морамо борити. И свако од**

нас има неку страст (неки смртни грех – гордост, стомакоугађање, блуд, среброљубље, гнев, униније/склоност чамотињи) **ка којој током живота осећамо „поседну“ склоност**. Неко тешко одоли чашици алкохола, једноставно га то привлачи, а неко сасвим лепо живи а да никада не проба ни мало алкохола, или ако проба – не привлачи га никако. Неко се лако гневи, неко има склоност ка угађању стомаку – то се сад популарно и весело зове „гурман“, „сладокусац“, „боем“ и „хедониста“. Неко своју сигурност и срећу види у томе да стиче и згрће материјална богатства – то је страст среброљубља. **А неко има посебно наклоност према страсти блуда.**

Блуд може бити природни (хетеросексуални) и против-природни (хомосексуални, сексуална привлачност и општење са животињама, итд.). Човек који има наклоност ка природном блуду (да мења жене као сексуалне објекте за задовољење своје страсти, да практикује односе са више жена истовремено, да врши прељуду – има љубавнице) се ни на који начин не разликује у погледу губитка вечног спасења од особе која има наклоност ка противприродном блуду. Јер је казано у Светом Писму да „**ни блудници, ни прељубници, ни хомосексуалци** (библијски термин за хомосексуалце је „мужеложници“), **неће наслиједити Царство Божије.**“ (1Кор. 6:9-10). Дакле, са становишта Вечности нема никакве разлике између хомосексуалца и прељубника-женскоароша. Баш никакве. Друштво ће можда имати негативнији став према хомосексуализму него према прељубништву и блудничењу у оргијању – али са Божијег становишта оба човека ће имати исту судбину. Уколико се не боре са том својом страшћу. И то судбину, чији ће предокус осетити већ и у овоземаљском животу, и то најчешће тако што ће имати душевно мучење на различите начине (не

искључујем ни демонска јављања) а такође и телесне болести.

Дакле, могуће је да се као резултат првородног греха, као последица наше пале, греховне природе, нека особа просто роди са некаквом тенденцијом да се код ње лакше јави хомосексуална склоност. Пазите, то **не значи да је то „урођено“**, у смислу да је то саставни део **првобитне аутентичне** човекове природе, јер аутентична човекова природа је боголика, Бог није створио хомосексуалност нити ју је усадио у човекову природу, већ је то једна од последица „пале људске природе“ тј. првородног греха који се од Адама преноси на читав људски род.

Крштењем се човеку **брише првородни грех** (прашта се), међутим **последнице** његове и даље остају – и даље је сваки човек смртан, и даље се тело и душа човекова разбољевају, и даље има греховне склоности. Али, Крштењем и живљењем у Христу човек задобија могућност да се Божијом помоћу и благодаћу које делују кроз Свете Тајне Цркве исцели од својих греховних склоности. Задобија отворен пут у Царство небеско, у тај вечни живот у коме неће бити ни бола, ни болести ни греховне склоности ни душевних мука, већ управо супротно – **имаће оно о чему сања а то је блаженство или овосветовним језиком речено истинска срећа**. До тада, овде на земљи имамо ситуацију какву сам описала.

Дакле, један од узрока настанка хомосексуалности може бити нека специфична страсна тенденција од самог рођења особе **и која је ту са одређеним смислом за тог човека**. Јер, код Господа Бога нема случајности.

2. Хомосексуалност као резултат неког застоја у процесу идентификације са родитељем истог пола у раном детињству.

Дакле, да је током раног развоја, посебно у периоду од отприлике 3-5. године живота када се деца идентификују са родитељем истог пола дошло до неког „проблема“ у том процесу тако да та идентификација није прошла у развојном смислу нормално и очекивано. Под проблемом се мисли на одређене карактеристике и дешавања у самој породици. И сад ту постоји читав распон где је настао проблем на том путу малог детета да се идентификује са особом (родитељем) истог пола, па тако у зависности од тога на којој тачки тог пута је настао проблем људи стичу или хомосексуални или транссексуални или неки трећи доживљај свог психосексуалног идентитета. У књизи „Преживети породицу“ знаменити британски психотерапеут Робин Скинер најбоље објашњава овај процес. Цео текст из књиге на ту тему можете прочитати ускоро на овом сајту („Има наде“ — надам се да ћу стићи да га приредим и прекуцам из књиге), а ја ћу пробати да укратко препричам што је могуће једноставнијим језиком суштину. Процесом идентификације са родитељем истог пола, дете у узрасту од 3-6. године развија свој психо-сексуални идентитет (ако је дечак, препознаје и доживљава себе као дечака, док девојчице препознају да су супротног пола и према њима ће касније осетити сексуалну привлачност а не према истом полу). Др Скинер о том развојном дечијем периоду каже: „Дете схвата свој сексуални идентитет моделујући себе према родитељу истог пола. Тамо где су очеви мужевни, али такође и веома нежни, пружају подршку, и укључени су у свакодневну бригу о својој деци, њихови синови и ћерке биће сексуално самоуверени. Ако мајке имају позитиван став према својој

женскости, као и према „женскости“ својих ћерки, и ако такође уживају у мушкости својих мужева и синова, оне помажу својој деци да одрасту са радосним прихватањем свог сексуалног идентитета. Многи подаци говоре да је одсуство оца у раним годинама узрок тешкоћа у развоју сексуалног идентитета, посебно код дечака. Развој мушкарца је компликованији од развоја жене. Зато што деца започињу живот у мајчиној утроби, и једино она има груди којима их доји, сва деца започињу живот везаношћу за мајку – тако да сам их метафорички ставио на једну обалу реке. Отац који је на другој страни, у прво време је веома удаљена фигура. Отуда су у овом стадијуму, деца под мајчиним утицајем и обликују се према њој. **Да би психолошки постао мушко, дечак мора да „пређе мост“ како би био са својим оцем.** То наравно значи и борбу против моћне везаности за мајку. Њему су потребне две силе да скрше те примарне везе. Једна је да му је потребна мајчина помоћ да се суочи са одвајањем од ње, јер још увек постоји психолошка пупчана врпца која их повезује, и уколико му мајка не допусти да оде, биће му веома тешко да се ослободи. **И друго, потребан му је отац, који га воли и жели га за свог мушког другара.** Потребно је да пређе на другу страну већ са отприлике две и по године. Међутим, оба пола настављају још неколико наредних година да уче сексуалне улоге које се од њих очекују. Ако је мајка веома хладна и ако јој (ћерки) ништа не пружа, и ако јој отац пружа више, девојчица може прећи део целог пута. Уколико заврши потпуно на погрешној страни (моста), она ће постати **транс-сексуалац** (тј. жена која се осећа као мушкарац заробљен у женском телу – *јрим.уред.Има наде*). Мушки транссексуалци су дечаци који су блокирани на мајчиној страни моста, комплетно идентификовани са њом, и који мисле

да су стварно жене. **Хомосексуалце видим као растегнуте дуж моста**, на различитим тачкама пресека. **Типично је да мушки хомосексуалци** имају прилично посесивне мајке,... док је отац одсутан, дистанциран, неспособан, или зато што је окрутан и без љубави. Ипак, мушки хомосексуалци су довољно прешли мост, те су тако прихватили мушки идентитет. Можда делимично и зато што су везе са мајком, такође застрашујуће. Мушки хомосексуалац остаје на мосту окренут према оцу или боље речено према „**оцу каквог жели и какав му треба али га никад није имао**“. Тако његова везаност остаје **за мушкарце, уместо да се преокрене ка мајци**, а одатле и ка женама уопште. Према мом искуству, **мушки хомосексуалац је неко ко није имао нормалан топли и пун љубави однос са својим оцем**. Мислим на физички контакт – као што су скакање, мажење, гурање...“ Тако каже психотерапеут Робин Скинер, терапеут са огромним искуством и великим кредибилитетом. Ја овоме не бих ништа додала.

3. Хомосексуалност може настати и као последица злостављања детета у детињству. Деца која су претрпела злостављање често подсвесно сматрају да су она крива због тога и то крива зато што највероватније имају ту неку специфичност (да су урођени хомосексуалци) због чега се то баш њима десило, а не неком другом детету.

4. Хомосексуалност може у каснијем узрасту настати као логичан след хетеросексуалног блудничења.

Дакле, хришћански речено, личним греховним животом – ако је неко толико огрезао у хетеросексуални („природни“) блуд, онда полако бива отупео на ту врсту блуда и почињу да му се јављају идеје о хомосексуалном блуду као

једноставно нечему што му сада може поново изазвати веће сексуално узбуђење (вероватно је пре тога већ истрошио све перверзије хетеросексуалног типа и групног секса). Такође, колико предавање особе страсти блуда (који је у почетку био природан – хетеросексуалан и укључивао само једну особу у датом тренутку) може водити ка хомосексуалном блуду можемо приметити у евидентираним случајевима када су затвореници услед дугог одсуства женских „објеката“ за задовољавање своје блудне страсти прешли на хомосексуалне односе у периоду издржавања затворске казне. **Ту видимо да је блудна страст једноставно страст** и да ли ће она остати хетеросексуална или ће под одређеним околностима прећи и у хомосексуалну – то је мање важно и само потврђује да им је корен заједнички. **Кључно је да се особа не бори против те страсти и да од тога страда** (то је право значење речи „страст“ – страдање, а не оно што се најчешће у свету зове страшћу – да човек има душевни „жар“ за нечим и да је веома посвећен нечему, па се каже нпр. „страствени љубитељ паса“, „страст за уметношћу“....).“(15)

Дакле, уважени господине, хомосексуалац се постаје својом вољом, али раслабљеном, огреховљеном, и постоје разни узроци ове појаве. Видели сте који су све разлози могући, и колико је проблем сложен.

У ОВОМЕ СЕ СЛАЖЕМО

Бар у нечему се слажемо:

“Са овим се слажем. Прича из „Ошачника“ Вам је била сувишна.

Ја сам рекао: Узимајући у обзир да сѐ и Ви њрешан и слаб човек, очиио је да верујете да и Ви у једном ѡренуику можете ѡсѡиати ѡедер. Ви сѐ одѡворили: „Не верујем да

моју љасџи у џај ѝрех, јер верујем у Боја Који ме џиџиџи, али се, џонављам, не уздам у себе, неіо у милосџ Госіодњу.

Прича о авви Агатону није била сувишна, јер он је признавао све грехе, осим јереси, пошто, по њему, сви греси потичу од слабости, док је јерес од упорства воље.

ДРУЖЕЊЕ И НЕДРУЖЕЊЕ

Одлучно сте против блискости са противприродним блудницима:

Ја сам најисао: Међуџим, мени ни један ѝедер није био ниџи ће ми биџи близак. Заџио? Заџио џио је ѝрех њеіов „ѝрдан“. Недружењем са њим, ја му сџављам до знања да уколико жели да буде у близиџи здраве особе, Боіом блаіо-словене џолне орјенџације, мора, најѝре, да се излечи од своје болесџи. А Ви ме џиџаџе: „Објасниџе ми заџио се Госіод на крсџу молио за оне који су Га расџињали, иако су се исџи, својом слободном вољом, оѝределили ѝроџив Госіода?“ Али ми нисмо Боі! Јер, ако нисмо Боі кад ѝреба кажњавати, како џо џосџајемо Боі кад ѝреба џомиловати?

Нисам зато да се неком ко је упао у противприродни блуд, а није спреман да се против своје страсти бори, повлађује било чиме, па ни дружењем са дотичним. Црква непокајиве одлучује од себе. Што се молитве тиче, већ сам указао: за непријатеље се није молио само Господ, него и толики Његови свеци, почевши од Светог архиђакона Стефана. Они нису Бог, али су се, у љубави, на Бога угледали, поставши богови по благодати.

НИСАМ ПРОМЕНИО СВОЈЕ СТАВОВЕ

Устврдили сте да сам, због своје колебљивости, мењао ставове по разним питањима:

Ја сам рекао: Ког Вас је уочљива једна особина, која ме, с обзиром да с'ће уіледни љавославац и јавни делайник, веома забрињава. Ради се о Вашој колебљивости у с'јавовима и лаком заіревању за њоједине идеје и акције, њосле чега (обично са закашњењем) долази Ваше „хлађење“. Али љричињена ш'ћет'а ост'аје. Уљраво и на љримеру љедера њо љо-љврђујет'е. Ви с'ће одіоворили: „Ово ш'ћо с'ће рекли љреба и да докажет'е. Јесам најуш'ћао љоједине фронт'ове, али не збој заіревања и хлађења, неіо збој њоіа ш'ћо сам љрелазио да се давим друіим љемама (раније сам се, рецимо, мноіо више давио сек'јама, а њо одавно више не чиним, јер мислим да сам уљавном најисао оно ш'ћо моју и ш'ћо је, од мене, довољно), или заіо ш'ћо је, с нечије с'јране, изневерена љрводіијна љозиција за коју сам се, скуја са љаквим јавним делайником, залаіао (случај Мирољуба Пеіровића, који је од љравославної креационист'е љост'ао жесіоки љро-љесіаніи).“

Нисте Ви доказали никакву моју промену кад је став према противприродном блуду у питању. Ни у чему се нисам променио, јер бих се тиме одрекао моралног учења Цркве. Само сам, у личном животу, почео пажљивије да разликујем грех од грешника, што нам је заповеђено учењем Цркве.

НИСТЕ ПРОВЕРИЛИ, НЕГО СТЕ ИНСИНУИРАЛИ

И настављате:

„НИКАД НИСАМ ИЗНЕВЕРИО СВОЈЕ ЈЕЗГРЕНЕ СТАВОВЕ И ИДЕЈЕ, МАДА САМ ДЕЛАТНОСТ ЊИХОВОГ СВЕДОЧЕЊА ПРИЛАГОЂАВАО ОКОЛНОСТИМА. „Ко жели да љровери оно ш'ћо кажем, има љрисіуи мојим књијама и љексіовима.“ Проверио сам, іосіодине Диміірије-

вићу. И показао на неколико цитата из Ваше књиџе „Младост и страсти“.

Дао сам целокупну анализу свог поглавља о хомосексуализму из књиџе „Младост и страсти“, и показао Вашу тенденциозност – вађење цитата из контекста. Што сам писао, писао сам, и не одричем се написаног. Ни онда, ни касније, у другим својим књиџама на ту тему, попут „Хоминтерна и Гејстапо“ и „Да се зна“. Уосталом, нека читаоци, ако то желе, сами стакну своја уверења о мојим ставовима. Књиџе су им доступне на Интернету.

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ

Кажете и следеће:

„Не, јосјодине Стјанковићу, ѿо шћо сам јоворио и ји-сао о намећанју јолийичкој хомосексуализма Срдији и нашем народу сћоји и у овом часу, и ја се ѿоја не одричем, јер бих се шћиме одрекао Боја и вере. До сада се нисам одрекао ничеј хришћанској, ја се у Боја надам да нећу ни у будућности. Збој ѿоја сам одбио да се извиним Гејсћайоу и Хоминтерни оличеним у ЛГБТ НВО јонийељима. Рекао сам да се моју извинићи ако сам некој лично увредио, али се не моју одрећи учења Цркве о јреху хомосексуализма.“ Термин „јолийички хомосексуализам“ је одскора измишљен. Тако да ми не јричамо о Вашем одрицању од шће борбе, јер ње до јре јар јодина није ни било. Ми јоворимо о ублажавању Ваших некадашњих сћавова јрема једерима.

Да, израз „политички хомосексуализам“ је новији, и смислила га је др Наталија Нарочницка. Али, појава није од сора, па се против ове идеологије која руши породицу и намеће свој тоталитарни поглед на свет читавом друштву, борим све време у свом јавном ангажовању. Име је ново, појава је стара, и моје сведочење траје од почетка борбе за

заштиту породичних вредности у Србији. Не само поменуте књиге, него и зборник „Мушкарац и жена пред тајном тела“, објављен пре више од једне деценије, кампање Покрета за живот и „Двери српских“, чланак у зборнику „Глобално заГЕЈавање“ и остало што сам писао и говорио јасно сведоче о томе.

Ви, наравно, имате шансе да ме и стигнете и престижете у борби против содомизације Србије. Рекао сам Вам – изволите на широко бојно поље! Пишите, говорите, сведочите! Толико је простора! Ево дивних примера госпoде Немање Зарића, Владислава Ђорђевића и Михаила Алића, који већ годинама сведоче против цендер идеологије и свих врста лажи које нам се намећу као „родна политика“ (већ сам помињао Антонића, Јанковића, Ристивојевића, Ђурковића, итд.) Придружите се, господине, и будите добродошли, увек и свагда! Ветеран сам у овој борби, жељан нових лица, међу којима и Вашег, на заједничком фронту. Биће читалачке публике, биће афирмације Вашег рада. Ево, Ваш одговор мени је изазвао одушевљење извесне сестре Славке на сајту „Борба за веру“. Имаће ко да Вас чита.

КАД САМ ПИСАО ПРАВОСЛАВНО?

Покушали сте читаоцима да покажете како сам преливода који мења своја становишта:

„УЧЕЊЕ ЦРКВЕ СЕ НЕ БРИШЕ ГУМИЦОМ, и не ђада ми на ђаметѝ да ђа, збоѝ својих субјективних осећања, ђре-црѝавам; али јесам, ђосле чѝтања Николозија и друкѝх сѝручњака за лечење хомосексуалне оријентѝације, као и ђосле чувења за неке случајеве оних који су ђали у ђроѝивориродни блуд, рекао себи да, дореѝи се за Србију ђорoдичних вредносѝи, не смем да ђочнем да мрзим и ђрезирем ђуде који су ђрешни, чак иако они дрско намећу своје сѝавове,

чак и ако ме јоне. ЗА ЊИХ ЈЕ, КАО И ЗА МЕНЕ, ХРИСТОС УМРО И ВАСКРСАО, И ЊИМА, КАО И МЕНИ, ХРИСТОС ЖЕЛИ СПАСЕЊЕ. КАКО ЋЕ ОНИ ОДГОВОРТИ НА ТАЈ ПОЗИВ, ЊИХОВА ЈЕ СЛОБОДА, АЛИ ЧАК И У ПАКЛУ, ПО РЕЧИ СВЕТОГ ИСАКА СИРИНА, БИЧЕВИ ПАКЛЕНИ СУ БИЧЕВИ ЉУБАВИ БОЖЈЕ.“Значи, Ви сјте до чишања Николозија били јочели да мрзиште једере, али сјте се онда јроменили. Јер шша је друго „суровоси Ваше душе“ у коју сјте били ујали? Борбе јроштив „јолийичкој хомосексуализма“ у шо раније време, као шшо сам рекао, није било, а Ви сјте били ујали у сшање „суровоси сойсйвене душе“. Када сјте јисали јправославно о једерима? Тада или сада?

Николози као лектира је само један од елемената па-жљиве акцентуације мог, темељно непромењеног, става. А суровост душе је стање у коме сам био почео да не разликујем грешника од греха. То није хришћански, и Богу сам благодаран што ме је, што кроз књиге, што кроз неке елементе стварности, упозорио да не срљам у било какву мржњу.

Увек сам писао православно о греху противприродног блуда и појави политичког хомосексуализма, чак и пре но што је тако именован, што значи да се моји ставови некад и сад не разликују. Нова је само моја хришћанска опрезност кад су живи људи у питању. А то значи: Христос је умро и за оне који греше противприродним блудом, и нуди им спасење кроз покајање. Немам право да падам у мржњу према онима којима Христос нуди спасење. Да ли ће га они примити, то зависи од њихове слободне воље.

ИМА ВЕЗЕ

Засметало Вам је моје указивање на љубав Божју као основу Његовог суда:

„Нейокајани іреси људе воде у вечне муке. Али, шїа су оне? Ево шїа о іџоме каже Александар Каломирос, у свом оіледу „Оіњена река“, који је својевремено објавио владика Данило Будимски. “Каломиросов ішексі „Оіњена река“ нема везе са наішом іџолемиком.

Наравно да има везе. Јер, Бог је Љубав чак и у паклу. Он љубав излива и на непокајане грешнике. Та љубав је за једне рај, а за друге пакао. Бог Своју љубав нуди свим грешницима, па и блудницима, па и противприродним блудницима, али, ако се не кају, они ту љубав Божју одбијају, и после смрти биће у пакленом стању које су сами изабрали.

О ПИНГ – ПОНГУ

Онда сте настојали да докажете моју крајњу недоследност:

Та Ваша колебљивості и сїални іїні-іџні іџойло-хладно, је јако забрињавајућа. Јер Ви сїе јавни делатіник, важишє за најіледнијеі іравославноі іудлицистіу, људи Вас слушају, іратіе, имају іџверење у Вас, іе их лако можеіе завесіи на сїраніуіице и саблазниіи. Сећам се и Ваших іџокајничких ішексіџова на овом сајіу заііо шїо сїе били највећи афирмаіџор секіаша Мирољуба Пеіџровића. Али, шїеіа је осіала. Пиіаіе: „Где іірам іїні-іџні? С ким іірам іїні – іџні? Од када? До када?“ Пині-іџні ііратіе іроменом своі сїава о іедерима, шїо сам Вам іџказао. Такође и іроменом сїава, о Мирољубу Пеіџровићу, іа о Андреју Курајеву, іа о Доналду Траміу (у ішексіу „Трамі за іџочейніке“ (<https://srbin.info/pocetna/aktuelno/>))

Жао ми је што и даље имам утисак да Вам је, свакако случајно, због брзине којом сте писали одговор, тон дрзак, провокаторско – инсинуаторски, јер сам и о Петровићу и о Курајеву у свом претходном тексту јасно рекао шта сам

имао. Курајев је био изврсни апологета у Руској Цркви, велики борац против секти и окултизма, а онда је, из њему знаних разлога, кренуо правцем који није православан. Нисам Бог да знам људска срца, па да сам Петровића и Курајева могао да разобличим ПРЕ њиховог јавног одступања. Можда сте Ви то могли, али, ето, нисте добили налог да ме, у време оно, разобличите. Мислим, нисте добили налог свог правоверно – ревнитељског срца. Пошто волите Стари Завет, овде се, полемичким тоном, враћам на старозаветни *lex talionis*.

О ДОНАЛДУ ТРАМПУ

Онда сте прешли на моје спољнополитичке анализе:

О Трампѹ сѹе, на ѹримеѹ, са крајњом еуѹоријом и инѹтелекѹуалном сѹѹериорношћу човека који је ѹоново оѹкрио Америку, најисали: „Данашњи човек не жели да чѹиѹа оно шѹѹа му се ѹиѹиѹе, а мисли да све зна. Тако је и у случају новој америчкој ѹѹедседника, која шѹумаче на основу, шѹиѹо би Вук Караѹић рекао, „ѹѹравила баѹа Смиљане“. Иѹѹак, ѹо-сѹиѹоји књѹиѹа коју вреди лисѹѹаѹи каѹ се ѹовори о Трампѹ. Она се зове „Оѹоѹаљена Америка. Како Америку учиниѹи ѹоново великом“(4). У ѹој, нови амерички ѹѹедседник ѹоказује шѹѹа је основна разлика између ѹеѹа и Хилари Клинѹион, ѹио јесѹѹ снаѹа чији је она ѹласноѹоворник. Из књѹиѹе можемо схваѹиѹи да је Доналд Трампѹ сѹѹарински амерички наѹионалисѹѹа, који жели да ѹеѹова држава бѹѹе најѹача на свеѹѹу, али као држава Американаѹа, док Хилари ѹѹ соѹр. САД доживљѹавају као ѹуко оруђе за досѹѹизање аѹсолуѹѹне моћи ѹлобалисѹѹичких елиѹѹа и као ѹролазну фазу у сѹѹварању Новој светѹској ѹорейѹка.“ Трампѹова „држава Американаѹа“, ѹосѹоѹине Димитријевићу, уѹѹала је у још веће јеврејско роѹсѹѹво и ѹосѹѹала бесѹѹѹоворни вазал Израела. А Трампѹ која

сте хвалили, домбардовао је Сирију, признао Јерусалим за главни град Израела и један је од кључних људи за усполичење Антихристa.

Драги господине Станковићу! Ово што сам написао о Трампу апсолутно стоји: он је, у америчкој политичкој игри, и даље најомрзнутија личност међу левим либералима, чија је заговорница била Хилари Клинтон, и даље представник конзервативне Америке, што доказује својим наступима и уредбама, почев од борбе против абортуса до стајања на страни оних који не дозвољавају да им се одузме оружје. Он је заиста амерички националиста, који жели да Америка и даље буде прва у свету, али као држава Американаца, а не као оружје глобалиста. Разлика између америчког националисте и америчког либерала је, како рече један наш стручњак, између осталог, и у овоме – америчком либералу је свеједно где се производи аутомобил марке „Форд“, а амерички националиста жели да се он производи у Америци. Трамп у Врховни суд Америке уводи конзервативне судије који треба да спрече даљи морални расап САД, што је досад спровођен ултралибералним законима. Трамп је човек кога вође либерала, попут Сороша, мрзе свом мржњом за коју су способни. Али, наравно, нисам никакав „трамписта“. Јер, Трамп се обликовао у америчком политичком миљеу који је нама, православнима, туђ. И Трамп такође може бити злоупотребљен од „светске закулисе“, ако јој то буде одговарало.

Уосталом, Ви, уважени господине, опет обогађујете мој текст, писан још 2016, који је веома прецизно наговестио како ће се Трамп понашати и у унутарњој и у спољној политици. Ево шта сам писао: „Из његовог протестантског духа проистичу и спољнополитичке и унутарполитичке смернице: у спољној политици, то значи апсолутну по-

дршку Израелу, на основу „хришћанског ционизма“, а у унутрашњој политици то значи доследно држање начела о неприкосновености личне имовине и права на заштиту себе и породице. По Трампу, сасвим супротно обамистичкој политици разоружавања, сваки Американац има право да носи оружје, јер му је то право загарантовано америчким Уставом. Није криво оружје, него човек који пуца из њега, вели Трамп; и крива је нелегална набавка кратких и дугих цеви, која мора бити пресечена. Такође, Трамп се залаже за ограничење права на абортус, што је саставни део друштвене борбе „Bible believing“ Американаца./.../ Све се ово да сагледати из Трампове књиге „Обогаљена Америка“, као што се зна да нови председник САД неће бити предвидљив играч на међународној сцени./.../ Заиста, свет са Трампом (ако га леви либерали „постизборно“ не спрече да уђе у Белу кућу) више неће бити исти. Али, то не значи да ће Трамп бити „амерички Горбачов“, који свима попушта и демонтира америчку Империју. Ко се у то нада, ограничених је видика. Амерички националиста у Белој кући из својих разлога такође може покренути глобални рат, исто као што је то могла да учини глобалистичка лутка Хилари Клинтон.“ (16)

Шта сам рекао?

1. Написао сам да ће Трамп свим силама подржавати Израел, јер се држи правца званог „хришћански ционизам“. То се и десило, па заиста нема потребе да ми причате о Трамповим везама са Израелом. О томе шта се тамо заиста дешава сам писао у тексту о тајном смислу блискоисточне кризе. (<http://borbazaveru.info/content/view/10723/52/>)

2. Написао сам да ће Трамп подржавати наоружане Американце. И то се десило.

3. Написао сам да Трамп неће бити предвидљив. И није предвидљив.

4. Написао сам да он неће бити „амерички Горбачов“ који растура САД. И није – напротив, он оснажује САД.

5. Истакао сам да и он, попут Хилари Клинтон с којом је био у политичком сукобу, може изазвати Трећи светски рат. То и даље стоји. Он може, из ових или оних разлога, да покрене Трећи светски рат.

Мој текст није био химна Трампу, него прецизна и јасна политичка анализа. Нисам никакав љубитељ америчке Империје, њего њен жесток и одлучан критичар. Међутим, Вама не одговара истина о мом чланку, него измишљате своју, „скраћену“, верзију. Ипак, нећу да верујем да сте ме свесно кривотворили само зато што сам у уводу текста о Трампу указао да је један трагикомични лик наше политичке стварности, кловнократа на месту председника Србије, у доба америчке председничке кампање подржао Хилари Клинтон и њеног мужа, који су обоје ратни злочинци и мрзители Срба.

Уосталом, зар Владика Николај није умео да укаже на друштвени ангажман инославних као пример који би и православни требало да следе? Тако је, 1923, у свом тексту о англосаксонским политичарима и вери, записао, корећи обезбожене србске политичаре: “Ако ћу хвалити веру, хвалићу Православље, које у сравњењу са англосаксонским протестантизмом представља много већу пуноћу учења и

религиозног искуства, но ако ћу хвалити ревност према вери, у којој се ко крстио, не могу се по савести уздржати похвала англосаксонских народа, а нарочито англосаксонских народних вођа“.

А ја, рецимо, уопште нисам хвалио Трампа као ревносног верника и узор нама, него сам објективно анализирао његову „контрареволуционарну“ делатност засновану на традиционалним ставовима америчког протестантизма.

МИРОЉУБ ПЕТРОВИЋ СЕ НЕПРЕСТАНО ВРАЋА

Поново ме подсећате на моју сарадњу са Мирољубом Петровићем:

Тврдише: „Нисам њисао никакве „ѡкоајничке“ ѡтекстѡве о Мирољубу Пеѡровићу.“ Ја сам ѡве ѡтекстѡве ѡрочиѡао на овом сајту: <http://borbazaveru.info/content/view/7424/52/> <http://borbazaveru.info/content/view/4630/52/> О Вашем односу са Мирољубом Пеѡровићем даље кажеће: „Својевремено сам афирмисао њеѡв рад; било је ѡво ѡочетѡком 21. века, када је он себе ѡредстѡављао као ѡравославца – креационистѡу, и држао ѡредавања широм СПЦ. Чим се Мирољуб Пеѡровић ѡѡкрио као ѡроѡстѡанѡи јудаистѡичкоѡ ѡиѡа, ѡдмах сам ѡбавестѡио јавностѡ о ѡѡме. За њеѡво ѡкреѡтање леђа Цркви нисам моѡао да знам унаѡред, јер, како је рекао Свеѡи Гриѡрије Боѡслов, нисам Боѡ да видим ѡудска срца.“ Госѡодине Димитријевићу, Мирољуб Пеѡровић никада није био ѡравославни-креационистѡа (аѡсурдноѡ ли ѡтермина! Зар креационизам није садржан у ѡѡјму Православљеѡ?!), који се, ѡѡбоже, касније „ѡѡкрио“ као ѡроѡстѡанѡи јудаистѡичкоѡ ѡиѡа, ѡа чим се ѡво доѡгодило Ви сѡће „ѡдмах ѡбавестѡили јавностѡ“. Сваки, ѡѡле уѡућенији ѡравославни Србин, у Мирољубу Пеѡровићу ѡреѡзнао је у самом сѡарѡју секѡаша. И Ви сѡће ѡво раније ѡризнавали, а сада ѡричаѡе

нешто друго. У тексту „О делу Милошуба Петровића“, кажеће: „Господина Петровића сам упознао почетком 21. века, и то пратећи његов веома добар и вредан рад у области хришћанског креационизма и оповргавања лажне теорије Чарлса Дарвина и његових следбеника. Почели смо да се виђамо и разговарамо, али и да сарађујемо: он се показао као вредан и трудољубив човек, спреман да помогне. Никад нећу заборавити колико је књига и дискова о креационизму поклатио не само мени, него и другим вероучитељима. Ове књиге и дискови су били углавном плод рада Харуна Јахија, једног турског креационисте – муслимана, али и америчких историчанаца, попут Хенрија Мориса, Џуена Гинса, Аријела Ротта и других.“ Ви сте га подржали не зато што нисте признали његово право лице – лице хришћанског јудаиста, већ зато што сте сматрали да се истинице Дарвинове теорије еволуције у Србији, у Цркву моју привући на основу учења једног турског муслимана и америчких историчанаца. И то су вероучитељи причали деци! Међутим, кад се овај вук у јакојој кожи добро умрежио у Србији, и када су његове хуле постале већ искупили очигледне, Ви нисте имали куд него сте писали самооправдајуће текстове.

Кад већ наводите моје текстове са „Борбе“, ево да их наведем и ја: „Господина Петровића сам упознао почетком 21. века, и то пратећи његов веома добар и вредан рад у области хришћанског креационизма и оповргавања лажне теорије Чарлса Дарвина и његових следбеника. Почели смо да се виђамо и разговарамо, али и да сарађујемо: он се показао као вредан и трудољубив човек, спреман да помогне. Никад нећу заборавити колико је књига и дискова о креационизму поклатио не само мени, него и другим вероучитељима. Ове књиге и дискови су били углавном плод рада Харуна Јахија, једног турског креационисте – муслимана,

али и америчких протестаната, попут Хенрија Мориса, Дју-ена Гиша, Аријела Рота и других. Већина читалаца „Борбе за веру“ зна мој став о екуменизму и сличним појавама, али такође и став да све оно што је корисно и вредно код других, поготову кад су додирне тачке основних религиозних веровања у питању, може и треба да се користи у апологетском раду (у мојој архиви на овом сајту има и одговор на питање како се односити према инославним ауторима). Дакле, Јахи јесте муслиман, али, у својим књигама и филмовима, на основу озбиљних научних чињеница, пориче еволуционистичку заблуду и дарвинизам, па нема разлога да се то не користи у сведочењу наше вере. То уопште не значи да ћемо Мухамеда признати за пророка, и веру у Алаха истинитом. Такође, отац Серафим Роуз, чија је студија о постању света и раном човеку изашла у библиотеци „Образ светачки“, користио је НАУЧНЕ (не теолошке) аргументе америчких креациониста, попут већ поменутог Мориса, не стајући на страну протестантског фундаментализма. Сви ти разлози навели су ме да сарађујем са г. Мирољубом Петровићем, нарочито у доба када је, због свог хришћанског става, смењена министарка просвете, госпођа Љиљана Чолић и када се антиверонаучна хистерија „другосрбијанаца“ код нас, између осталог, заснивала и на примитивно дарвинистичким аргументима. Да не заборавим: г. Петровић је србски родољуб, синовац чувеног србског историчара из Црне Горе, г. Растислава Петровића, аутора студије о Шћепану Малом, борца против монтенгринског усташлука и сведока геноцида над Србима у 20. веку, иза кога је стајао Ватикан. Пореклом из племена Куча, г. Петровић је често био више него храбар у изношењу својих патриотских ставова. Све је то тако. Међутим, поглед на свет г. Петровића, који је, иначе, сарађивао и са „Светигором“ и низом делат-

ника СПЦ, остао је, на жалост, протестантски. Његова догматика је протестантска. Не причам то на основу рекла – казала, ни на основу расправа по форумима, него на основу његове књиге „Ко влада светом“ (Центар за природњачке студије, Београд, 2008.) У овој књизи, занимљивој по сведочењу о мрачним тајнама Новог светског поретка, налазе се и догматска учења туђа Откровењу Божјем: рецимо, да душа не може да постоји одвојено од тела, него „спава“ до васкрсења (Петровић каже да се „духовни аспект умрлог човека, који садржи његов карактер, емоције и меморију, на одређени начин „складишти“ код Творца, све до „одређеног тренутка““, стр. 127). Ово, наравно, није тачно.“ (17)

Због чега треба да одговарам за сарадњу с Петровићем док он није проповедао радикални протестантизам? Кад је долазио у Чачак да држи предавања, молио се у нашем храму и крстио се по православном начину. На предавањима је говорио само о Божјем стварању и против дарвинизма. И даље стојим на становишту да креационистичке идеје, ако су научно утемељене и објашњене, могу бити заједничке свим монотеистичким религијама (што не значи да ћемо се молити са јудаистима и муслиманима). И даље тврдим да су књиге Харуна Јахија, кад је еволуционизам у питању, одлично написане и корисне, и могу бити занимљиве и вероучитељима и верницима. Сам Мирољуб Петровић је, својевремено, од Јахија добио дозволу да, уместо Курана, убаци у преводе његових књига цитате из Светог Писма. И људи могу да читају такве књиге, а да не постану муслимани. Ваљда је то јасно.

Ваша процена моје мотивације је, опет, погрешна: уопште нисам имао намеру да еволуционисте привлачим у Цркву, него да православне учврстим у креационизму, с

обзиром да су следбеници Јована Зизјуласа у нас дарвинисти, и да су еволуционистички ветрови смртобожја дували од зизјуласовштине. Већ сам рекао: велики апологета, отац Серафим Роуз, користио је Мориса и друге америчке креационисте као научну потврду учења Светих Отаца о стварању света (као допуну православној аргументацији, не као главни аргумент). Чим је Мирољуб Петровић објавио своје јеретичке ставове у књизи „Ко влада светом“, разобличио сам их. Наравно, пошто сам човек који се труди да зна шта је одговорност, у свом тексту тим поводом сам записао: „Читаоцима „Борбе за веру“ шаљем молбу да буду опрезни у чувању Светог Предања и живљења по њему и искрено молим за опроштај ако је неко имао духовне штете од онога што сам рекао или учинио, у знању или у незнању. Опростите, браћо, и помолите се Господу да ми опрости!“ То и сад могу да кажем свима, па и Вама: опростите ако сте имали духовну штету од неког мог става, без обзира како сам га ја образложио, и без обзира на логику ове полемике. Не стидим се да се покајем за све што сам погрешно рекао или учинио. Ако је Свети владика Николај у писму оцу Димитрију Најдановићу истакао да не би волео да се његове књиге објављене пре 1922. прештампавају, зар и Димитријевић (који није достојан сенке Владике Николаја) нема право на грешку? При чему, наравно, позивам читаоца да чита целину оног што сам писао о Петровићу, а не Ваше инсинуантске патрљке мојих чланака.

Иначе, да Вас питам – да ли сте Ви, као одлично упућен православни Србин, написали нешто о Петровићу пре мене? Ако јесте, скидам капу и клањам се до земље. Жао ми је само што ме, још 2001. или 2002, нисте упозорили, мада сте све видели и знали.

БЛАГО НАМА СА ВАМА ИЛИ НА ТИ, НА ТИ!

А сад идемо радикално:

*И на крају кључно иишање: ако, заиста, нисте прејо-
знали Мирољуба Петровића као вука у јајнећој кожи, како
ћете прејоизнати Анђихристa (ако то време доживиће)?
Исти иишање постављам и мирољубивој Амфилохију и
свим епископима и свештеницима који су Мирољубу Пе-
тровићу враћа црква и парохијских домова широм ошва-
рали? Тешко нама са таквим вероучијелима и иастиири-
ма!*

А благо нама са Вама, господине мој, будна стражо
наша! Сад, кад Ви улетите на бојно поље, све ће бити јасно
свима, о, незаблудиви! (Можда сте приметили – и овде сам
саркастичан онолико колико ми се чини да је Ваш тон др-
зак!) Покојни отац Сава из Вазнесења испричао ми је по-
учну причу, па Вам је преносим. У селу је био један који
је, слабо и невешто, на мањим весељима свирао виолину.
Кад му неко каже: „Лоше свираш!“, он му нуди и виолиону
и гудало, и каже: „На ти, на ти!“ Тако и ја Вама поручујем,
драги господине, непрелестиви препознаваоче свих преле-
сти!

О КУРАЈЕВУ

Наставак је у истом тону:

*То је тај иини-йоні који иіраіе. „Тако сам својевремено
сарађивао и са йројођаконом Андрејем Курајевим док је
био изврстан айологиста и мисионар Руске Цркве. Чак сам
ириредио и једну књију његових иексјова – „Да ли сви йу-
ијеви воде ка Боју?“ Кад је Курајев устао йрошив канонској
йорейка Руске Цркве, почео да објављује срамне неистине о*

Благодатном Оћу у Јерусалиму, ойћужио Србе да су криви за йројасћ Русије у Првом светском раћу, йрестіао сам с њим да сарађујем и да ја йреводим. Реаіовао сам, наравно, на њеіов йексћ о кривици Срба у Првом раћу, о чему йосћіоје и йисани докази. Не моћу да се кајем за сарадњу са Пећировићем и Курајевим у йериодима кад они нису йредузимали йодухваћіе који су йрестіали да се йемеље на йравославним схваћіањима. “Йсћіи је случај и са Андрејем Курајевим. И њеіа сћіе йромовисали у Србији, јер је Ваше разумевање њеіове „аіолоіећіике“ и „мисионарствіа“ било йоіреишно, а не заћіо ићіо је Курајев дио йравославан. Опет да Вас питам – а кад сте Ви, у доба кад сам се ја заносіо Курајевом, доказали његову неправославност, да бисте и нама, заблуделима, показали у чему је ствар? Или сте спасоносна знања крили све до сада, када треба да докажете да је Димитријевић смутљивац од почетка, што доказујете свакако по налозима свог јединог налгоодавца, православно – непрелестивог срца Вашегіа?

ХВАЛА ВАМ НА РАЗУМЕВАЊУ

Додајете:

„Ако сам некоі саблазнио својим сћіавовима, ако је неко кренуо йоіреишним йућіем збоі мене, сћіреман сам да јавно молим за ойрошћіај. Бавио сам се, очіћіо не йроцењујући добро своје снаће, мноћім йіемама, йисао и йоворио оно ићіо ме йревазилази. Ту није моіло бићіи без йреха. Сићурно сам и увредио низ ћуди – нисам ћіо желео, али, у сћіалним йолемикама, најравио сам и йіакве йрехе. Не моћу рећіи као йсалмо-йојац да је йрех мој сћіално йреда мном, али моћу рећіи да је, бар йовремено, йреда мном. “То већ разумем.

Хвала Вам на разумевању. Дивно је кад човека бар неко разуме.

КО СЕ УЗДА У МЕНЕ?

Опет и опет:

„Иначе, НИКАД НИСАМ ОД СЕБЕ ПРАВИО ГУРУА, НИТИ ПОЗИВАО ЉУДЕ ДА МЕ СЛЕДЕ. Излајао сам своје сѣавове, без намере да их айсолуѣизујем. Увек сам био оѣворен за криѣику и ѣолемику.” То је ѣачно. Али, Ви сѣе својим ѣисањем намеѣнули као човек који ѣознаје сѣвари више од друѣих, ѣа је лоѣично да се у Вас уздају они који мање знају. „Тоѣа не ѣреда да буге. Можемо се разликоваѣи у миѣљењима, али Хрисѣос нам је један, и Њеѣови смо ученици ѣо Љубави која је Исѣина“. Тако је.

Нисам се ја својим писањем ником наметао, па се нисам могао ни наметнути. И данас се не намећем, него сведочим, са свим слабостима, али онако како мислим и доживљавам. Писао сам по осећању дужности и жељи да ближњима помогнем да се разаберу у добу у коме живимо. Али, људе сам увек позивао да моје ставове проверавају Светим Писмом и Предањем. То и значи да се не треба клети у Димитријевића. Нисам мислио да се неко, било када, клео формулом: “Тако ми Димитријевића!” Они који мање знају могу да бирају – рецимо, као сестра Славка, да се више уздају у Вас него у мене или у било кога другог. Немам ништа против тога, заиста. И радујем се, као што рекох, новим посленицима на њиви Господњој. Јер, жетве је много, а посленика мало.

О СУЈЕТИ И МНОГО ЧЕМУ ДРУГОМ

Открили сте моју слабу тачку(коју сте, чини се, од почетка циљали); „Неѣде сам заѣисао: када је Свѣѣи Јусѣин Ђелијски сѣтраховао да би се моѣао одреѣи Хрисѣа на мукама комунистѣичке ѣолиције (а о ѣоме је ѣисао у свом мемо-

рандому о сѣању СПЦ у комунистичкој Југославији, изражећи да се не верује ниједном његовом исказу осим њом из меморандума, јер би, како рече, комунисти моћи да ја „препарирају“, као што су радили с ђенералом Дражом и њоликим друјима), шта да кажем за себе? Не куните се у Димитријевића, да, не дај Боже, једној дана не дисите морали да куните Димитријевића.“ Нико се не куне у Вас, јосјодине Димитријевићу. И ово моје обраћање Вама има за циљ да Вас, крајње добронамерно, упозори на заблуде. Али, рекао бих да је то узалуд. Иако говорите да Ваши ставови нису Свето Писмо, Ви се понашате као да јесу. То се најбоље види на примеру Вашеј политичкој ангажовања. У филму „Ђавољи адвокати“, ђаво, кроз уста главног глумца Ал Паћина каже: „Сујета је, дефинитивно, мој омиљени грех“.

Поштовани и драги господине, лепо је што сте решили да ме упозорите на заблуде, али Ви овим текстом нисте доказали моје заблуде (пошто сте вадили моје речи из контекста и претумачивали оно што сам стварно рекао), него Вам је циљ да покажете како сам одступио од православне етике у области правилног поимања о упражњавању људске полности. Тиме сте хтели да читаоцима покажете како је Димитријевић само још један од многобројних одступника, док сте Ви правоверни максималиста – прави Максим Максимовић – који познаје све, од Петокњижја Мојсијевог до сујетне душе Димитријевићеве. Наравно да сам подложен сујети, јер се нисам ослободио терета својих грехова, међу којима сујета представља један од кључних. Но, оно за шта Ви мене оптужујете није сујета, него ОДСТУПАЊЕ ОД УЧЕЊА ЦРКВЕ О ПОЛНОМ МОРАЛУ. Е, па, драги мој опоненту, то не прихватам, и то не због сујете, него због мог правоверја, на које не дозвољавам да се баца блато. Нисам одступио од правоверног моралног учења.

ГДЕ НАЈВИШЕ БОЛИ?

Ево шта Вас јако боли:

Ево примера. **Ја сам рекао:** Данас, иакође, чиниће нешто веома саблажњиво. Молим Вас да ово схваћите најдобронамерније. Ради се о Вашем политичком ангажовању. Ви сте у томе раме уз раме са највећим анцисрдима и нељудима. „Схватам Вашу поруку о мом политичком ангажовању крајње добронамерно. Ипак, исправљам неке нетачности. Нисам раме уз раме са анцисрдима и нељудима...“ Чак сте били на челу демонстрација „Један од пет милиона“, за које Руси, иначе, кажу да се изводе под америчким патронажом и да су усмерене против интереса Русије. Заправо, против њасовода „Јужни ток“. А Ви сте јавно декларисани русофил?! Једнога дана, када Вам душа изрони из „суровости“, Ви ћете се и због тога свој политичкој ангажовања кајати. Али, штеља ће остати. „Схватам Вашу поруку о мом политичком ангажовању крајње добронамерно. Ипак, исправљам неке нетачности. Нисам раме уз раме са анцисрдима и нељудима, нећу подржавати прошле свој народа против режима човека који Србију води у пројас, спреман да изда Косово и Метохију под видом „разграничења“, о чему сам писао, скупа са Зораном Чворовићем, у књизи „Кловнокраија“ (доступна на Интернету).“ То што сам рекао нису нетачности. Анцисрди и нељуди су и Ђилас, и Вук Јерemiћ и Бранислав Лечић, а има их још пуно... То, још године Димитријевићу, нису прошле „нашег народа“, већ демонстрације под патронажом Америке. И ја сам народ, али ми на крају ипак не би јало да се урежем у амерички јарам. **Кажеће:** „Нисам био на челу демонстрација „Један од пет милиона“, нећу сам говорио на прошлим скуповима у Чачку, Аранђеловцу, Београду и Ужицу као један од многих говорника.“ Поражавајуће је било слушати Вас и гледати на оном камиону испред

Филозофској факултету у Београду. **Пишате ме:** „Не знам на које „Русе“ мислите – нисте навели ништа конкретно.“ Мислим на Ваше Русе, са којима бринује сајт „Борба за веру“, чији сте сарадник. Ради се о сајту „Информ религија“. Тај портал је у марту месецу ове године објавио текст под насловом: „У оквиру ‘борбе против руске активности на Балкану’: у Србији се догађа Мајдан“ (<http://www.inform-relig.ru/news/>). Идентичан текст, али са другим насловом, објављен је 18. марта 2019. године на информативно-аналитичком сајту „Данас.ру“ (segodnia.ru). Њихов наслов је био још прецизнији: „Мајдан у центру Европе“ (<http://www.segodnia.ru>). У тексту се, између осталог, каже да Вучићу прети наранцаста револуција због његових тесних веза са Путином и залагања за изградњу „Турског шока“. Руси кажу да није ни чудо што се Вучићу то догађа, ако се зна да је пре само пар месеци изјавио да је Србија спремила све за руски пројекат, што је директан ударац на америчка намере да Европу снабдева својим тешким ђасом, по високим ценама. Користећи повољне околности, кажу даље Руси, у Србији је активирана позиција која изазива нереде и назива председника пољском, изражавајући његову оставку. Пројам позиције је искључиво против. И њу обједињује незадовољство Александром Вучићем. Све то, природно, иде на руку америчким сценаристима, који не скривају да реализују специјални пројам „за борбу с руским активностима на Балкану“. **Примећујете:** „Јужни шок“ је одавно објављен, вољом Бујарске. Можда мислите на „Турски шок“. Да, ради се о „Турском шоку“. Извињавам се... „Ја сам русофил, али не сматрам да се то кочи са борбом против антихришћанске и антисрпске власти, која, између осталог, од 2014. редовно организује њеј параду, а на месту премијера доводи пољичку хомосексуалку, која све њеј параде подржава.“ На

жалосїй, удружити са овом ѿакозваном ойозицијом, равно је удруживању са црним ђаволима и са њиме ѿикве садиѿте. Подсейѿићу Вас на речи Свейої Айосїола Павла да се „ни-какав војник не зайлеће у ѿрїовине ової свейѿа да уїоди војводи. Ако и војује, не добија венац ако ѿраво не војује“. Сад Ви видеѿте їде сїе и са ким сїе.

Најугледнији руски аналитичари, попут Јелене Пономарјове, знају да је Вучић човек Запада(18), и, попут Јелене Гускове, да ће издати Косово и одрећи се земље предака. (19) Ања Филимонова је уверена да ће он издати и Србе и Русију. (20) С друге стране, НАТО слуга и србомрзац Чедомир Јовановић тврди да иза протеста опозиције не стоји Америка, како Ви, поштовани господине, сматрате; он каже да Руси подржавају опозицију против Вучића. (21) То исто тврди и главна НАТО лобисткиња код нас, Јелена Милић, и то у озбиљном аналитичком тексту. (22) А шта ја подржавам? Подржавам хришћански и патриотски покрет Двери, као човек без чланске карте покрета, али и учесник у Политичком савету истог; то је покрет који се бори за породичну Србију (23), коју Вучић и његов режим шаљу, својим неолиберално-капиталистичким канибализмом, што под земљу, што ван земље. Двери су ушле у опозициони Савез за Србију чим је постигнут договор да се око Косова и Метохије може преговарати само у оквиру Устава Србије и Резолуције УН 1244, као и то да ће будућа Влада коалиције бити привремена, до стварања услова за изборе на које ће свако изаћи самостално, са својим програмом.(24) Зато сам говорио на скуповима Савеза, који није ПРОГРАМСКА, него надасве ТЕХНИЧКА коалиција, чији је циљ да Србију из предполитичке џунгле опет врати у политичко стање. Да ли ће Савез за Србију бити досле-

дан? Да ли ће постати нови ДОС? То, у овом тренутку, не знам. И понављам: не позивам никог да гласа за Ђиласа, Јеремића, Обрадовића, или било кога другог. Оно што знам је да Александра Вучић стално крши Устав Србије, како по питању Косова и Метохије, тако и по низу других питања, која су овој земљи насушна, и да сматрам својом дужношћу да учествујем у уставобранитељској борби, онако како је схватам и доживљавам.(25)

У књизи „Кловнократија“(26), проф. др Зоран Чворовић и ја показали смо зашто је режим тренутног властодршца антизаветни и смртоносан за Србију.

Да поновим оно што сте прећутали (а указао сам Вам на то у писму): под овом влашћу, Србија се корацима од седам миља приближава тријумфу политичког хомосексуализма, чије је оличење премијерка Србије, миљеница челника наше пропасти. Па Ви видите ко Вам је драг. И кад нисте препознали кловнократију, како ћете препознати антихристократију?

Уосталом, моје политичко опредељење НИКАД, НИКОМ, НИГДЕ, НИСАМ НАМЕТАО, а поготово читаоцима „Борбе за веру“ (али и других национално – патриотских сајтова) и кад се бавим темама православног етоса, не износим никакве ПОЛИТИЧКЕ ставове.

ПОНАВЉАМ: ПОДРЖАВАМ ПОКРЕТ ДВЕРИ КАО ПОКРЕТ, ИЗМЕЂУ ОСТАЛОГ, ЗА ПОЛИТИЧКУ АРТИКУЛАЦИЈУ ПОРОДИЧНИХ ВРЕДНОСТИ.

Међутим, своје политичке ставове не сматрам релевантним за расправу које сте покренули о мом одступању од учења Црква о правој живљу. Не желим да верујем да сте све ово писали да бисте ме политички дезавуисали, и не верујем да заиста мислите како сам се ја удружио с црним

ђаволом Савеза за Србију, док Ви духовно цветате са напредњачким „белим анђелима“.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

За крај, да поновим у шта верујем и шта исповедам.

Ево шта је рекао Свети Јован Златоусти, тумачећи, читаоцу овог текста већ познато, место из Посланице Римљанима: „И женама и мушкарцима он подједнако одузима могућност оправдања, окривљујући их не једино зато што су они имали наслалу и, оставивши то што су имали окренуше се другоме, него и због тога што презревши природни начин прибегли су противприродном./.../Ја тврдим да су ови (мужеложници) гори од убица, јер је боље умрети него живети после такве поруге. Убица одваја душу од тела, а овај погубљује и душу скупа са телом. Ни један од било каквих грехова није раван овоме безакоњу. Они који падају у њега, када би схватили шта чине, примили би безбројне смрти само да се не подвргну овоме греху. Ништа, ништа није неразумније и теже од овакве поруге. Какво је то зло? Нека нова и безаконна страст ступила је у наш живот, сустигла нас је тешка и неизлечива болест, добили смо рану, тежу од свих рана; измишљено је неко ново и неподношљиво безакоње, јер се не нарушавају само установљени [тј. људски], него и природни закони. За раскалашност више није довољан [природни] блуд; и као што код болести снажније страдање које наилази заглушује осећање претходног бола, тако и прекомерност ове ране чини да изгледа подношљиво и оно што је неподношљиво, односно разврат са женом. Чини се да хоће да добију могућност да избегну ту замку и женски пол као да постаје излишан, јер га у свему замењују дечаци. И то није једино зло, него се таква гнусоба чини сасвим слободно и безакоње је постало за-

кон. Нико више не страхује, нико се не плаши, нико се не стиди и нико не црвени него се још и хвале том срамотом. Чедни [целомудрени] изгледају као махнити, а они који то разобличују - као безумници; ако су [телесно] слаби, туку их, а ако су снажни, вређају их, подсмевају им се и на сваки начин им се изругују. Нема никакве користи ни од судова, ни од закона, ни од васпитача, ни од очева, ни од слугу, ни од учитеља: неке су успели да искваре новцем, а неки помишљају само на своје плате; међу онима који су савеснији и брину се о онима што су им поверени, неки се лако успавају или пак бивају обманути, а неки се плаше моћи развратника. Лакше ће се спасти онај за којега подозревају да хоће да се домогне царске власти, него што ће онај који покуша да их [децу] од њих угради, побећи од руку тих безбожника. Тако усред градова, као у великој пустињи, мушкарци са мушкарцима чине срам./.../Не кажем да си ти само постао жена, него више од тога: ти си уништио своје постојање као мушкарац. У женску се природу ниси изменио, а ону коју си имао ниси сачувао. Постао си општи издајник и једне и друге природе, достојан изгнања и од мушкараца и од жена, и да будеш каменован јер си повредио један и други пол.“(8)

Посебно срамним Златоусти налази присутност наведеног порока међу антиохијским хришћанима IV века: „Ови, међутим, обдарени разумом и удостојени божанственог учења, ови који другима предају шта се сме, а шта се не сме радити, и који су слушали Писма што су сишла са неба, ни са блудницама се не здружују тако похотно као са дечацима. Они тако махнито насрћу на све, као да не постоје други људи и као да нема Божијег промисла који бди и суди за оно што се догађа, него као да је све покрила тама, и да више нико не види и не чује. Очеви изопачених дечака

ћутке то подносе, не сакривају се под земљу скупа са децом и не смишљају ништа против [тог] зла.“(8)

Руски православни лекар, Константи́н Зо́рин, о овом питању каже: “Православна Црква оштро осуђује хомосексуализам као смртни грех. То није нормална сексуална „оријентација“, већ оштећеност људске природе. Кад је неко старцу Пајсију Атонском поставио питање да ли хомосексуализам има наследни корен, он је ватрено рекао да нема. По његовом мишљењу содомски грех се не може приписивати оштећености хромозома. За то су, пре свега, криви породица, неправилно васпитање и рђава навика коју човек стиче, општећи са околином. Очигледно, старац Пајсије говори о ономе што медицина назива стеченим сексуалним изопаченостима. Оне су стечене и настају у току човековог полног живота. За разлику од њих, урођене сексуалне изопачености су генетски условљене и испољавају се већ са првим буђењем полне жеље. Прилично је тешко повући границу између ова два облика психосексуалних поремећаја. По мишљењу познатог немачког психијатра Ернста Кречмера, полне изопачености нису условљене само ендогено (наследно, грађом итд.) нити само психогено (притиском спољашње средине, емоционалним траумама и др.). У сваком конкретном случају треба видети колико је „хомосексуалност чврсто уткана у саму грађу тела, а колико је формирана психичким утицајем у току живота.“

Велики стручњак за биомедицинску етику, протопрезвитер Православне Цркве у Америци Јован Брек пише: „Тачна сразмера „природе“ и „васпитања“ – генетских утицаја и утицаја околине којима се одређује хомосексуална оријентација – још увек није утврђена. Ратоборни гејеви су склони истицању генетске компоненте како би образложили теорију урођене и неискорењиве хомосексуалности и

обезбедили себи заштиту закона као једној од мањинских група – „сексуалној“. Њихови опоненти (на пример, православна психотерапеуткиња Елизабет Моберли) на прво место стављају фактор околине, посебно поремећене односе у породици.“

Утицај духовних, социјалних, психолошких и биолошких фактора на формирање сексуалне оријентације је несумњив. Хришћански аутори су више пута тврдили да демони по допуштењу Господа саблажњавају човека и подстичу га на противприродне пороке.

Такође, понекад су људи сами криви за полна претеривања и изопачења: *Они, познавши правду Божију, а да који њо чине заслужују смрт, не само да чине то, него и одобравају онима који њо чине* (Рим. 1, 32).

На сексуалне жеље човека понекад утичу и гени. То индиректно доказују посматрања америчких стручњака. Међу хомосексуалцима – како мушкарцима, тако и женама – има око 70-75% леворуких. А леворукоост је повезана с урођеном спецификом рада полулопти великог мозга.

Дакле, жеља за особом истог пола не може се објаснити искључиво природном предиспозицијом. Како тачно наводи научник Џон Ф. Харви, око половине једнојајчаних близанаца не деле хомосексуалне склоности своје једнојајчане браће. „Највише што се може рећи јесте да *генетски и хормонски фактори могу утицати на хомосексуалну оријентацију, али је не предогређују. Фактори генетске предиспозиције сами њо себи још увек не доводе до хомосексуалне оријентације* (курзив – К. З.).“

На крају ћемо цитирати одломак из брошуре протојереја Томе Хопка, коју је објавило Одељење за верско образовање Православне Цркве у Америци (1989), где он пише: „Попут свих саблазни, страсти и грехова, укључујући и оне

за које се дубоко и често чини да су се неизбрисиво урезали у нашу природу услед неповољног наследног фактора, хомосексуална оријентација може бити излечена, а хомосексуалне радње се могу прекинути. То је могуће у савезу с Богом. Кад хомосексуалци-хришћани који желе да превладају своје склоности наиђу на стрпљиво саучешће и истинску љубав пријатеља и блиских... Бог им дарује победу на само Њему знан начин.“(27)

Ето, ставове Светог Златоуста и Зоринове сматрам закључком овог свог текста.

Поштовани господине Станковићу, желећи Вам, али заиста, свако добро од Бога, надам се да ћете оштре тонове у овој полемици схватити баш онако како их схватам ја: као израз сржне потребе да се дође до пуноте истине о тако тешком и озбиљном проблему какав је противприродни блуд у страшном времену у коме живимо. Били сте оштри, био сам оштар – али, та оштрина треба да буде лековита, а не разорна. Хвала Вам што сте толико времена посветили и овој теми и мени лично, јер је најгоре од свега кад дијалога, макар и оштрог, нема међу нама. И знајте: немам намеру да Вас разуберавам кад су у питању Ваши ставови, ни етички, ни политички, а ова полемика је, опет то кажем, увод у подробно изучавање проблема епохе.

Нека Вас Бог чува.

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 25. јуна 2019. године):

1. <https://www.vladimirdimitrijevic.com/sr-rs/tekstovi/337-nemoj-pa-se-ne-boj.html>
2. <https://srbin.info/pocetna/aktuelno/vladimir-dimitrijevic-licit-cu-na-alana-delonea/>;
3. <http://www.vladimirdimitrijevic.com/sr-rs/tekstovi/223-kako-su-pederasti-preimenovani.html>
4. <http://borbazaveru.info/content/view/2211/52/>
4. <https://svetosavlje.org/tumacenja-poslanice-rimljanima/3/>
5. <http://www.imanade.org/imam-problem-ja-sam-homoseksualac-pitanje-svesteniku/>
6. <https://svetosavlje.org/tumacenje-prve-poslanice-korincanima-svetog-apostola-pavla/6/>
7. http://srbininfo.blogspot.com/2015/01/blog-post_96.html?m=0
8. <http://teme2.junis.ni.ac.rs/public/journals/1/previousissues/teme3-2011/teme%203-2011-01.pdf>
9. <https://srbin.info/drustvo/vladimir-dimitrijevic-totaitarni-zapad/>
10. <http://preminportal.com.mk/pdf/starecnik.pdf>
11. <https://svetosavlje.org/tumacenja-svetog-evandjelja-po-mateju/16/>
12. <https://srbin.info/pocetna/aktuelno/vladimir-dimitrijevic-od-srpske-do-nato-sparte/>
13. <https://svetosavlje.org/tumacenja-svetog-evandjelja-po-mateju/14/>
14. <https://svetosavlje.org/tumacenja-poslanice-rimljanima/9/>
15. <http://www.imanade.org/homoseksualne-sklonosti-sta-uraditi-pitanje-psihologu/>
16. <http://www.ceopom-istina.rs/politika-i-drustvo/tramp-zapochetnike-ili-chitaju-obogalenu-ameriku/>

17. <http://borbazaveru.info/content/view/7424/52/>
18. http://svetinjebranicewa.rs/index.php?option=com_content&view=article&id=2907:2016-07-07-05-41-01&catid=38:-2010-12-14-18-00-48&Itemid=59
19. <http://webtribune.rs/jelena-guskova-vucic-je-odavno-doneo-odluku-o-kosovu-ostace-upamcen-ka-predsednik-koji-se-odrekao-zemlje-predaka/>
20. <https://stanjestvari.com/2018/04/14/filimonova-vucic-jos-da-proda/>;
21. <https://srbin.info/politika/cedomir-jovanovic-iza-protesta-u-srbiji-stoji-ruska-obavestajna-sluzba/>
22. <https://stanjestvari.com/2019/01/26/ceas-upozorenje/>
23. <https://dveri.rs/briga-o-porodici>
24. <https://dveri.rs/uploads/media/savez-za-srbiju-30-tacaka-szs.pdf>
25. <https://dveri.rs/autor/aleksandar-vucic-ustavorusitelj>
26. <https://www.vladimirdimitrijevic.com/images/e-knjiga/klovnokratija-dr-vladimir-dimitrijevic-knjiga.pdf>
27. К. Зорин: Гены и семь смертных грехов: Русский Хронографъ, Москва; 2009

И ОВО ДА СЕ ЗНА: У ПИТАЊУ СУ КВИСЛИНЗИ, А НЕ ХОМОСЕКСУАЛЦИ/ РАЗМИШЉАЊЕ МАЛОГ И НЕБИТНОГ БАЛКАНСКОГ ДИВЉАКА

ЈЕДНА ПЕСМИЦА, КАО МОТО

Зоран Туцаковић је, 10. јуна 2019, на Интернету запевао: “Основно је људско право /Нечовеком да се буде,/ И платиће свако главом /Ко удари на нељуде.//Нови Закон, ничем сродан, /Тријумфално светом влада: /Право бити неприродан /Ко угрози, одмах страда.“(1)

ДИЈЕГО ФУЗАРО О НВО КВИСЛИНЗИМА

У „Печату“ од 14. јуна 2019, италијански мислилац Дијего Фузаро нам јасно каже како се игра игрица звана „невладине организације“: “НВО су само апстрактно на страни хуманости: у конкретном смислу, оне су на страни капитала и његових агената, чији интерес штите. Они кажу да желе спасити мигранте: у ствари, депортују их као нове робове на Запад с дерегулисаном економијом, чиме се омогућава смањење трошкова локалне радне снаге. /.../Ми смо усред класне борбе коју воде господари глобализма против средње класе и радничке класе“. Фузаро упозорова да ру-

шење свих вредности традиционалног друштва прво спроводи банократија; где они не могу да окончају свој целатски посао, стижу НВО, којима се господари новца „служе као моћном средством за заобилажење и превазилажење суверенитета држава и за спровођење, тачку по тачку, глобалистичког плана владајуће класе у потрази за коначним ослобођењем од политичке регулације националних суверених држава као последњих упоришта демократије“.

У том смислу треба разумети и употребу гејстаповских невладиних организација, које, у име тоталитарне идеологије политичког хомосексуализма, настоје да застраше и онемогуће све критичаре њиховог служења господарима канцерогеног капитализма 21. века.

ОД ЕРНСТА РЕМА ДО НАШИХ ДАНА

Ето зато и мене у овој причи, на удару глобалног Гејстапоа коме припадају и извесни домаћи НВО јуришници. Милитантни, дакако, баш као и њихове духовне претече из СА одреда, који су били ударне песнице Националсоцијалистичке радничке партије Немачке. Ево шта о томе каже адвокат и писац Раде Јанковић, у својој књизи „Глуво доба“: „Историја нас ипак нечему учи: два најтоталитарнија режима које је свет икада видео – Спарта и Трећи Рајх – неговали су култ „мушке љубави“! Вођа „Јуришних одреда“, који су Хитлера довели на власт, Ернст Рем – био је педер! Као и Спартанци и „Јуришни одреди“ су упражњавали педерасту – зато што педерасту као инверзију полне љубави може да има ону исту кохезивну снагу коју има и права полна љубав, те зато и може да једну аморфну групу трансформише у „породицу“ - повеже је у чврсту целину! *Институционализована педерасту, дакле, у блиској будућности треба да постане она кохезивна сила*

која ће заменили новац и идеологију - који су били средства повезивања у класичним олигархијама капиталистичкој и болшевичкој тилиа. Не, нећемо морати да будемо сви педери! Само „одабрана група“ – оних „петоро или шесторо“ о којима нам је говорио Етијен Де ла Боеси у својој „Расправи о добровољном ропству“. Они су истинско „тајно братство“ тог „Врлог новог света“, а ови што „парадирају“ само су *капитализатор* истурен да омекша вашу исувише тврду осетљивост на „дух модерног времена“. Они већ имају своје симболе, своју мимикрију, своје знакове распознавања; имају своје клубове, своје дискотеке, своје борделе; своје политичаре, своје глумце, своје културне раднике... И нека вас зато не чуди што је данас, после масонског – педерски лоби најачи у Европи! Јер у Европи је већ одавно довршен процес радикалне трансформације свих класичних вредносних и политичких појмова који треба да се догоди и код нас.“

И догађа се.

ЈАВИО СЕ И ВУЈИЋ

А Бранислав В. Вујић, човек чији текст су НВО јуришници користили да ме оптуже да их „дискриминишем“, јер сам га цитирао у свом чланку „У одбрану природне породице“, пише ми, ових дана, и вели, између осталог: „Поштовани господине Димитријевићу, видим да још увек траје овај бесмислени и сраман процес против Вас, који су започеле амбициозне мале тужибаде (које се тако кандидидују за кандићке и бисерковићке нове генерације) и дежурне улизице власти, самопроглашене „савести друштва“, (исплаћиване за свој „лов на вештице“ донедавно из стране фондова, а данас из државног буџета), а наставиће га њени органи, по службеној дужности, једнако без гриже савести,

јер „само обављају свој посао“ и „морају да мисле на своју децу“. Видим и апеле оних који су се солидарисали са Вама и воде кампању у Вашу корист, а чија се мишљење (која имају несумњиво далеко већу тежину од ових првих, „заштитница“ искључиво свог статуса и својих каријера), овај циркуски систем потпуно игнорише. Надам се да успевате да се са тим изборите? Ако ја могу нечим да помогнем, слободно реците. Уколико би Вашу ситуацију олакшало то да се позовете на мене, јер сам и ја у том контексту поменут, урадите то слободно./.../ Ви сте, као мушкарац, Србин и православни верник, у Србији „грађанин другог реда“, најнижи у ланцу исхране, хранљива подлога за све наводно „угрожене“ и „мањинске групе“ привилеговане и оне унапред у позицији „добитника“/.../ На тапету сте зато што сте познати и Ваша реч има тежину. Уколико би Вас и оне који су људи вашег формата, овако безобразно ућуткали, они-ма који су анонимни не остаје ништа дуго него да подвију реп и прикључе се маси „унутрашњих емиграната“ ...Шта да Вам кажем? Чувајте се ...Имате моју пуну подршку. Ја стојим иза сваке речи коју сам Вам пренео, иза свега што све Ви објавили у контексту Ваших ставова и што стоји у оном мом тексту “Терор дугиних боја”.

Наравно, не пада ми на памет да Вујића упетљавам у ово – човека сам цитирао, а то је НВО „Да се зна“ био само повод да крену у свој цензорски јуриш, с циљем да ме, извођењем пред суд, облате у јавности и лише права на слободу мишљења и вероисповести.

Како то, у стварности, изгледа?

ОД ТЕКСТОВА ДО УНИШТАВАЊА ИМОВИНЕ

Дана 6. 6. 2019. новине „Данас“ објавиле су агенцијску вест ФОНЕТа, која заслужује подробну анализу (све наводе дајем курзивом): *Удружење „Да се зна“ забележило је у 2018. години 42 противправна акта према ЛГБТ особама, односно физичких напада, случајева дискриминације, претњи и увреда, речено је данас на представљању извештаја „Подаци, а не звона и прајорци“.*(2)

Занимљиво је који су све „противправни акти“ укључени у извештај организације – од претњи и увреда, преко физичких напада, до дискриминације (која, по дотичнима, подразумева и писање и објављивање текстова, због чега извесни, као Ристивојевић и Димитријевић, могу завршити на суду).

У извештају се у гола документованих злочина из мржње (35 у 2018) укључивало психичко насиље, у 12 случајева забележене су претње, у девети дискриминација, у једном случају уништавање имовине, прогањање, малтретирање и говор мржње. Четвртина случајева укључивала је физичко насиље без телесних повреда, док је у три случаја дошло до повреда.(2)

И овде је све изједначено – психичко насиље, уништавање имовине, прогањање, говор мржње. То су све „злочини из мржње“ (hate crimes): без обзира да ли неком уништаваш имовину или пишеш текст „У одбрану природне породице“, ти си „злочинац из мржње“.

СТАТИСТИКА

Наши прецизни евидентичари (треба све податке податри на “надлежном месту”), направили су и статистику („Статистика, наша дика, што пожелиш, то наслика“, рече

покојни Виб): Поредехи 2017. и 2018. јодину координатор за заједницу у Удружењу „Да се зна“ Милош Ковачевић рекао је да је од свих забележених случајева у 2017. било 30 одсто физичких најада, а у 2018. 33,5 одсто, да је било 63 одсто увреда у 2017. а наредне јодине 57,1 одсто. „Ту нема веће одстоујања. Дискриминација је у порасту у 2018, а претиње у ојадању. У 2017. претиње су чиниле 41 одсто случајева, а у 2018. јодини 28,6 одсто. Случајеви физичкој насиља су константни. Забележили смо три случаја са тежким повредама“, рекао је Ковачевић и додао да су забележена и два сексуална најада према лезбејкама.

Злочини из мржње дојодили су се 11 пута на отвореним јавним површинама, два пута у затвореним јавним просторима, пет пута на радном месту жртве, једном у градском превозу, два пута у здравственој установи, једном у полицијској станици, девет пута у становима жртва или њихових пријатеља и породице, три пута у образовним установама и два пута на ЛГБТ местима. Извештај показује да су полицији пријављена само три случаја, тужилаштво два, до један у Центру за социјални рад и Покренику за заштиту равноправности, а такође ојао је број пријављених случајева тужилаштво и полицији у односу на 2017. када је било пријављено 67 одсто случајева, док је у 2018. пријављено мање од 12 одсто. Као разлог за непријављивање случајева жртве су најчешће, у 23,5 одсто случајева навеле неовеће у институције, а до 14,7 одсто збој страха од починиоца и неовећања процедура.(2)

Наш познати аналитичар радикалног феминизма и родне политике, Михаило Алић, истиче, баш поводом овакве анализе: „Ово је управо доказ, и то из њихових статистика, да су особе из ЛГБТ популације много заштићеније

од оних из хетеросексуалне. Ако је веровати на реч потпредседници владе Србије, „свака пета жена трпи насиље“. Пошто се узима да ЛГБТ особа има 5% у општој популацији, то је 350.000, а 35 их је трпело „насиље“, значи једна у 10.000, испада да трпе 2.000 пута мање насиља него жене (наравно, Зорана Михајловић је за жене преувеличала 100 пута, али и онда испада да особе из ЛГБТ популације трпе 20 пута мање). То је наравно тачно и према броју убијених представника ЛГБТ и хетеросексуалне популације. У извештају се не помиње ниједна убијена особа, док је број убијених мушкараца у стотинама, а жена у десетинама. Па кога онда треба штитити: ЛГБТ, или хетеросексуалну популацију?“ (2)

Одговор се зна. Али се не сме рећи: Брисел забрањује да се говори.

ДРУГОСРБИЈАНСКА СТРАНКА ПРАВА

Наши „праваши“ (назовимо их „Другосрбијанска странка права“, са много старчевићевске ревности за праћење непочинстава „пасмине славосербске“, иначе већ вековима „накота за сјекиру“) прате и стање у региону, и прекоревају нас њиме: *Менаџер удружења ЕРА Вук Раичевић изнео је њодатике у региону и казао да је у Албанији евидентирано 45 случајева, али да су само три пријављена полицији, као и да су у Македонији регистрована 43 случаја, а полицији пријављена четири. „У нашем региону добар пример је Хрватска, јер се дела мотивисана злочиним из мржње јоне по службеној дужности“, рекао је Раичевић. Извршина директорка „Да се зна“ Драгослава Барзут оценила је да је ситуација оставља поражавајући утисак јер поред добре лансирање њоњења случајева које пријаве се одлажу. (2)*

LBGTHYZ витезови хоће – шта? Па да све буде као у, негда Старчевићевој, а сада Колиндиној, Хрватској, где се „злочини из мржње“ гоне по аутоматизму закона, осим ако од тих злочина нису страдали Срби, који у Хрватској имају много мање права него политички педераста (израз „педераста“ коришћен је у нас пре популарног израза „геј“, сирјеч „веселака“, „весели“, „веселник“). И хуманистица и књижевница на челу „Да се зна“, Драгослава Барзут, поетеса и МОРАЛНА ГРОМАДА са склоношћу ка цензури, скоро „Марија на Пркосима“ наших LBGTHYZ револуционара, жали што се легислатива у Србији још увек не користи као тољага, као јуридикчки маљ који треба, у некој новој, за сада само виртуелној, Градини, да млати по главуци све ужасне типове, пре свега интелектуалце - LBGTHYZ-мрсце, мрске нашем ЕУропском срцу.

REDUCTIO AD HITLERUM

И онда долазимо до, што би ЕУ Хрвати рекли, „пo-анте“:*Међу случајевима за које су ишражили судско поњење збој дискриминације ЛГБТ особа наводи се случај садашњег декана Правној факултету у новом Саду Бранислава Ристивојевића, певача Александра Вуксановића – Аце Лукаса и књижевника Владимира Димитријевића.* (2)

Да, да, сви су ту: и озбиљан научник Ристивојевић, и православни публициста Димитријевић, и незаобилазни фолкер Аца Лукас. Од свега помало, за сваког понешто. Обавља се редукција ad Hitlerum. У истом извештају НВО „Да се зна“ су и насилници и интелектуалци, и табације и књижевници: сви су они, наравно, Хитлер, укључујући и Ристивојевића и Димитријевића. Све их треба на суд: и правника, и публицисту, и контроверзног певача.

“Да се зна“ покрећу судске процесиће, да би своје постојање оправдали пред претпостављенима.

ПРЕМУДРОСТИ ЈЕДНОГ ШПАРАВАЛА

Па онда још и ово: Представник „Да се зна“ Стефан Шпаравало рекао је да је занимљиво да је међу случајевима један који је његао на митингу власни, а други који је говорио на пројекцији „Један од њих милиона“ и да то показује колико је ЛГБТ заједница „важна“ и за власни и за опозицију. (2)

Шпаравало наш, који је покушао да читаоцима „ушпара“ (уштеди) право на здрав разум, извукао је закључак да су Лукас (Вучићев човек) и Димитријевић (подржава протесте против Вучићеве кловнократије) исто и исти – јер, и власт и опозиција, авај, не маре за идеје политичких хомосексуалаца, који траже да се угледамо на земљу Анте Старчевића и Колинде Грабар – Китаровић и да гонимо сваког на кога они покажу прстом.

КОЛИКО СУ ИМ ВАЖНИ ШТИЋЕНИЦИ?

Штићеници „Да се зна“ су, кажу они из НВО, чланови тзв. „ЛГБТ заједнице“. Каква је то “заједница”? Ко ју је основао? Каква су овлашћења НВО „Да се зна“ у одбрани дотичних и кад им је та овлашћења „заједница“ предала у руке? Јер овде, у Србији, како рече један од коментатора на „Стању ствари“, нема никакве „ЛГБТ заједнице“. Коментатор нас упозорава на својеврсни неокомунизам у нас као сушту основу прогона инакомислећих: “Једна од најгорих лажи „родноравноправних“ комуниста је и лаж о тзв. ЛГБТ заједници. ЛГБТ заједница не постоји. Нико се није окупио у смислу било какве „заједнице“ а да је овлашћен

и изгласан на било који начин. Имамо само настављање злоупотреба власти и насиље комунистичких тзв. невладиних организација. Те организације нису овлашћене да представљају грађане. Нису никада биране од грађана. Тешким злоупотребама власти од стране странака „власти“ и „опозиције“ (КП Србије) су донети неки директно противуставни прописи који омогућују тзв. невладиним организацијама односно њиховим „експертима“ да учествују у раду органа јавних власти и у доношењу прописа. Реч је о насилној промени уставног уређења и тешким кршењима људских права. Права геј, транс и лезбејских особа не постоје. У правима постоје само права физичких (или правних) лица, која треба да буду заштићена применом постојећих прописа а не бесмисленим дуплирањем норми односно растом државе/комунистичке тираније. Не постоје женска права, као што не постоје ни мушка права. Не постоје права инвалида као што не постоје права људи без инвалидитета. Не постоје права ове или оне нације, вере и слично већ само људска права. Било какво разликовање група људи према било којим личним својствима или опредељењима је у основи противправно и у основи дискриминишуће. Право је већ достигло идеал. Већ воли све људе. Право не дискриминише. Само екстремисти раде. Наравно, из у основи противправног и дискриминишућег приступа проблему креће читав низ других као и глума борбе за људска права а све то делом финансирано злоупотребом новца грађана. **Грађани не добијају правну заштиту због било каквих личних својстава већ због чињенице да су људска бића и држављани једног правног система.** Сталним лажима и заменом теза од стране комунистичких организација које никога не представљају се

уводе насилне колективистичке идеологије у наш правни систем и цело друштво...“(2)

И за крај ево поруке „Да се зна“: *ЛГБТ заједница је и на марћини власћи чија љремијерка ѿврди да земља није хомофобична. Каква се љорука шаље када ѿаква особа (Вуксановић) буде ѿлаћена нашим ѿарама и сћоји љоред ѿредседника или ѿремијерке“, рекао је Шћаравало. Он је рекао и да је када је љоднећа ѿужда ѿроћив Димићријевића збоћ дискриминације ѿрема ЛГБТ особа, он добио љодришку мноћих људи, међу којима је био и ѿредседник Двери Бошко Одраговић.*(2)

Смели Шпаравало исказује саму срж жеља, тзв. „влажних снова“, политичких хомосексуалаца: они желе власт. Ту је права еротика, ту је шанса да свима приступе као носиоци нових, васпитних увида и метода, са све јуридикким маљем против „злочина из мржње“. Премудри нам Шпаравало прећуткује чињеницу да премијер/ка Ана Брнабић не само што упражњава „нестандардну оријентацију“ у свом животу (што је њена приватна ствар, чак и ако се пропагира путем таблоида), него је и политичка хомосексуалка која подржава тзв. „прајдове“(3) на којима ће, већ сутра, као данас у Грчкој, геј парадери на гаћама да носе икону Светог Николе (4), и плују читавом једном народу у лице, говорећи својим поступцима јасније него било каквим речима: “Шта нам можете, хетеросексуални мајмуни? Врећаћемо вас колико хоћемо, јер иза нас стоји Империја Запада!“ А овде су *љрајдери* још 2014. врећали патријарха Иринеја и митрополита Амфилохија, и, наравно, ником нису одговарали за оно што се зове „увреда јавног морала“. (5)

Also sprach Šparavalo: Он је рекао и да је када је љоднећа ѿужда ѿроћив Димићријевића збоћ дискримина-

ције према ЛГБТ особама, он добио подршку многих људи, међу којима је био и председник Двери Бошко Обрадовић. (2)

Симпатично – симптоматични гаулајтер Новог сексуалног поретка г. Шпаравало кука како је дискриминатор Димитријевић (који, наравно, није никога дискриминисао, него коме Гејстапо у служби Хоминтерне покушава да одузме право на слободу мишљења и исповедања вере) добио подршку „многих људи“, међу којима је и Бошко Обрадовић. (Да ли је и он човек, иако је председник Двери? То је г. Шпаравалу, очито, сумњиво!) Наравно да су извесног човека подржали извесни људи, што је премудри г. Шпаравало сјајно уочио – и Димитријевић и они који га подржавају биолошки припадају људској врсти. Али, г. Шпаравало, сасвим случајно, није приметио да су људи који су подржали потписника ових редова, поред тога што припадају људској врсти, у исти мах и наши угледни научници, књижевници, професори Универзитета, академици, јавни делатници. И да нису подржали Димитријевића због његових „лепих очију“ и пуких симпатија према њему као таквом, него зато што је прогон дотичног симптом настојања да се мислећим Србима одузме право на слободу изражавања, и да окупација под којом смо, од „меке“, постане „тврда“. А од виртуелних мањева Закона о забрани дискриминације до оних правих има мање корака него што се то неком, на први поглед, може учинити; сетимо се да су пре Другог светског рата комунисти вербално претили „реакционарима“, па кад су, уз бефел великих сила, ушли у Београд, почели да ликвидирају неподобне. А све у име „светлије будућности“. Да додамо: Бошко Обрадовић се, на апелу који је потписао преко сто двадесет имена из земље и иностранства, није представио као председник Двери, него као „народни

посланик“, представник оног дела народа с којим политички хомосексуализам као идеологија новог тоталитаризма покушава да се обрачуна.

НЕГО, В ЧЈОМ ДЈЕЛА?

Дјела в тјом што овде у питању нису никакви хомосексуалци (то је, у њиховом јавном деловању, секундарно), него квислинзи у служби НАТО окупатора Србије, чији је циљ да промене садржај наших глава (а ко неће, да му главу, за сада на суду, откину). О томе циљу писао је професор Мило Ломпар:“ Недавно смо – у *Полицији* од 4. јуна 2017. године – могли прочитати изјаву Зигмара Габријела, министра спољних послова Немачке: „Не разумем, на пример, зашто некога на путу од аеродрома ка центру Београда поздравља велики билборд посвећен руско-српском пријатељству, док су жута и плава Европске уније потпуно невидљиве.“ Ова изјава је репрезентативан пример колонијалног и – у наговештају – тоталитарног диктата који треба да испуни нашу свест: није довољно што је наша државна политика потпуно усмерена у правцу Европске уније, није довољан читав низ поданичких и лакејских изјава српског председника у част немачког канцелара Ангеле Меркел, већ је неопходно да и билборди на нашим путевима буду такви да се допадну немачком министру спољних послова. Она показује да ако сами не оцртамо границу у спремности на разумне компромисе, ако их не поделимо од самопорицања, неће бити краја ономе што ће се тражити од нас: никаквог застајања у приватним стварима, никаквог осећања мере и такта, никаквог васпитања, чак ни елементарне уљудности, једноставно неће бити. Јер, тек потпуним прожимањем свих садржаја наше свести оним што се сматра пожељним долази до промене опште и јавне свести: никаквих одступа-

ња не може бити. То је најбољи доказ да је – у овладавању нашим простором – пресудно мењање културне подлоге: док постоји – макар рекламна и макар декоративна – свест о руско-српском пријатељству, она утиче на то како гледамо на своју прошлост, на свет око себе и на себе саме. Управо је наш поглед оно што се настоји уклонити.“(6)

И уклањање је почело.

ALSO SPRACH KARLEUŠA

Уосталом, има оних који то исказују суровије и сировије него Ломпар. Али, такође, на свој начин, убедљиво. Да не посумњамо. Рецимо, Јелена Карлеуша: “Па ми смо се крвили на овим просторима зато што смо мешавина разних вера и ту смо показали колико смо примитивни и нетолерантни. Како ће тек један Балканац да прихвати чињеницу да се комшија љуби са другим комшијом? Нама је још недопустиво да Драган ожени Емину, а камоли да Драган воли Алију. Нама је потребно време. Корак по корак. Прво да научимо да се поштујемо, као народи различите вероисповести. Затим да научимо да није нормално да тата бије маму, онда да заборавимо на изреке „батина из раја изашла“ и „да комшији цркне крава“. Онда морамо да научимо да смо мали и небитни дивљаци на тлу Балкана, које ће милом или силом припитомити Америка и Европа. Е тек онда ћемо, уморни од свих ових животних лекција, схватити да морамо да будемо толерантни и према нашим суграђанима који су рођени као ЛГБТ“ (7)

Ово је Јелена Карлеуша рекла 2011. Свако може да провери шта се од њених речи остварило, и шта нас чека. Зато сам се на време уписао у мале и небитне дивљаке са Балкана.

ШТА СЕ ДЕШАВА?

Србија је ПОД ОКУПАЦИЈОМ, а јуришници политичког хомосексуализма помажу да се окупација учврсти. Још 2013. године, Слободан Антонић је наговестио: “Чак и медијски најприсутнији део ЛГБТ активиста у Србији себе види као некога ко српском друштву заправо споља намеће нови, другачији („модернији“) систем вредности. Они себе виде као некога ко Парадом „заузима читав град, јер то нама припада“ (Бобан Стојановић); ко објављује да „све цркве треба срушити“ (Предраг Аздејковић); ко у оквиру „Недеље поноса“ организује провокативну изложбу фотографија (Ессе homo) на којима се Христос приказује у штиклама, апостоли као трансвестити, а св. Јован Крститељ као геј који „крсти“ Христа – другог геја (зато је ову изложбу морало да чува 2.000 полицајаца); ко поред себе, на конференцији за штампу о положају ЛГБТ особа у Србији, ставља америчку амбасадорку и шефа канцеларије ЕУ за Србију; коме је „геј икона Србије“ естрадна певачица (Јелена Карлеуша) која каже: „Морамо да научимо да смо мали и небитни дивљаци на тлу Балкана, које ће милом или силом припитомити Америка и Европа. Е тек онда ћемо, уморни од свих ових животних лекција, схватити да морамо да будемо толерантни и према нашим суграђанима који су рођени као ЛГБТ“. Већини посматрача у Србији је јасно да се иза спорних захтева за колективним (или специјалним) правима припадника „псеудоетничке“ ЛГБТ заједнице крије, заправо, успостављање коначног, симболичког и стварног, старатељства транснационалног политичког естаблишмента („Империје“) и над српским друштвом. Ако ове, 2013. године, након „Бриселске капитулације“ на питању Косова, буде организован „Прајд“ у Београду, то ће,

бити коначни, симболички показатељ да је такво старатељство и успостављено.“(8)

„Прајд“ не да је организован, него метастазира ка Новом Саду, Нишу и другим градовима. Старатељство је успостављено.

РЕЧ МИЛОША КОВИЋА

Ипак, иако смо под окупацијом, један део србске интелигенције (оне непоткупљене, а свакако културно - патриотске) се са тим не мири, због чега се и нашао на удару оних који би да нас заувек промене. Сасвим је свеједно да ли смо под јуридикчим маљем НВО Гејстапоа или другосрбијанаца на Философском факултету у Београду, као што је то, на пример, професор Милош Ковић, који о својим прогонитељима каже:“Они, дакле, хоће да ме спрече да јавно критикујем њихове политичке ставове и поступање, и да слободно износим своја становишта. Тужен сам, као у стара добра „вунена времена“, због вербалног деликта. Чувени Титов члан 133, међутим, више није на снази. То што они раде се, како у одговору на тужбе тврди „Ортачко адвокатско друштво Стојковић“, које мене заступа, директно сукобљава са слободом говора, гарантованом Уставом Републике Србије и чланом 10. Европске конвенције о људским правима.“(9)

У интервјуу датом „Печату“ Ковић је још јаснији:“Свако једноумље човека подстиче на отпор; ова врста насиља, у служби окупатора, просто нас позива на то да јој се супротставимо. Они који им се супротставе мораће на суд? Плаћаћемо им милионе динара? Јефтино је то и мала је то цена за светиње које бранимо. Реч је о светосавском и косовском смислу наше историје, о нашој отаџбини и нашим потомцима.“(10)

УСРЕДСРЕЂУЈМО СЕ!

Велика Исидора Секулић нам, у овом часу, поручује: “Остаће најбољи. Духовно и морално најбољи. И међу великима и малима они који су најбољи. Чиме ће све велики одолевати и стојати, то је њихова ствар. Наша је брига: мали народ. Усамљени смо много. И потребније нам је од свих организација усредсређење, отсуство расејаности и заборавности. Треба да смо као онај безброј зрака што је у жижи само једна тачка; треба да смо једна интелигентна свест. То нам је жижа и концентрација. На чему другом бисмо се и могли усредсређивати? Злата немамо; велике индустрије за конкуренцију немамо; мистицизма и опсене величине немамо. Остаје нам концентрација духа и памети, и дисциплина морала. Стара наша косовска метафизика. Имамо да се усредсредимо у бићу, језику, моралу и Богу. Јер то су ствари са којима се остаје после ратова, победа и пораза. Последњу равнотежу успоставља Бог, последње од расе што свет чува, то је њена религија и њен морал; а никада не робује језик, који гради књижевност, и којим се људи опомињу да се не би расејали до краја, у тешка времена.”(11)

Због тога је крајње време да родољубива србска интелигенција, без потребе да наступа „глајхшалтовано“, како то раде другосрбљанци и НВО јуришници, јасно стави до знања да неће трпети прогоне због слободе мишљења и изражавања, ма у какву се „људскоправашку“ причу маскирали. Постоје извесна заједничка начела која се, увек и свагда, могу и морају бранити, јер ћемо иначе постати џунгла у којој влада право јачег горице. Тако, и само тако, ако се, по речи Исидоре Секулић, будемо усредсређивали и стајали под стегом основних Божјих и људских вредности - одбранићемо нашу мученицу, нашу узданицу, нашу

лепотицу, Мајку Србију. А она је заслужила одане синове и кћери под стегом Завета и Слободе.

УПУТНИЦЕ

(ИНТЕРНЕТУ ПРИСТУПЉЕНО 14. ЈУНА 2019.)

1. <http://sloven.org.rs/srb/wp-content/uploads/2011/03/Za%C5%A1to-budza%C5%A1to.pdf>
2. <https://stanjestvari.com/2019/06/12/42-protivpravna-akta-prema-lgbt-osobama/comment-page-1/#comment-48696>
3. <https://www.blic.rs/vesti/drustvo/nasli-smo-milojka-iz-jagodine-koji-je-ovako-dosao-na-gej-prajd-u-beogradu-i-on-nam-je/ds1t589>
4. <https://www.bbc.com/serbian/lat/srbija-45545095>
5. <http://www.nspm.rs/hronika/gej-aktivisti-vredjali-patrijarha-i-vernike-srpske-pravoslavne-crkve.html>
6. <https://iskra.co/reagovanja/milo-lompar-na-putu-promene-javne-svesti/>
7. <http://www.nspm.rs/hronika/jelena-karleusa-problem-organizovanja-gej-parade-na-balkanu-je-to-sto-smo-divlji.html?alphabet=l>
8. <http://www.nspm.rs/kolumne-slobodana-antonica/gej-prava-kao-imperijalna-batina.html>
9. <https://stanjestvari.com/2019/06/13/milos-kovic-sloboda-javne-reci-ili-zabrana-zlocinackog-misljenja/>
10. Наташа Јовановић: Кад сунце не излази на Западу, Печат, 14. јуна 2019, стр.26
11. <https://pouke.org/forum/index.php?/index/1346440445/d0bfd0bed183d187d0bdd0b8/исидора-секулић-усредсређујемо-се---расејаност-није-мана-него-порок-r13863/>

LIČIT ĆU NA ALANA DELONEA

Када прођем селом,
Мисле да сам Ален Делон,
Кад обучем јелек и опанке
Затегнем се к'о гувернер банке

Раде Јоровић

ШТО ИМ СМЕТА АЛЕН?

Ко се неће сетити сјајне епизоде „Алана Форда“ под називом „Брадати пљачкаши“? У њој, Sir Oliver продаје чудотворну течност за подмлађивање (дестилована вода, наравно), и један од многобројних стараца, са два зуба и три власи косе, машта како ће личити на славног француског глумца. Његов стилизовани исказ употребио сам као наслов овог текста. Пошто и ја улазим у године Sir Oliver-ових муштерија, деси ми се да, ових дана, открих сличност између себе и славног француског глумца; наравно, не физичку, али ипак...

Наиме, пре почетка Канског фестивала радикалне феминистичке борке устадоше, као једна, против мачо – селектора, који одби да у Кану буде заступљено 50% женских и 50% мушких филмова, мада је тако обећао. Селектор Тјери Фремо јесте дао такво обећање 2018, али је ове, 2019, ре-

као да је смисао фестивала приказивање вредних филмова, а не јурење родних квота: "Према заслуги, а не према полу редитеља!"

Још већи бес *борки* изазвала је одлука да се почасна Златна палма за животно дело додели 83-годишњем Делону, који је „политички некоректан“ јер се противи усвајању деце од стране хомосексуалних парова и близак је „екстремној десници“. Фремо се разгоропадио: "Ми не додељујемо Нобелову награду за мир Алену Делону. Ми му дајемо почасну палму за његову импресивну глумачку каријеру. Он је рекао неке ствари са којима се ја лично не слажем, али он има право да искаже своје мишљење. Кан осуђује одређене изјаве, али се залаже за слободу мишљења! Ми ћемо зато наградити глумца са стопостотним ентузијазмом!"(1)

ЗАШТО ЛИЧИМ НА ДЕЛОНА?

Наравно, између мене и великог француског глумца нема никакве везе, осим чињенице да смо се нашли на удару сенилног варварства „политичке коректности“ која настоји да свако другачије мишљење загна у мишју рупу, и да нас лиши права да слободно говоримо. У Француској, земљи без које не би било савремене демократије, то је гротескно; али, то је гротескно и у земљи која је, у доба краља Петра Првог, имала највише стандарде слободе изражавања у овом делу Европе, па јој Тин Ујевић, активиста „Младе Хрватске“, кличе: "Тко хоће да одахне, нека дође у Београд./.../ Наши људи у монархији не слуте колико је наша Србија наша, како је Србија сто пута нећу рећи српскија него хрватскија од саме Хрватске, и они то морају да дознају, чују и виде".

На Делона су удариле радикалне *борке* за неолибералну Европу која умире од познокапиталитичке политичке коректности, где су деца и рађање (осим код традиционално оријентисаних муслимана) табу тема. Пред Вишим судом у Београду мене је ЛГБТ удружење „Да се зна“ тужило због слободно израженог става да морамо, као основу заједнице, чувати природну породицу, што искључује тријумф противпородичне идеологије политичког хомосексуализма. И тужен сам у часу кад Србија умире, а на нама се испуњавају речи Владике Николаја: „Тесна гробља, а мало гробара, гробарима отежаше руке“.

НЕСТАЈЕ МУШКА ФРАНЦУСКА

Наравно да права мушкост није никакво насиље над женама, него, у својим најбољим пројавама, храброст, оданост, спремност на жртву, основа очинства и отаџбинског осећања (при чему је Отаџбина – Мајка). Француска је и витешки култ госпе, и трагикомични Сирано („Пољубац је сусрет највећи на свету“ и „Са надом на успех никад се не бије – не, узалуд кад је, много је дивније“). Француска је, донедавно, имала Алена Делона, као снажног глумца у мушким улогама; али, имала је и мушки храброг мислиоца, јунака у Покрету отпора, Албера Камија; али и прекрасног пилота Егзиперија, имала је и последњег мужевног државника Европе, Шарла де Гола. А сада жири у Кану мора да брани одлуку о награђивању Делона, кога *борке* – *гномоторке* нападају. Нема Камија ни од корова (уместо њега – Бернар Анри Леви), а Де Гола ни на видикју. Уместо њега, Макрон.

ЗНАЛО СЕ ТО, ЗНАЛО

Ко је хтео да зна шта ће се десити кад Европа отпадне од својих традиција, могао је то да види још и у револуционарном 19. веку.

Рецимо, француски конзервативац, гроф де Фалу, у свом делу под називом *Национално јединство*, 1880. грми против оних који долазе да донесу црни преврат: „А ви, систематски утописти, који занемарујете људску природу, ви, кривци за атеизам, надојени химерама и мржњом, „еманципатори жене“, рушиоци породице, родословци једног мајмунског рода, ви, чије је име донедавно значило увреду, будите задовољни: ви ћете бити пророци, а ваши ученици првосвештеници једне гнусне будућности!“ А велики Рус, Константин Леонтијев, каже, бранећи Русију православну од налета превратничког духа Западне Европе: „О, како те мрзимо, због тога што си у себи убила све оно велико, изузетно и свето, и која код нас, Руса несрећника, својим кулжним дахом уништаваш оно најдрагоценије!“ Но, наравно, борба се наставља.

У њој, сасвим изненада, може ти се десити да заличиш на Алена Делона.

УПУТНИЦА

1. Бунт и пре почетка канске феште, Данас, 15. мај 2019.

ПРЕДЊА РУПА НА БЕОГРАДСКОМ УНИВЕРЗИТЕТУ ИЛИ ПОЧАСНИ ДОКТОРАТИ ОД ЈОСИПА БРОЗА ДО ЏУДИТ БАТЛЕР

КАКО ДОЂОСМО ДО „ПРЕДЊЕ РУПЕ“

Недавно је познати амерички аналитичар Пол Крејг Робертс изјавио да му је драго што ће ускоро умрети, и неће више морати да гледа ругање здравом разуму које је на Западу попримило карикатуралне облике кроз „политичку коректност“. На овакав став га је подстакла најновија иницијатива шампиона „политичке коректности“ да се из употребе избаци латински назив женског полног органа, јер га (тај орган) „трансродне особе“ немају, и да се уместо овог „некоректног“ назива користи израз „предња рупа“. Јер, трансродни имају рупу. Ко не верује, нека чита. (1)

Наравно, Пол Крејг Робертс, онако назадан и мрачан, не може да прихвати плодове једне „велике научне револуције“ – радикалног феминизма плус „queer“ теорије, по којој се човеков пол не одређује биолошки, него језички и социјално, па је најбоље (и најкоректније) бити геј, лезбејка, трансродан или шта ти већ падне на памет. Уосталом, нема никаквих полова – постоји само „цендер“.

И тако, поново, долазимо до радикално феминистичке LBGTXYZOPRST приче.

ПРВО КОМУНИЗАМ, ПА РАДИКАЛНИ ФЕМИНИЗАМ

Радикални феминизам данас је револуционарни покрет попут комунистичког покрета некад. На први поглед, има племенит циљ – женску равноправност. Али, као што је комунизам, у име ослобађања радничке класе, рушио све традиционалне установе, од Цркве до породице, тако радикални феминизам руши природну полност људског рода и жели настанак андрогиног (лезбигеј, што каже наш пост-модерни народ) друштва.

Слободан Антонић је ово одавно уочио. У књизи „Искушења радикалног феминизма“ он истиче куда води феминистичка револуција: “У једном разговору Бети Фриден (Betty Friedan) са Симон де Бовоар (Simone de Beauvoir), Фриденева је рекла да верује како жене треба да имају избор. Ако стварно више воле да остану код куће и подижу децу него да граде професионалну каријеру, онда ту њихову вољу треба поштовати. На то је Де Бовоарова одговорила: „Не, ми не верујемо да и једна жена треба да има такав избор. Ни једној жени не треба одобрити да остане код куће и подиже децу. Друштво треба да буде потпуно другачије. Жене не треба да имају такав избор, нарочито стога што ако таква могућност постоји, исувише много жена ће се одлучити управо за њу“ /.../ Родни феминизам је, у основи, као што ће се видети, заузео становиште Симон де Бовоар. Према овој врсти феминизма свака жена треба да буде запослена, да ради једнаке послове као мушкарац, једнако зарађује и једнако ради у кући, затим да се једнако занима за политику, да има прописане („политички коректне“) емоције према мушкарцима и, на послетку, да

на тачан („политички коректан“) начин подиже и „родно“ васпитава децу како би она попримила пожељне („андрогине“) особине. То јесте облик биополитике – настојање елите да управља тоталитетом биолошке и друштвене репродукције становништва /.../. Опасности које се у томе крију нису занемарљиве.“(2)

Антонић се чудило како је Источна Европа опет упала у револуционарно лудило. Тек се ослободила комунизма, а ево већ цендер феминизма: „Необично је да се, након слома последњег великог пројекта утопијског инжењеринга (1989), таква врста инжењеринга уопште заступа. У том погледу, радикални феминизам је у извесном смислу анахрон социјални наум, поготово у Источној Европи, која има историјско искуство како са десним, тако и са левим тоталним пројектима „реконструкције“ друштва. Утицај радикалног феминизма на Западу можда долази управо отуда што је непосредно искуство тамошњих друштава са утопијским инжењерингом ограничено и више је спољашње, него унутрашње. Стога је и могуће бујање радикалних друштвених пројеката („родна политика“, „истополни брак и истополно родитељство“, „транснационална еманципација“, „слободни стилови живљења“...), без неопходне задршке од могуће социјалне лакомислености, при чему се ти пројекти, као део пакета „модернизације“ и „евроатлантске интеграције“, извозе на исток Европе.“(2)

Ако то тражи мила нам ЕУropa, онда није чудо да су бивши титољупци/ титољупкиње данас на позицијама радикалног феминизма. Другосрбдијански титоисти/киње постадоше радикални/е феминисти/киње.

ШТА ХОЋЕ РАДИКАЛНЕ БОРКЕ?

У својој књизи о феминизацији србијанског друштва, Владислав Ђорђевић истиче неколико главних особина револуционарно – радикалног феминизма код нас и у свету: „Прво, радикални феминизам/.../почива на идеји постојања непрестаног „родног рата” (*gender war*). По њему – да парафразирамо „Комунистички манифест” – целокупна историја досадашњег друштва јесте историја „родних” борби. По том „женском марксизму”, жене су увек биле „потлачена класа” (*oppressed class*) или „подређена класа” (*subordinated class*), а мушкарци „тлачитељска класа” (*oppressing class*) или „владајућа класа” (*ruling class*). Циљ тог „ружичастог марксизма” је стварање теоретске основе за радикалну промену положаја „родова”. Теоретичарке радикалног феминизма пружају идеолошка оруђа за борбу феминистичким активисткињама. Теорија и пракса радикалног феминизма иду рука под руку. /.../ Као и све револуције, феминистичку револуцију пропагирају интелектуалци, а спороводе распевани политичари и други јавни радници. Проблем са концептом „родног рата” је у томе што се „родови” не могу посматрати само као две одвојене супротстављене „класе” (феминисткиње кажу: „рода”) него и као део јединства врсте *homo sapiens* због чега су они неизбежно упућени не само на конкуренцију него и на сарадњу. Инсистирање на „родном рату” може женама више да штети него да користи.

Друго, радикални феминизам/.../почива на идеји да међуполни односи немају никакве веза се биологијом. Тај став је познат као „биопорицање” (*biodenial*). /.../ Њихов став је да биологија није важна за разумевање „родних” односа. Али жене и мушкарци су пре свега биолошка бића па је стога биологија фундаментална антрополошка

наука. Занемаривање биологије од радикалних феминисткиња и других култур-детерминиста представља праву научну аберацију. Теорија која претендује да нешто каже о женама (реч феминизам у себи и садржи реч „жена”), а свесно избегава да се бави фундаменталном науком о женама (и мушкарцима) – дакле биологијом – не може бити наука него идеологија. Радикални феминизам је идеологија која научне податке често занемарује или искривљује. Он са научним подацима поступа секташки: неке занемарује (нпр. природне полне разлике), неке преувеличава (нпр. број жена у политичким телима), неке тенденциозно интерпретира – све у свему, искривљује. /.../

Треће, бојни поклич радикалног феминизма је „равноправност”. Али феминистичка „равноправност” нема много везе су уобичајеним значењем тог појма. У стандардном језику реч равноправност значи: поседовање истих права. Тако су ту реч користиле либералне феминисткиње. Али код радикалних феминисткиња та реч јепостала синоним за „равномерност”. А да би се постигла равномерност потребно је увести законску повлашћеност жена, тј. неравноправност. Мало људи је свесно тог феминистичког „орвелизма”. Феминистичка употреба речи је крајње идеолошка. Мало је научника лингвиста спремно да предузме анализу феминистичког идеолошког дискурса. Разлог за то је двојак: интелектуална индоленција (што је недопустив интелектуални преступ) или страх од замерања феминистичком естаблишменту (што је недопустив морални преступ).

Четврто, радикални феминизам /.../преплављен је вербалним нападима на „сексизам”, „андроцентризам”, „патријархалност”, „неравноправност”, „дискриминацију” и друге наводне мушке тлачитељске идеолошке системе.

Али када се са апстракција пређе на конкретне податке тада често високопарна реторика изгуби смисао. Тако на пример, ауторке виде „сексизам“, „андроцентризам“, „патријархалност“, „неравноправност“ и „дискриминацију“ у: политици, иако заправо жене путем „система квота“ (*quota system*) уживају привилегије у политичком изборном процесу; у праву, иако заправо жене ни у једном сектору права нису дискриминисане, а у неким су чак и привилеговане; у образовању, иако заправо жене доминирају сектором образовања, а и иначе постижу – у просеку – боље школске успехе; у економији, иако заправо жене раде у просеку физички, психички и социјално сигурније послове; у криминалитету (насиљу), иако заправо жене – у целини узев – ређе доживљавају насиље него мушкарци; у медијима, иако заправо жене доминирају многим медијским секторима, поготово онима који се тичу жена. Све у свему, у радикалнофеминистичкој литератури постоји тенденција да се подаци износе једнострано: они који се уклапају у радикалнофеминистичку идеолошку парадигму се пренаглашавају, а они који не – игноришу. То није добра наука.

Пето, велики број радикалних феминисткиња је лингвистичког образовања.“(3,162-164)

КАКО СЕ ОД РОДА ПРАВИ ЦЕНДЕР?

Због тога су оне, по Ђорђевићу, веома заинтересоване за злоупотребу речи зарад својих револуционарних циљева. Ево како изгледа њихов наопаки приступ језику на примеру именице „род“: „У стандардном српском језику реч „род“ – како стоји у петом тому *Речника српскохрватскога књижевног језика* (1973) – првенствено значи „оно што је рођено, пород, потомство, врста“, а секундарно „породица, породична лоза, сој“. На основу тих основних значења из-

ведена су и сва друга. Дакле, реч „род” означава групу која је биолошки, генски, „крвно” повезана. Стога се реч „род” налази у свим речима који указују на неку биолошку повезаност: *пород*, *породиља*, *породица*, *родбина*, *родиља*, *родитељ*, *родитељство*, *родица*, *родоскврнуће*, *родослов*, *сродник*, *сродство* итд.

Биолошку везу сугеришу и друге речи који садрже реч род. Латинска реч *vagina* код нас се преводи као *родница*, чиме се указује на телесну повезаност мајке и детета. У исту етимолошку категорију спадају и речи: *порођај*, *рођак*, *рођендан*, *рођенданоница*, *рођење* итд. У корену свих њих налази се реч „род”, чиме се сугерише нека биолошка повезаност. Чак и реч *народ* спада у ту категорију. Етимолошки, она означава група људи истог порекла (рода). У исти контекст треба сврстати и реч *родољубље*. То је љубав према своме роду – људима истог порекла. Реч *родоначелник* има исти корен. Родоначелник је зачетник неког рода, племена. Истог етимолошког порекла је и реч *однарођавање*. То је напуштање свога народа, тј. рода. Реч *одрод* је такође истог корена. Одрод је онај који напушта свој род. Реч *препород* такође има исти корен. У најужем смислу, препород означава обнову рода. У ширем смилу, препород означава обнову било чега. Чак и реч *природа* садржи реч род, чиме сугерише биолошки контекст. Реч „род” налази се и у глаголима: *одродити се*, *ородити се*, *породити се*, *препородити се*, *родити се*, *сродити се* итд. Свим овим глаголима заједничко је то да садрже реч род, чиме се сугерише биолошка повезаност.

Када је откривена јединица биолошког наслеђа, поставило се питање како да се назове. Стручњацима је одмах пало на памет да ту јединицу назову по почетном слогу речи „род” у класичним језицима. Она на грчком гласи *génos*, а

на латинском *genus*, па је јединица биолошког наслеђа названа „ген” (енг. *gene*).

Радикалне феминистиње су почеле да реч „род” користе у савим другом смислу: у смислу друштвено обликованог „пола”. То представља драстично напуштање језичке традиције. Док у српској језичкој традицији реч „род” сугерише неку биолошку повезаност, у феминистичком новоговору, реч „род” означава групу људе без биолошке повезаности.

Захваљујући феминистикињама, реч „пол” готово потпуно је избачена из употребе. Наместо ње, усталичиле су реч „род”. Тако нпр. када чујете да постоје „родне студије” треба да знате да је ту у ствари реч о „полним студијама”.

Замена речи „пол” речју „род” нема ни језичког ни научног оправдања. Нема језичког јер је „пол” стара словенска реч (полъ) и означава половину нечега, а мушкарци и жене јесу две половине једне те исте људске врсте. Промена нема ни научног оправдања. Наиме, традиционална реч „пол” сугерише да постоје и биолошке и социјалне разлике између мушкараца и жена, а реч „род” да су разлике само културне. Али разлике између мушкараца и жена нису само културне, него и биолошке. Језички и научно оправдано је говорити о двама половима, а не о „родовима” како је то помодно.

Али ту није крај феминистичким језичким махинацијама. Будући да феминисткиње готово уопште не занимају мушкарци, већ се готово искључиво баве женама, то практично значи да је реч „род” постала синоним за „жене”. Стога „родне студије” не значе „полне студије”, него „женске студије”. Дакле, када у феминистичком дискурсу чујете реч „род” знајте да она шифровано значи „жене”. Тако нпр. када чујете „род и политика” то треба да разумете као

„жене и политика”, а када чујете „род и економија” то треба да разумете као „жене и економија”. Поприлично је тешко снаћи се у феминистичким језичким пермутацијама.

Још је горе с речју „равноправност”. Та реч у нормалном језику значи „имање истих права”. Али у феминистичком новоговору она означава „имање женских привилегија”. Тешко је наћи типичнији пример орвелизма. Покрет који маше транспарентом језичке „просвећености” заправо је крцат језичким махинацијама./.../Стил „родних” феминисткиња пати од неопростивих огрешења. Тамо где се очекује јасноћа и прецизност, наилазимо на нејасност и непрецизност. Таквим стилем феминисткиње посежу јер би се њихове тезе на светлости сунца показале као једностране. Зато оне уживају у стилској опскурности. Што замућеније, што нејасније, што мрачније – то има више изгледа да читалац буде задивљен. Стога оне нарцисоидно уживају у „рашчињавању рода”, „родним невољама”, „родном буцетирању”, „родном оснаживању” и осталом језичком мрачњаштву“(3, 123-125;127)

Џендеристи/ џенедристкине (родци/ родкиње?) ових дана спремају нови Закон о родној равноправности, о коме је потписник редова већ писао, па „попио“ налет повереника/це за равноправност.(4)

НОВА ДОКТОРИЦА/ ДОКТОРКА/ ДОКТОРКИЊА БЕОГРАДСКОГ УНИВЕРЗИТЕТА

С обзиром да у Србији одавно влада најмрачније другосрбијанско сенилно варварство маскирано у џендер и остале револуције „знаковито“ је да је једна од кључних „queer- LBGTXYZOPRST“ теоретичарки, Џудит Батлер, која је и сама упражњавала (упражњава? упражњаваће?)

„нестандардни секс“ постала носилац почасног доктората Универзитета града на ушћу двеју река испод Авале.

О чему је реч?

На ЕУропском сајту „Аутономија“ читам (и, што би рекао покојни Драгош Калајић, преписујем): „Сенат Универзитета у Београду доделио је почасни докторат професорици са Универзитета Беркли у Калифорнији Џудит Батлер (Judith Butler).“ Џудит Батлер спада међу најважнија имена савремене критичке теорије, а њена дела су имала значајног удела у формирању нових и развоју постојећих дисциплина, наводи се у образложењу. Њој се **почасни докторат додељује за допринос друштвеној теорији, политичкој филозофији и студијама рода, као и за интензивну сарадњу са теоретичарима у Србији, а пре свега са Институтом за филозофију и друштвену теорију Универзитета у Београду.** Сенат Универзитета у Београду је одлуку о додели почасног доктората Џудит Батлер донео једногласно. Џудит Батлер је професорица на Одељењу за компаративну књижевност и на Програму критичке теорије, чији је један од директора и оснивача. Докторирала је филозофију на Универзитету Јејл 1984. године. Њена последња књига, *Notes Toward a Performative Theory of Assembly*, објављена у новембру 2015. године, представљена је први пут приликом њеног гостовања у Београду. Недавно је саопштено и да је Џудит Батлер прва добитница награде „Миладин Животић“, коју Институт за филозофију и друштвену теорију Универзитета у Београду додељује од ове године. Ту награду је добила за област друштвено ангажоване теорије, навео је тај институт у саопштењу за јавност.“⁽⁵⁾

Ова једногласност не може а да не подсети на једногласност којом је Универзитет у Београду почетком седамдесетих година 20. века удостојио почасног доктората још

једног научног генија, заслужног за појаву Института за филозофију и друштвену теорију (он је, наиме, са својим измеђарима, омогућио да се овај Институт оснује за „марксистовце – праксистовце“ и остале полудисиденте, уклоњене из универзитетске наставе; није их, попут Михаила Ђурића, бацио у „тамницу, кућу необичну“, али ипак нису спадали у „поштену интелигенцију“). Погађате - реч је о другу Титу, коме је докторат уручен 1972.

ДРУГ ТИТО ЈАШЕ НА ЧЕЛУ КОЛОНЕ

У својој студији о САНУ и Универзитету у Београду као обоготворитељима Јосипа Броза, историчар Слободан Г. Марковић истиче: „Ректор Универзитета у Београду, др Јован Глигоријевић је изјавио да је проглашењу председника Тита за почасног доктора “претходила спонтана и широка иницијатива студената и наставника коју је једнодушно прихватио цео Универзитет, а оживотворио својом одлуком Факултет политичких наука”. Упадају у очи употребљени придеви “спонтани”, “широки”, “једнодушни” и “цео”. Када је у питању неприкосновена личност диктатора, у њој све мора да буде “једнодушно”. У време када је Партија чистила редове Универзитета од непожељних професора, управо због отпора титоистичкој диктатури, ректору се привиђало да је “цео Универзитет” иза чина поклона диктатору. Срећом, ректор, који се у небираној улози нашао по аутоматизму функције коју је обављао, није много говорио, већ је препустио реч проф. др Бранимиру Јанковићу са Факултета политичких наука да у име референата др Најдана Пашића, др Радослава Ратковића, др Љубисава Марковића и др Бранка Придићевића саопшти одлуку Факултетског већа о додељивању почасног доктората. Већ је речено да је Броз држао до дворске етикеције. Зато и избор

Бранимира Јанковића није био случајан. Броз није изабрао једног од дежурних марксиста, какве је без потешкоћа могао да пронађе на Факултету који га је предложио за почасног доктора. Напротив, он је одабрао проф. Бранимира Јанковића, стручњака за међународно јавно право, који је имао објављене научне радове у озбиљним светским часописима на енглеском, француском и немачком, и који је у то време био члан Комисије за права човека Уједињених нација (1967-1972) и члан југословенске националне комисије за УНЕСКО (1964-1972). Осим тога, Јанковић је био проверена личност. Као директор Центра за међународне студије, он је пратио Брозову активност у покрету несврстаних. Поред тога Јанковић је био и проректор Београдског универзитета (1960-1965), и први ректор Универзитета у Нишу (1965-1969). У потоњем својству организовао је посету Јосипа Броза овом Универзитету 1968, када је Броз саопштио присутнима да од њих очекује да Универзитет у Нишу постане “ковачница социјалистичке интелигенције, дубоко повезана са радничком класом...” Зато није изненађење што је Јанковић изабран да као председник Савета Факултета (март 1972 – март 1974) говори о Брозовим заслугама, а не тадашњи декан проф. Најдан Пашић (1971-1973). /.../ Упркос чињеници да су Брозови списи нарастали на двадесет томова до 1970, Јанковић није поменуо ниједну његову књигу, ниједан његов рад. Он се задовољио флоскулом да је његово стварање допринос “теоријској мисли социјализма”. Јанковић је затим обавестио присутне да је Универзитетска скупштина усвојила предлог Факултета политичких наука и “једногласно донела одлуку о додељивању почасног доктората Универзитета у Београду председнику Титу.” /.../ Дописник Политике на крају описује сам ток свечаности предаје дипломе: “Ректор, са великим

ланцем око врата, који симболише достојанства Универзитета, прилази Председнику Републике и предаје диплому о почасном докторату и плакету Београдског универзитета. Учесници ове несвакодневне свечаности дугим аплаузом поздрављају проглашење председника Тита за почасног доктора. Многобројне камере овековечују овај тренутак.” Нажалост, велики ланац је овом приликом симболисао пре окове у којима се нашао Универзитет у Београду присиљен да даје почасни докторат једном бравару, него било какво достојанство. Копија текста предлошка дипломе почасног доктора сачувана је у канцеларији ректората за почасне докторате и она гласи нешто другачије него што је наведено у Политици: “ЈОСИПУ БРОЗУ ТИТУ, председнику Социјалистичке Федеративне Републике Југославије **За неизмерне заслуге у отварању нових путева историјског прогреса и развој нових идеја и иницијатива социјализма; за допринос историјској мисли и пракси савременог социјализма; за водећу улогу у стварању концепција и стратегија народноослободилачког рата; за фундаментални допринос решењу националног питања; за трасирање оригиналних путева југословенског самоуправног социјализма као новог типа цивилизације; за међународну политичку доктрину несврстаности и теорију савремених међународних односа** и о томе му се издаје ова Д И П Л О М А.” Данас пажњу плене две формулација: тврдња да је Јосип Броз фундаментално решио национално питање и закључак да је створио нови тип цивилизације. Чињеница да се диплома југословенском диктатору додељује у време када је СФРЈ потресало нерешено национално питање, посебно у Хрватској, током целе 1971, изгледа да није имала никакав утицај на политичке мислиоце са Факултета политичких наука. Тврдња да је Броз створио нову

врсту цивилизације представља врхунац удвориштва међу српским научницима који су се клањали пред Брозом. За ову формулацију предлагачи са Факултета политичких наука свакако заслужују златну медаљу за удвориштво.“(6)

Друг Тито је затим упутио поучителну реч професорима и студентима, па је поштеноу интелигенцију изједначио с радницима, упозорио на извесна „скретања“ на Универзитету и потребу будности и упутио свима захтев да настава буде прожета (а чиме би другим?) марксистичким духом.

Као што је во времја оно почасни докторат једногласно додељен Брозу, тако је сада дат и Џудит Батлер. И маршалу и LBGTXYZOPRST активисткињи и филозофкињи дали су титулу због „доприноса науци“. Некад марксистичкој, данас феминистичкој.

„НАУЧНИ ДОПРИНОС“ ЏУДИТ БАТЛЕР

Ево шта о Батлеровој/ Батлеркиној/ Батлер мисли/ мишљењу/ мислилаштву кажу Ана Бужињска и М. Павел Марковски у својој студији о књижевним теоријама 20. века:“Ако се као полазна тачка прихвати претпоставка да је биолошки пол / sex (природно дат) нешто примарно, а културнодруштвени пол (gender) секундарна полна улога – надограђена на ону прву и конструисана помоћу друштвенокултурних норми, очекивања и представа – онда одатле проистиче и одређена узрочнопоследична зависност: пол је овде биолошки узрок, а друштвенокултурни пол је последица. Међутим, у концепцији Батлерове, та зависност је битно изокренута. Своје погледе о овоме она је изложила у књизи Gender Trouble – објављеној 1990. године, једној од најважнијих књига која се појавила у области gender студија последњих година. Од почетка је било јасно да она у спору есенцијалиста с конструктивистима пристаје уз друго

становиште, и то веома радикално, а у њеној теорији чак и биолошки пол постаје само одређена унутрашња фикција уз помоћ друштвенокултурног пола. У Gender Trouble Батлорова је истраживала функционисање полних категоријација у дискурсима (конкретно, дискурзивне полне конструкције), а њена главна теза гласи да нема никаквих биолошких узрока који би могли чинити основу gender, па чак и још изразитије – управо културни пол конституише биолошки пол, а не обрнуто. Таква представа традиционалног поретка била је у gender дискурсу позната већ неколико година раније – сличне погледе заступала је у ствари Кристин Делфи, скрећући пажњу на то да је биолошки пол у дискурсу био проглашаван као категорија захваљујући културном полу, пошто је размишљање о проблематици gender на битан начин утицало на наше схватање биолошких чињеница повезаних с полом, као и на то какву хијерархију успостављамо у том домену. Дакле, од одређеног тренутка све што је биолошко постало је биолошко из перспективе gender, заправо, може се рећи да је узрочнопоследична зависност на тај начин изокренута. Међутим, Батлорова је пошла још корак даље тврдећи да је друштвенокултурни дискурс произвео наше сексуализовано (gendered) тело, а тај процес је већ започео у сали за порођаје; самим чином називања дечета девојчицом или дечаком извршена је нека врста његовог полног одређивања и управо је тај тренутак иницирао историју функционисања нашег тела као „девојнице“ или као „дечака“. Од тог тренутка смо заправо перципирани. Развијајући своју концепцију, Батлорова се позвала на теорију чинова говора Џ. Л. Остина, а конкретно: на идеју перформативног чина. Овај језички чин усклађивања према одређеном полу јесте, према њеном мишљењу, истовремено врста перформативног чина (који у извесном смислу

утврђује биолошки пол), дакле, од самог почетка реч је о друштвеној конструкцији а не о некој примарној, неоспорној природној основи. У Батлеровој теорији gender добија, дакле, коначно перформативан вид – настаје због сталног извршавања и понављања полне улоге, услед којег тек после тога постаје друштвена норма. Биолошки пол није примарна основа gender – међутим, перформативно га ствара дискурс, јер од тренутка рођења и „додељивања“ пола, а исто тако од давања имена (женског или мушког), стално подлежемо притиску околине како бисмо се понашали као девојчице или као дечаки – а понављањем и устаљивањем одређених понашања *de facto* и постајемо такви. Батлерова ће једноставно рећи да „настајемо“ као полни субјекти (понашајући се на женски или мушки начин) и истовремено прилагођавамо томе наше тело и стилизујемо га како би било стварно женско или стварно мушко. Друштвено-културни пол је, дакле, више „ефекат“ језичког утврђивања полне улоге. Он настаје захваљујући свакодневним поступцима стилизовања тела који се устаљују као „инскрипције“ (врста записа); управо различита понашања, гестови, покрети, начини одевања и слично, понављани из дана у дан, доприносе, према мишљењу Батлерове, да наше тело све више постаје мушко или женско. То је стварање одређене илузије – успостављања усклађености сличношћу, наметнутој у овом почетном гесту усклађивања према полу и давању имена. Важан аспект у мишљењу Батлерове представља и питање силе – то значи питање наметања личности одређеног пола, а најконтроверзнији елементи њене концепције представља теза да нам је и биолошки пол наметнут и да се он материјализује услед деловања одређених норми (друштвених, културних и језичких), понављања и „цитирања“ (*citational practice*), дакле, позајмљивања

и устаљивања свега што нам је овим нормама наметнуто како бисмо могли бити сматрани женом или мушкарцем. Због тог процеса се gender нормe материјализују у телу које је у извесном смислу и настало у складу с њима, а процес изградње идентитета једноставно се показује као подражавање културног пола. С обзиром на апсолутну неминовност таквих усклађивања (нужности полног обележавања), gender постаје услов субјекта и услов постојања одређене личности у друштвеном и културном дискурсу. Ауторка Gender Trouble коначно долази до уверења да не постоји никакав „прави“ или нормативни полни идентитет (а исто тако ни сексуални). Између осталог, пише: „Ако су полне особености и све активности које се односе на пол, као и различити начини на које тело испољава и ствара своје културно значење, перформативи, то значи да не постоји идентитет према којем ове особености и ова понашања могу бити оцењена као права или погрешна, страна или привидна; дакле, постулат правог полног идентитета јесте изазов за успостављање фикције.“(7)

У докторској дисертацији „Језик, род, разлика: конструкција/ деконструкција идентитета у феминистичкој теорији“, Петра Митић каже да Џудит Батлер воли да цитира низ мислитељки/ица које су је надахнуле. Рецимо, Симон де Бовоар, која указује на културну конструкцију жене („женом се не рађа већ се њом постаје“), Јулију Кристеву, која доводи у питање већ и саму идеју жене („строго говорећи, не може се рећи да „жене“ постоје“), као и Лис Иригареј („Жена нема пол“), Мишела Фукоа („Диспозитив сексуалности ... установио је ово схватање пола“) и теоретичарке Моник Витиг, која пол проглашава политичком уједурмом јер је „катеорија пола политичка категорија која утемељује друштво као хетеросексуално“.(8)

Кратко и јасно: почасна докторка Универзитета у Београду је „научно доказаа“ да нас као мушкарце и жене примарно не одређују полни органи и хормони, него језичка пракса. И зато све то може и мора да се мења. У складу са џендер-квир теоријама.

ИМА ЛИ СИСТЕМА У ТОМ ЛУДИЛУ?

У „Искушењима радикалног феминизма“, Слободан Антонић се позабавио научношћу идеја Џудит Батлер. Ево шта каже Антонић: „Перформативи“ су, по изворном схватању Џона Остина/.../, искази којима се нешто (ус)поставља. Тачније, перформативи су радње речима, то јест радње које се не могу обавити друкчије до речима. Остинови језички акти, дакле, никако нису сви говорни акти, него само ванјезички акти речима обављени („doing things with words“). Рецимо, исказ „Узимам те за жену/мужа“ успоставља однос мужа и жене, што значи да овим исказом мушкарац промовише жену у супругу, а она њега у мужа. Мада, у најширем смислу, сваки исказ има извесну перформативну последицу, па Батлерова идеју о (ус)постављајућим исказима транспонује на сваки чин који има значење. Она мисли да се род „перформативно успоставља“ /.../ кроз наше „дискурзивне праксе“ /.../. Рецимо, када нас неко пита ког је пола наша беба, а ми одговоримо: „То је дечак“, тим чином се такође успоставља род/.../. Наиме, наш одговор је по облику описујући (дескриптивни, „јесте“) исказ. Али, у његовој позадини постоји и један прописујући (прескриптивни, „треба“) елемент, садржан у нашем односу према чињеници да имамо сина. Тај елемент је, рецимо, дошао до изражаја у тону с којим смо изговорили овај формално дескриптивни исказ. Зато је читав овај перформанс – питање које подразумева да је пол нешто суштински важно и одго-

вор који ту важност потврђује, уз емоцију која га прати (рецимо, понос) – такође (ус)постављајући (перформативни) чин. Или, рецимо, када деца читају и преписују из буквара реченице: „Мама кува“, „Тата поправља ауто“, „Бака плете“, „Деда чита новине“... Наизглед, то су пуки описујући искази. Они сведоче о свакидашњини обичне породице. Али, то није само опис онога што се дешава, то је и дискурзивна потврда модела понашања преко којих се уобличавају типичне родне улоге. Ти искази у позадини, дакле, имају и скривену, прописујућу функцију. Управо понављање таквих исказа, из нараштаја у нараштај ђака, јесте (ус)постављање рода. Њиме се поједине родне улоге утврђују као „природне“, па је реч о процесу тзв. натурализације која је један од кључних начина деловања „режима моћи маскулиног и хетеросексистичког тлачења“, односно „хегемоније маскулине и хетеросексистичке моћи“/.../.

Ово је свакако занимљива теорија. Али, рекао бих да је њена занимљивост обрнуто сразмерна њеној тачности. Она је, најпре, научно непроверљива јер јој недостаје референтни или разликовни део. Како проверити теорију да су сви наши значењски чинови перформативни, ако нема дискурзивног поступка који то није? Та тврдња је једнаког научног статуса као и теорија да се цео космос у секунди рашири и скуп. Нема разликовне, референтне тачке, дакле, нема проверљивости, а онда ни научности. Теорија је једноставно толико општа да је практично испразњена од информативног садржаја. Такође, шта значи тврдња да се род „перформативно успоставља“ кроз све наше „дискурзивне праксе“? Она је слична „теорији лептира“ која каже да је све на свету повезано, па замах крилима лептира у Кини има неког утицаја на појаву урагана на Флориди. Може се рећи да је све повезано. Али, задатак научника

није да изриче тврдње толико опште да им је информативни садржај нула (јер, исказ „све је повезано“ може да има вредност само ако постоји бар једна ствар која није у вези са другом ствари), него је задатак научника да утврђује прецизне узрочнопоследичне везе. Још мање је задатак научника да, на основу оваквих тврдњи, плаши Флориђане кинеским лептиром. Његов је задатак да утврди стварни степен лептировог утицаја, односно стварни узрочнопоследични однос између лепршања неког лептира и покретања урагана на другом крају света. У том смислу треба рећи да одговор родитеља на питање о полу бебе има утицај на уобличавање родног идентитета детета таман колико и лепршање лептира у Кини на појаву урагана на Флориди. На садржај родног идентитета детета више од те реченице утиче васпитање родитеља и околине. У том смислу је утицај школе, из другог примера, нешто значајнији. Међутим, и утицај таквих „перформатива“, као што је срицање реченица „Мама кува“ и „Бака плете“ ђака првака, феминисткиње веома прецењују/.../Заправо, „перформативна теорија рода“ Батлерове, која не прави разлике у степену утицаја појединих „перформатива“ на уобличење рода/пола, води рађању и ширењу типичне магијске праксе. Као што шамани верују да ће кроз одговарајућу, чврсто формализовану језичку праксу произвести жељену стварност, тако и поједине радикалне феминисткиње верују да ће кроз одговарајућу, чврсто формализовану језичку праксу произвести жељени облик друштвене једнакости полова. Такође, као што шамани мисле да онај члан племена који не поштује њихове строге језичкоритуалне форме производи зло за цело племе, тако и поједине радикалне феминисткиње претерују у веровању да свако ко се не држи њиховог формализованог језика тиме ојачава систем тлачења жена

и наноси свим женама директну штету. Батлерова у својој књизи као добар пример побуне против „хегмоног језика“ /.../ – јер, „ни граматика ни стил нису политички неутрални“ /.../– наводи учење канадске феминисткиње Монике Витиг (Monique Wittig). Витигова сматра да језик има „моћ да ствара ’друштвену стварност’ посредством локуционих чинова говорећих субјеката“ /.../. Рецимо, у француском – као и у српском, уосталом – граматички мушки род је универзалан. Када се у реченици нађу заједно жена и мушкарац, множина се гради од мушког рода. Дакле, „Мара и Мома су дошли“ (а не „дошле“ или „дошла“). Кроз језик се, по Витиговој, производи уверење да је мушкарац универзалан представник људског рода, а жена само један пол/.../. Пошто по Сапир–Ворфовој хипотези наша перцепција умногоме зависи од структуре нашег језика, онај ко контролише језик контролише и опажање. По интерпретацији Витигове, коју нам даје Џудит Батлер/.../ не само род већ и пол „означава историјски контингентан режим, језик који формира опажање насилним обликовањем међуодноса кроз које се опажају физичка тела“. Једноставно, ми жене и мушкарце видимо као два пола – један доминантан, а други подређен – зато што су они такви у језику. „’Мушкарци’ и ’жене’ су политичке категорије, не природне чињенице“, тврди Витигова/.../. Зато се Моника Витиг (уз све симпатије Батлерове) буни против стандардне граматике као „гласачког дискурса“ који „захтева да говорећи субјект, како би говорио, мора учествовати у самом процесу гласачког“/.../. Наспрам уобичајеног „гласачког дискурса“, Витигова захтева „нов речник који установљује и умножава различите партиципе презента, преозначиве и експанзивне категорије које се одупиру и бинарним и супстанцијализујућим граматичким ограничењима роду“/.../. Зато

се не треба обазирати на језичка правила „гласитељског дискурса“ већ кроз нову, дискурзивну праксу мењати нашу перцепцију стварности, а тиме и стварност рода и пола као друштвених конструкција. Видели смо да је први захтев у овој политизацији језика „повећање родне видљивости“, то јест одбијање језикословног објашњења да је граматички мушки род стварносно универзалан, односно да денотира особе оба пола. Дакле, више се не може говорити „професори и ученици“ већ „професори, професорке, ученици и ученице“. Други корак, након успостављања појмовне репрезентативности оба рода, јесте стварање њихове синтаксичке репрезентативности. Дакле, то је оно што нам је демонстрирао Ранко Вукчевић: „Мара и Мома су дошли/е“. У трећем кораку би се вероватно захтевала видљивост и репрезентативност свих родова јер, на пример, у реченици „Сви треба да су срећни“ постоји само мушки род. Ако би се реченица преформулисала у „Сви/е треба да су срећни-/е“, недостаје читава једна важна категорија становништва – деца. А ко то жели нашој деци да ускрати право на срећу? То значи да би, ради потпуне родне видљивости, реченица морала да гласи: „Сви/е/а треба да су срећни/е/а“. Али, зашто бисмо се зауставили код представљања само тих трију родова? Моника Витиг тврди да „лезбејка није жена“ јер појам жене „стабилизује и утврђује бинаран и супротан однос према мушкарцу; тај однос је хетеросексуалност. Будући да одбацује хетеросексуалност, тврди Витиг, лезбејка се више не одређује у светлу тог опозитног односа. (...) лезбејка уистину делује као трећи род“ /.../. Ако граматика производи нашу перцепцију и ако је нужно синтаксички променити језик да би се једнака родна репрезентативност, хоћемо ли конструисати нове граматичке родове како би-

смо „политички коректно“ покрили све самодефинишуће родове?“ (2)

Какав је квалитет стила Џудит Батлер? Научни часопис *Philosophy and Literature* 1998. године доделио јој прву награду на „Такмичењу лошег писања“ (*The Bad Writing Contest*). (9)

Е, оваквој генијалки/ци Сенат Универзитета у Београду ЈЕДНОГЛАСНО је доделио почасни докторат. Као некад Брозу.

ЈОШ ЈЕДНОМ: СВАКА ВАМА ЧАСТ!

Уосталом, сенатски крем Универзитета је почасни докторат доделио и Мајклу Волцеру, човеку који се залагао да Србија буде НАТО бомбардована 1999. Тај исти сенатски крем Универзитета научио је шта је „политичка коректност“, па почасни докторат додељује политичкој лезбигејки/ лезгидејки/ дејкилезги LGBTXYZUFHC Џудит, али га не да неком „мачо“ научнику: „Проректор Живослав Тешић, актуелни председник Комисије за универзитетска признања, каже да Сенат усваја предлоге који су веома добро образложени, а предложени кандидати морају да буду личности: које су дале значајан допринос развоју светске науке, које су у блиској вези с неком од установа Универзитета у Београду (држали предавања, примали студенте и сараднике), академске личности, без моралних престапа. У вези с овим трећим условом професор Тешић помиње једну неуспешну кандидатуру, и то научника који је био и пред доделом Нобелове награде: давао је неке „мачо“ изјаве о женама и одмах је скинут с листе предлога.“ (10)

Свака част Сенату! Крајње је време да на чело Универзитета дође син/ кћи неког комунистичког вође/вође-

ке/вођице, који би био активиста геј/ лезбејске/ трансрод или LBGTQIFCD револуције, како се то већ данас пише.

Од титоизма до политичког хомосексуализма!

Некад смо имали ђачко такмичење „Тито – Револуција – Мир“, а сад треба увести такмичење на тему „Џудит Батлер – и Цендер и Квир“.

Нека Сенат полетно запева: „Почаст указасмо Другу Тити скупа, / а сад је почашћена и Предња Рупа“. Не мислим, наравно, на Џудит Батлер.

УПУТНИЦЕ

(Интернету приступљено 4. септембра 2018. године)

1. <https://www.paulcraigroberts.org/2018/08/21/western-civilization-is-now-a-caricature-of-absurdity/>; <https://www.healthline.com/health/lgbtqia-safe-sex-guide/response#1>).

2. <https://fedorabg.bg.ac.rs/fedora/get/o:2783/bdef:Content/get>

3. Владислав Ђорђевић, Феминизација Србије / Изградња гиноцентричног друштва, ИКЦ Соларис, Нови Сад, 2018.

4. <https://stanjestvari.com/2018/06/04/dimitrijevic-sta-se-zgo-di-kad-se-dzender-rod/>

5. <http://www.autonomija.info/dzudit-batler-pocasna-doktorka-beogradskog-univerziteta.html>

6. <http://media.hereticus.org/2014/11/Hereticus-1-2005.pdf>

7. <https://www.scribd.com/doc/284422274/Knjizevne-Teorije-20-Veka-Poljaci>

8. <https://fedorani.ni.ac.rs/fedora/get/o:856/bdef:Content/download>

9. <https://www.colorado.edu/Sociology/gimenez/corner/writing.html>)

10. <http://www.politika.rs/scc/clanak/407793/Tri-uslova-za-pocasne-doktorate>

ОД СРБСКЕ ДО НАТО СПАРТЕ ИЛИ БРАНИТЕ СЕ, НАУЧИТЕ ПЈЕСАН/ ПОСВЕЂЕНО ОСУЂЕНИМА НА МОНТИРАНОМ ПОДГОРИЧКОМ ПРОЦЕСУ 9. МАЈА 2019. ГОДИНЕ ГОСПОДЊЕ

ГЕЈ АКТИВИСТА НА КРУСИМА

*Што сам овдје/ Дошао,/ Што ли овдје/ Тражим? По-
вјест је млада/ Мајка из чије дојке/ Крваво млијеко/ Цури, а
ја нијин дојку, нији млијеко,/ А крв йонајмање волим!/ Кад
крв лију свијетли јунаци/ Или мјесечницом из мајке оииче,/
Тихо, ко Морача у језеро што се слива,/ Па све тамо, йог
зидине Скадра, ко слина се/ Развлачи, све до оне мајке узидане/
У шемеље њрада, све то мени ништа,/ Ништа не значи!
Све то, видјех, давно,/ Док се њрад дијели ушврђиво у нашој
лобањи,/ А ја дих да и тај њрад, и мајку, и крв јуначку,/ Ја
дих све то да заборавим! Ко што у сјећању/ Мушно ми је
име оној фудбалера који њромаши/ Пенал на тамо неком
финалном доју!/ Знам само да је тај момак/ Прелијеји ре-
ић носио, љеиши/ Од краве сабље! Шта то овдје/ Тражи?
Дјед ми вели да је у овом доју/ Наш њредак јуначки йао, кући
ја без йаве/ Враише и у ладни њроб ийраише! / А ја не*

ШТА СЕ ЗБИВА У НЕГДАШЊОЈ ЗЕМЉИ ЗАВЕТНИКА?

А шта се дешава у стварности?

Овај конвертитски процес под влашћу Мила Ђукановића дошао је, постепено, до неоусташке србомржње,

исказане на монтираном процесу у Подгорици пресудама за наводни „државни удар“, а довршеном 9.маја 2019; за то време, негдашња србска Спарта игра „веселничко коло“, а НАТО каубоји јој пуцају под пете, као у цртаном филму, и приморавају је да игра још брже.

ЈОШ ЈЕДАН ПЕСНИК, НЕЈУНАЧКОМ ВРЕМЕНУ УПРКОС

Песник и новинар Милан Ружић је, поводом НАТОгеј конвертитства, писао: “Заиста се трудим да прећутим све оно што се догађа у Црној Гори, али ми никако не успева, па тако ни овај пут када сам чуо за легализацију геј бракова. Као да није довољно што нема нормалних бракова, већ ће се сада, ваљда због популационе политике, легализовати геј бракови. Шта два геја у браку могу да направе, ако не могу дете? Могу да направе срамоту за једну државу и њено законодавство.

Немам ништа против гејева, али против њиховог парадирања и бракова имам и нико ми не може рећи како сам због тога задрти традиционалиста, заостали неевропејац или националиста! Свако парадирање те мањине је пародирање оне државе која такве шетње дозвољава, као и пародија целокупне нормалне српске породице. Поносити се нечим је у реду, али може се човек поносити собом и својим опредељењем и на други начин. Није неопходно правити банере, блокирати центар града и натерати децу да све ово гледају док шетају са својим родитељима.

У земљи у којој је брак Црногорке и Србина велика срамота за нову државу, геј бракови су нешто нормално!

Од свих ми је најжалије сатиричара што у Црној Гори више неће имати о чему да пишу. Све оно што су писали и

што су замишљали у својим најлуђим сновима, постало је стварност. Како пародирати пародију?

Зашто стати на геј браковима? Зашто не увести бракове између људи и животиња? Зашто не увести право да сваки геј пар може усвојити дете које родитељи који су га направили изгрде барем једном? Зашто васпитавање детета не прогласити злостављањем и дати га онима који ће од њега направити толерантног Европљанина најнижих моралних стандарда који се представљају као врхунац истих тих стандарда? Зашто је неко ко је геј по неком холивудском аутоматизму одмах цивилизованији од оних који живе на селу и слушају гусле?

До када ће мађина диктирати законе и понашања већине? Драги моји Црногорци, постаћете мађина у рођеној држави! Маните се јурења за Америком која покушава да направи заокрет од 180 степени и докаже да је Дарвинова теорија кренула уназад, од човека ка мајмуну. Немојте их сустизати у том смеру.

Дајте гејевима сва права, али немојте им давати права која угрожавају било које друго право. Немојте такву врсту права давати никоме. Небитно је да ли је неко геј или припадник НАТО-а.

Запамтите да све што радите не радите за себе, већ за своју децу.

Наравно да ће ме сад геј заједнице нападати, али нека се прво запитају, ако они имају право на своје мишљење, зашто га не бих имао и ја? Не може се све оно што се каже против њих представљати као пораз „цивилизације“, а све оно што њима иде у прилог да буде овенчано суперлативима.

Имам апсолутно право да овај закон сматрам поразом државе.

Уколико неко од вас из геј заједнице оспори ова моја права, као што то иначе чините широкогрудом частећи мене и мени сличне фино упакованим увредама, онда ће тај неко само доказати да није борац за права људи и демократију, као што то обично говори шетајући блокираним градом огрнут шалом дугиних боја!

Нека вам су вам са срећом Божић, ако га славите, и Нова година – она у којој ће се легализовати геј бракови који су најневажнија и најспореднија ствар на свету чијим се одобравањем суштински не мења ништа осим свести и идентитета једног народа.“(4)

Тако песник Милан Ружић.

ПОВРАТАК У ПРОШЛОСТ, ТУРСКУ

Да бисмо знали шта се, скоро архетипски, понавља у Црној Гори, а шта чека Србију, морамо се вратити у прошлост. Прошлост у којој смо ми, Срби, као и други народи на Балкану, били окупирани.

Турско окупационоа доба на нашем простору било је познато по тријумфу хомосексуалне педофилије. Ево шта о томе пише Џонатан Дрејк у свом огледу „Турски порок“: “Јер још од времена када су освајања Римског царства била на своме врхунцу, вероватно нигде није било војске која је силовала децу, а нарочито дечаке, у мери у којој су то чинили Турци. Најмање 8.000 аустријских дечака, током опсаде Беча узетих за турске катамите, масакрирано је пошто је опсада обустављена. Вартоломеј Ђорђевић (1510-1566) написао је два документа о свом искуству у турском заточеништву. Тринаест пута је био роб, чак седам пута препродаван. Даје речит опис марширања дечјег робља са европских бојишта пут Турске. Купци робова ишли су за војском, сваки препродавац гонећи 50-60 деце, сапетих руку и ногу,

пешице у Турску. Увече је, пише, било тешко поднети јецаје и сузе дечака одабраног да, за ту ноћ, истрпи похотљивост трговца робљем. Чак и они узраста од свега седам година нису се могли заштитити од злостављања, осим 10% оних најлепших, намењених султану на дар. Од њих је владар вршио одабир за сопствена „противприродна задовољства“; остали су поклањани пријатељима, давани у куће које су се бавиле мушком проституцијом или су продавани на пијацама.“(5)

Дрејк каже да се овај обичај ширио међу Турцима још од доба Бајазита Првог (1360 – 1403), а да је Мехмед Освајач био изразити представник „љубави према дечацима“, који је својој војсци нудио све сласти кад освоје Цариград. Када је племић Лука Нотарас одбио да му преда свог сина, био је убијен, а харем дечака је плесао приликом удаје султанове ћерке. Дрејк додаје: “Пре него што би дечак био одведен у султанове ноћне одаје, уклонили би му маље и окупали би га у мирисима. Тих две стотине зацело су били узраста од 8. до 16. година старости; пролазили су обуку попут оне коју су пролазиле гејше, а која се састојала од еротског песништва и певања, плеса, књижевности и „различитих начина да се задовоље мушкарци“. За појам „кућа ваљака“ (peg hose), који означава мушку јавну кућу, уврежено се мисли да происходи из устаљеног бродског обичаја да се „мали од палубе“ натера да седне на ваљак како би му се анус растегао, а који се уназад може датовати у овај период. Јер нађене су клупе, налик школским скамијама, са ваљцима разних величина на којима су дечаци очигледно морали да седе, вероватно се премештајући са мањих ваљака на веће како су напредовали са изучавањем турске књижевности и певања. Када је добавка младића, у виду ратног

плена, почела да јењава, султан је увео свој злогласни „данак у крви“.“(5)

Али – паша Јањински је, у Бајроново доба, имао харем пун дечака, чије је родитеље убијао ако се успротиве отимању потомка. Он је, да би робове држао „бледим и покорним“, исти му редовно пуштао крв, а задовољство је налазио у мучењу. О овоме паши је, поред осталих, писао управо Бајрон, који је дошао да ослобађа Грчку. Дрејк додаје: „Дечаки који се не би допли Алију, били су увезивани у цакове и бацани у језеро, или су, зарад дворске забаве, убацивани у леопардов кавез. Али-паша се наслађивао мучењем и даривањем својих дечака.“(5)

Дрејк указује и на ово: „Пошто је Мехмед IV укинуо „данак у крви“, набавка дечака је одржавана путем активне трговине робљем у Турској. У 1822. години, око 45.000 грчких заробљеника разаслато је на тржнице робова./.../ У 1894. години, судећи по Халдену, велико мноштво најзгоднијих јерменских дечака узето је за неморалне сврхе. И свугде, али нарочито у Малој Азији, грчка су деца била беспомоћна спрема сексуалних насртаја Турака. Руља би убила Грка који би подигао руку на Турчина, чак и приликом одбране своје деце.“(5)

Од 1846. до 1904, број дечачких јавних кућа у Истамбулу се утростручио.

Аутор огледа „Турски порок“ хвали ове обичаје, и каже да је дечацима коришћеним за забаву турских мушкараца у ствари било лепо: „Многи је турски племић и пословни човек могао пре да верује свом омиљеном дечаку него сопственој жени, деци или запосленима. У многим случајевима, као и у случајевима младих љубимаца арапских шеика, према овим дечацима је поступано са дужним поштовањем и са више наклоности него према властитој деци. Они

су, наравно, живели издвојено, у харемима, без слободе да оду; од њих је захтевано да певају, плешу и забављају своје господаре; предавали су себе срамним и разузданим сексуалним радњама које су западњаци описали као „континуиране оргије“. Али су највећим делом били срећни, очарвајуће пријатни, нестрпљиво еротични и одани. Турци су били пожудан народ који је волео живот и уживао у сексу. Стога би било несувисло порицати сексуалну страну њихове љубави према дечацима.“(5)

Наравно, некима се ово није свиђало. Влад Цепеш, румунски кнез и немилосрдни убица султанових војника (код њега су сви заробљени Турци набијани на колац), у младости је био талац код султана, и преживео покушај силовања. Предање каже да је његов брат, такође талац, Раду Лепи, био султанов љубавник, што је грофа Дракулу још више ражестило у борби против Турака.(6)

ИЗ ПРОШЛОСТИ, АЛИ НАШЕ

Тако је било и код нас, кад смо живели под окупацијом. Марко С. Марковић, познати србски интелектуалац из Француске (умро 2012. године), пишући о књизи Милорада Панића Сурепа, „Кад су живи завидели мртвима“, бележи: „Као стока“ — то поређење се понавља и провлачи кроз описе разних писаца, нарочито турских, кад говоре о нашем човеку. Било кад се на бојишту поколеба и нада у бекство или кад покорно пође у ропство, свуда га Турци гоне као стоку. Кад су Турци, за време Ђурђа Бранковића, освајали у Србији крајеве око Млаве и Ресаве, Дурсун-бег је писао: „Божјом помоћи освајање њихово било је тако лако као што јутарњи поветарац развија лалу румену“. А приликом опсаде Смедерева: „Најпосле, помоћу анђела помоћника растераше невернике као стадо стоке и разбише

га... Све је то било заузето за трен ока. Невернике растераше и као чопор марве сатераше у варош. По улицама толико их потукоше да је долазило да се од телеса побијених коњ није могао да креће". Много касније, на путу за Цариград, Бенедикт Курипешки бележи: „Јутрос, кад смо улазили у варош Врхбосну, тјераху мимо нас, с десне стране, као стоку, петнаесторо до шеснаесторо дјеце, дјечака и дјевојчица, јер их не моглоше све продати на тржишту." Константин Михаиловић, Србин родом из Островице, прича: „Кад се место покори, цар је наредио да се затворе капије и да се оставе отворена само једна врата ... Наредили су домаћинима да сваки са својом служинчади, с мушком и женском чељади, изиђе кроз врата из места на ров, остављајући све своје благо у кућама. И то су ишли један за другим. А цар, стојећи пред вратима, бирао је младиће на једну страну, а женску чељад на другу, а (одрасле) мушкарце исто тако на другу страну рова, па који су међу њима били најистакнутији наредио је да се сви ти посеку. Младића које је изабрао било је на броју триста двадесет, а женске чељади седам стотина и четири." Није тешко погодити какво доба ужаса и срамоте је затим очекивало побеђене: „Газије се сите напљачкале плена. За пар чизама се продаваху робиње. И ја убоги купих једног красног младића за 100 аспри. Оволико плена, говорило се, није било од исламског постања." Хваљаше се Турци надалеко лепотом српске младости: „Српске моме су такве да их се човек не може довољно науживати, ма колико се њима наслађивао. А они који су имали прилике да се забава српским дилберима, кадри би били да се одрекну од сто других пријатности, можда хиљаду, па чак и душу да изгубе. Толико их је тада узето, да се избројати није могло... Камо год погледаш чини ти се рајски перивој испуњен рајским хуријама и лепим дечацима. Неверници-

ма на видику изљубише младиће и девојке; потезали су их и у крај. Неверник је завијао као пас.” Или: „Док се ја, пред тобом, снажан као лав, забављам с кошутом, ти, о непријатељу, упри лице у небо и скамучи”.

Ко није хтео да буде обешчашћен бежао је у хајдуке или се крио по збеговима. Али и тамо су Турци стизали: „У сваком од ових збегова био је искупљен народ из читаве једне области. Из њих толико робља повадише да то не би из овога или онога разлога кадар био описати ни највештији писар... Кад се борба завршавала исламском победом, пре но што би се отпочело робљење и пљачкање, многи су неверник и неверница, младић и девојка, и деца, из страха да их Турчин не би узео (силовао) испуштали душу скачући својевољно у провалију.” Јеромонах Теодор из Задра се јада 1647: „12 тисушт србских момака похваташе и у Цариград одведоше”.

Тако је, пишући о Сурепојој књизи, сведочио Марко С. Марковић.

КАКО ЈЕ БИЛО НА КОСОВУ?

Тако су страдали и Срби на окупираном Косову и Метохији. Слободан Антонић, у свом тексту „Јесмо ли сами“, цитира Јанићија Поповића: „Ево шта пише Поповић: „По варошима, Боже ме прости, родитељи нису волели да им се роди лепо мушко дете. Са лепим женским дететом је било лакше, јер оно ће седети код куће, између четири зида, а кад изађе на улицу биће забрађено марамом, тако да ће му се видети само очи. По очима, пак, нико не може знати да ли је лепо или ружно, младо или старо, и опасност му не прети. А лепо мушко дете? Њему је место у чаршији, да учи какав занат, да ради и заради. И због тога је било тешко оцу са лепим сином, јер је морао да живи стално под стрепњом

да му једног дана не дође неко од дилбера и затражи дете за ашик, да с њим проводи блуд. Да похотљивца тужи суду? Судија би му само подсмешљиво одговорио: „А шта ће детету бити, бре, кузум? Лепо ти га (дилбер) облачи и добро храни!“ (7)

Тако је било са нашим народом у доба „толерантних“ Турака који су владали нашом Светом Земљом.

У ОКУПИРАНИМ ДЕЛОВИМА ЦРНЕ ГОРЕ

У свом делу „Бесудна земља“, Милован Ђилас каже да је тога било и на територији данашње Црне Горе, оне којом су владали Турци: „У вароши је живио један старији човјек, општински пандур, који је био у служби још за вријеме Турака. Он је био Србин, канда не из овог краја. Био је, по причању, међу најљепшим људима свога времена, румен и бијел као дјевојка - како се говорило. Трагови те љепоте су се и сад видјели у крупном, иако помућеном оку, у руменилу лица и црнилу бркова и косе, иако је већ био просијед, отромбољен и поднадуо. Тај човјек се на смрт разболио и у бунилу и ватри насрнуо је на рођену кћер. Дјевојка се једва отела, исцијепане хаљине и изгребана, и спасила дјекством у комшилук. Тада је баба Марта испричала као велику тајну, али које се није грозила - да је овај човјек био дилбер неког кајмекама, то јест - служио је Турчину умјесто жена, кад је овај обилазио своју казу, па није могао собом харем да води. У то вријеме тако што чињено је скоро јавно и није ни сматрано, као данас, неприродним и срамотним. Као што су људи набијани на коље, сјечене им главе и паљене куће, тако је и то била једна од појава редовитих уз турску власт и уз турско сагњило господство. Шта се догађало у току тридесетак година - откад је престао да дилберује, у души тог човјека? Он се оженио, изродио пород, живио мирним

и повученим животом. И наједном, нешто изопачено букнуло је у њему. Је ли се то његова наказна младост покренула? Или су људске страсти бездна и недокучиве?“ (8)

Или је у питању тешка последица турске окупације?

Биће да је у питању баш то – тешка последица турске окупације.

А онда смо се ослободили.

И народ је слободно могао да чува свој образ.

ЈЕДАН НОВИЈИ ЦРНОГОРСКИ СЛУЧАЈ

Познати психијатар, др Јован Букелић, описао је случај младог црногорског руководиоца, који се, во времја социјализма, у веселом друштву опио и, враћајући се кући, заспао у Калемегданском парку на клупи. Ево шта је он рекао лекару: “Одједном неко ме дрмуса. Будим се у магновењу. Видим полицајца. Слеђен, ледене слутње. Крај мене задихан мушкарац, смакнутих панталона. Ја раздрљен, откопчаног каиша на панталонама.

Вулгарна тирада и подсмех милиционара/.../

„Ја нисам педер“, вичем из свег гласа. Задихани мушкарац ћути као заливен.

У бележници милиционара подаци из наших личних карата. У блоку новчане казне.“

„Има ли лека против алкохола?“, пита забринута.

„Наравно“, рекох кратко.

„Хоће ли ово остати лекарска тајна, ова моја брука и срамота?“

„Хоће“, обећах.

„Ако сазнају, посебно ако се то прочује у мом родном крају, часне ми речи, убићу се“.

„Буди спокојан, избегао си хомосексуални насртај“.
/.../

(Овакви догађаји представљају често катастрофичне емоционалне трауме. Тиранска сећања на сцене, кошмарне снове, неспокојство.)

Уследила је серија психотерапијских сеанси.

Пацијентова душа отворена као на длану.

Одолеваће чашици овај кршни Црногорац ригидних моралних норми.

На мртвој стражи дежураће његов спартански супере-го, његово над Ја, клесано у црногорском кршу“.(9)

Е, па, кад дође НАТО окупација, сруши се и морал Црногорца, који се, макар како и макар колико, држао и под Титом.

ВРАТИМО СЕ НАТО НАРАТИВУ

Руски геополитичар и мислилац, Леонид Савин, у својој књизи „Од шерифа до терористе/ Огледи о геополитици САД“ истиче да је наметање политичког хомосексуализма као мере и провере НАТО држава саставни део једног, у суштини војног, пројекта. Он каже да чак и искрени активисти хомосексуалног покрета, попут Скота Лонга, уочавају лицемерје америчке политике, која не затвара мучионицу звану Гвантанамо, али се, тобож, бори за права сексуалних мањина. Савин каже да Лонг, разматрајући изјаве другог активисте у овој области, Вејна Бесена, интегрисаног у државну политику САД, уочава да Бесен настоји да докаже како су само „варварске“ земље (то јест, оне које не признају над собом власт Вашингтона) против „геј права“, а да су, по Бесену, „гејеви“ у свакој земљи изнад осталих суна-

родника, као права авангарда онога што долази. Савин додаје: „Либерал – содомити говоре да су само они способни да савладају кризе и проблеме савремености, просвећујући цело човечанство у име високих идеала и водећи га у светлу будућност“. (10)

Савин каже: „Професор Суровјагин у вези са институционализацијом хомосексуализма истиче да је „култни хомосексуализам, тј. обредна промена пола, усмерен ка формирању роботизоване личности са склоношћу ка апсолутном потчињавању, личности која је у служби тоталитаризма и екстремизма.“ /.../ Да би ритуални хомосексуални чин имао масовни и организовани карактер неопходно је уздићи хомосексуализам на ниво обичне, нормативне друштвене институције. Овде је очигледна паралела са садашњом либерализацијом, односно педерастизацијом, која се одвија у оружаним снагама САД. /.../ То значи да ће у службу интереса Вашингтона бити стављени не само амерички содомити који носе војну униформу, већ и међународна армија изопаченика који ће водити подривачку делатност у сувереним државама где се, и законодавно и неформално, истополни секс сматра преступом или грешним чином. Ти изопаченици ће, обасути љубављу Стејт-департаментa, добијати донације од правозаступничких организација и користити их за промовисање својих интереса, паралелно лобирајући за интересе неолибералних skupина Запада“. (10)

Јасно је, дакле, после оваквих Савинових увида, зашто НАТО милитаризација Црне Горе подразумева и тријумф противпородичне идеологије политичког хомосексуализма.

Постати од Србина Монтенегрин значи проћи кроз битијну конверзију идентитета. Од нечег у ништа, од чо-

века у самопорицатеља, као у Бећковићевој поеми пуној јеткости „Лелек мене“: „Да нас не би, свијет не би знао/ да постоје горди конобари“.

Да ће време „гордых конобара“ доћи, у мистичком ујасу је слутио и Марко Миљанов.

НАСЛУТНИК ЈЕЗЕ, МАРКО МИЉАНОВ

Станко Церовић, у свом – блиставом, заиста! – огледу „Марко Миљанов и адвокати“, описује сусрет чешког интелектуалца Холечека и великог кучког војводе. Војвода, увек жива духа и путник по мери својих сила, распитивао се код Чеха за разне европске обичаје, али га је веома погодило кад је чуо да европски адвокати, чија установа у Црној Гори његовог доба није постојала, могу да бране, за новац, и лаж и неправду и злочин. Да он живи у Европи, ишао би по градовима и селима учећи људе да се мире, и да не иду пред судове и адвокате, рекао је Миљанов. Али, Холечек му је саопштио да би му, у Европи, адвокат сваког часа могао затревати да би војводу избавио од неког огрешења о закон, за које овај можда и не зна.

Миљанов рече: „Мене скоро језа обузима. Како је страшно то стање кад човјек не зна, ако учини један корак или изговори једну ријеч, да ли се огријешио о закон“ (11,128).

Церовић уочава да је крај 19. века био доба када је капитализам, у целом свету, од Црне Горе до Јапана уништавао „дивљаке“, људе са витешким, тада већ одавном превазиђеним, схватањем части и морала. Утваре капитализма, неухватљиве и неуништивне, гониле су примитивце у рударска окна и страшне фабрике, на вечити кулук, и узимале им право на побуну против апсурда. Војвода Марко је то видео и осетио у сусрету са Холечеком. Церовић вели: „Нагледао се смрти, али је први пут у разговору с Холечеком

заиста видио смрт из близине. Ону страшну смрт, послије које ништа не остаје. Ни част, ни душа. И осјетио је језу. Све ће нестати. Не тијело и глава, не његови пријатељи и непријатељи, него ријеч и част, вјерност и жртва, трагови људске величине и патње на мапи Духа. То је остајало, то је било заштићено, ако је ваљало, али смрт је прешла границу и некако се уселила тамо гдје се никад није умирало“.
(11,131-132)

Или, како је говорио Леонтјев:“О, како ми мрзимо тебе, савремена Европо, јер си у себи самој уништила све велико, отмено и свето, и код нас, несрећних, разараш својим заразним дахом толико тога драгоценог.“

Зато се Миљанов, у педесетој години живота, латио пера, да запише „Примјере чојства и јунаштва“. Да се не заборава. Јер долази време рђе.

Станко Церовић каже да је поколење војводе Марка водило сталну борбу са *рђом*:“Рђа, кад се каже за човјека, наговјештавала је труљење живота, слутила на клокотање подземних процеса у којима човјек пропада. Рђа стално пријети човјеку, даноноћно је човјек у борби са рђом. У име спасавања видљивог свијета. Рђа пада на оружје, на образ, на душу, на срце, као вапај се понавља и малој дјеци: не дај рђи на себе./.../ С једне стране је „Човјек од Ријечи“, с друге „Рђа од Човјека“. Највише и најмање“.(11,140-141)

Данашња званична Црна Гора је, ушавши у НАТО и одрекавши се Светог Петра Цетињског, Његоша и Марка Миљанова, стала на пут растварања у оној Јези коју је војвода кучки видео крајем 19. и почетком 20. века. Рђа је пала на Милов Монтенегро. И Милогорија, конвертитска, није могла ништа друго до да удари, истрагом, на своје претке, али и на данашње непоклекле Србе, које је оптужила, у

циркуском судском процесу, за тобожњи „државни удар“, измишљен да би се угодило газди из Вашингтона.(12)

ДРАГАН СТАНИЋ О ИСТРАЗИ ПРЕДАКА

Нема збора, оно што се дешава у Црној Гори је својеврсна истрага предака, о којој Драган Станић у истоименом огледу пише: “Црногорска државна политика у овом тренутку насиље спроводи не само над актуелним становницима Црне Горе него и над свим онима који су својом мишљу, емоцијом и делом градили прошлост Црне Горе и Црногораца. Највећи противници данашњег режима налазе се међу прецима, међу оним див-јунацима који су утемељили историјску Црну Гору. Данашњи нови црногорски идеолози би, чак веома лако убедили не само Црногорце него и све остале Србе да су нови антисрпски идеолози сасвим у праву, али то не могу да изведу све дотле док ми, потомци, имамо снаге да се обраћамо својим прецима и да тумачимо шта су то мислили, говорили и чинили Свети Петар Цетињски, Његош, књаз/ краљ Никола, Марко Миљанов, Стефан Митров Љубиша и толики други. Ако је династија Петровића некада морала да се бори против духа потурчењаштва како би сачувала српски слободарски дух Црне Горе, ако је морала да се суочи са изазовом истраге потурица, данашњи црногорски главари морају да изведу нешто сасвим супротно: морају да обаве темељну истрагу својих предака како би реafirмисали дух потурчењаштва и исказали своју спремност да буду оно што неко изван Црне Горе од Црногораца тражи да буду. Велики преци су добро знали, али данашњи однарођени црногорски главари не знају: ако нећеш да будеш брат своје брату, бићеш слуга злом господару! Зато је династија Петровића чувала Косовски завет чак и онда када се огроман део српскога на-

рода претворио у покорну и ћутљиву рају, али је и та раја певала песме које су сведочиле о некадашњем царству и о могућем васкрсу државе српске. Данас, под црногорским режимом, опет треба певати песме које ће чувати сећање на светле дане, будити веру у боље сутра и неговати наду да су ти снови оствариви.“ (13)

И заиста је тако. Зато, упркос злом оку београдског Повереника за заштиту равноправности, који ме је већ осудио као „дискриминатора“, и упркос тужибабама из Удружења „Да се зна“, који ме бацају пред Виши суд у Београду, овај оглед није прича о порицању „права ЛГБТ особа“, него је сведочење о конвертитству Црне Горе, која је, на силу, бачена у загрљај Империје и коју, на силу, „загејавају“. Није ово о правима „гејева“, тако политичким, тако НАТО употребљивим, и тако милитантним. Јер и Повереник и „гејеви“, и у Србији и у Црној Гори, само су део НАТО армаде које би да, као Турци некад, покори Србе и учини их послушном рајом још једног „новог“ светског поретка.

Шта је нама остало? Да певамо, опкољени. Да певамо, док гори ватра коју су, с циљем да спале наше претке и нас, наложили НАТО зломислитељи и НАТО злотвори и НАТО слугерање, маскиране у „људска и мањинска права“. Да се, као Његошев Радун са супругом, затворимо у кулу Светог Предања, и да се боримо.

КАКО?

Вук Мандушић нам каже како: “Ударило двјеста харачлијах, / потурице, љута Арнаута, / на крваву Радунову кулу. / Сам се Радун у кулу нагнао / и с њим жена његова Љубица; / жена млада, ама соко сиви, / пуни пушке своме господару. / Радун гађа с прозора од куле, / седмину је на обор убио. / Но му дошла бјеше погибија: / Турци бјеху сламу и сијено

/ око б'јеле куле нанијели/ па зажегли са свакоје стране. /
Плам се дига` бјеше у небеса/ и кулу му бјеше дохватио./ А
он гађа пушком, не престаје;/ попијева, танко, гласовито,
/ припијева Баја и Новака, / припијева Драшка и Вукоту/
и два Вука од села Трњинах,/ Марковића и Томановића,/ а
кликује и живе и мртве - / види страшну уру пред очима!“

Кад човек и народ виде „смртну уру пред очима“,
они треба да се боре и да дозивају своје претке. И да науче
песму од искона, матерњу мелодију о којој је говорио Мома
Настасијевић.

А на то нас је подстицао и Миодраг Павловић, стихо-
вима под насловом „Научите пјесан“:

*Кроз каква друштва треба још проћи,
кроз какве људске видике,
кроз злоходнике, науке-војнике,
кроз шуме пошасника,
кроз уши доушника,
треба још ићи уз раме дволичника,
с најасником облачних самуре,
с цариником завлачних руке у мошње,
ледачки хандуре како дију по кичми!
Свуда се дићи борици пролив ошкровења
и јашу велике коње, вредају крв,
заседају праведнике и свакој ко се јави
између човека и Бога, на дрвну.
Куда ће они ићи се клоне звери?*

*Браниће се! Научиће песму!
Ућиће кроз јусле у мраморно око,
певајуће, ориће се, појуће
и стојуће мирно кад се зачује ишање*

ко ће међу вама да зашвори враћа,
славословије док се храму не њродије шеме,
стиаклени њрозор нек се обрати мору
док не њроклија сиње срце,
жаморије, жуборије, роморије,
нека вас нађе свейло као сри своје снойље,
као штио мученичка крв нађе своје койље,
ускликније, ушројје, узхвалије,
док се и лобањи не ошвори њорњи виг
и њесма не њокуља на слеме,
њојевајје, коледајје,
усред овој раћа који сећање брише
научије њјесан, што је издављење!

УПУТНИЦЕ

(ИНТЕРНЕТУ ПРИСТУПЉЕНО 10. МАЈА 2019. ГОДИНЕ)

1. <https://www.in4s.net/crna-gora-priznaje-gej-brakove/?lang=lat>
2. https://www.reddit.com/r/AskHistorians/comments/52ddj0/status_of_homosexuality_in_ancient_sparta/
3. <https://www.vijesti.me/vijesti/drustvo/amfilohije-zli-duh-bez-boznika-pokrenuo-uvodenje-nerodnih-brakova>
4. <https://www.in4s.net/ruzic-pobjeda-gej-brakova-je-poraz-drzave/>
5. <https://www.vesti.rs/Kultura/Turski-porok.html>
6. <http://history-behind-game-of-thrones.com/historical-periods/draculaimpale>
7. <http://www.sedmasila.rs/jesmo-li-sami/>
8. <http://novi.uciteljneznalica.org/index.php/2016-03-27-00-17-50?id=262>

9. Др Јован Букелић: Пејзажи и лавиринти душе/ О души, психијатрији, нормалности, Службени гласник, Београд, 2015, стр. 100-101

10. Леонид Владимирович Савин: Од шерифа до терористе/ Огледи о геополитици САД, МИР, Београд, 2013, стр. 147-148

11. Станко Церовић: Дрво живота, плодови смрти или О повратку људи из историје, Бранко Кукић, Градац К, Београд, 2007.

12. <https://stanjestvari.com/2019/05/09/presuda-za-pokusaj-drz-avnog-udara-u-crnoj-gori-osudeni-svi-srpski-drzavljanij/>; <https://stanjestvari.com/2019/05/08/presuda-crna-gora-protiv-srba-nova-mracna-stranica/>; <https://stanjestvari.com/2019/05/08/farsa-i-sat-koji-opasno-otkucava/>; <https://stanjestvari.com/2019/05/08/kovic-drzavni-udar/>; <https://stanjestvari.com/2019/05/08/bozovic-drzavni-udar/>; <https://stanjestvari.com/2019/05/08/lompar-zbog-nasilja-nas-srbima-crna-gora-moze-dozivjeti-sudbinu-austro-ugarske/>

13. <https://www.e-nacija.com/u-medjuvremenu/361-osvetljenja/1129-istraga-predaka>

БЕЗАКОЊЕ „РОДНЕ РАВНОПРАВНОСТИ“ И СМРТ ПОРОДИЦЕ У СРБИЈИ

ЧИТАОЦИ ПОЈМА НЕМАЈУ

Спрема нам се, по свему судећи, у 2018, нови Закон о родној равноправности, иза кога стоји ревносна американска „борка“ за Нови поредак у Србији, министарка Зорана Михаиловић. Јавна расправа о њему трајала је до 31. децембра 2017. Пред нама је још један револуционарни корак у преображавању заостале и затуцане Србијице у узорну ЕУ земљу. Већина ни не слуги какве ће усвајање тог закона последице имати: његове тезе мораће бити „имплементиране“ свуда, од војске и полиције до образовања.

Па, о чему је реч?

Заостали, затуцани и мрачњачки оријентисани, анти-ЕУ читаоци! Ви немате појма! До сада сте, као и сви фанатици, мислили да међу људима постоје два пола, мушки и женски, и тако сте, суштински, стајали на становишту хришћанског предања, израженом у основама социјалне концепције Руске Православне Цркве: „Разлика међу половима представља посебан дар, који су људи добили од свог Творца: *И створи Бој човека по образу Својему, по образу Божијем створи ња; мушко и женско створи их* (1. Мојс. 1;

27). Будући да су у истом степену носиоци образа Божијег и људског достојанства, мушкарац и жена су створени зато да би се у љубави целовито сјединили једно са другим: *Зайшо ће човек остйавиши оца својеја и мајтер своју и йрилеиће се к жени својој, и биће двоје једно йшло* (1. Мојс. 2; 24). Ваплотивши првобитну вољу Господњу о творевини, брачни савез који је Он благословио постаје средство продужетка и умножавања људског рода: *Рађајће се и множиће се, и најуниће земљу, и владајће њоме* (1. Мојс. 1; 28). Особености полова не своде се само на разлике у телесној грађи. Мушкарац и жена појављују се као два начина постојања у једној људској природи. Њима је неопходно општење и узајамно допуњавање.“

Али, ви антипрогресивни, ви нисте знали да су се појавиле генијалке које су решиле да преправе Свето Писмо – радикалне феминисткиње и ЛГБТ пропагандисткиње, које су „откриле“ да је биолошки пол неважан, а да је битан „gender“ (наше феминисткиње су тај појам превеле као „род“, иако реч „род“ у српском језику има сасвим друго, присно значења, и језгро је из кога потичу многе кључне речи: од породице до родољубља). „Род“ је друштвено конструисани пол. Није Бог створио мушкарца и жену који су човек, него иза тога стоји тиранско патријархално друштво које нас „конструише“ као такве. Запад, који се одрекао и Бога и нормалности, прихватио је ово лудило, и на Википедији сад пише да међу људима има око седамдесет врста разних „родова“.

Ругајући се бесмислу, један посланик Бундестага се три минута обраћао својим колагама и колегиницама у складу са „политичком коректношћу“: „Драге даме, драга господо, драги хомосексуалци, драге лезбејке, драги ан-

дрогини, драги би-родни, драги родно-варијантни, драги родно-квиреви...“

У САД постоје кампови за родно неутралне дечаке који носе хаљине, наставник је у Енглеској остао без посла јер се са „Девојке“ обратио групи у којој је била и „трансродна“ девојчица што себе сматра дечаком, а у Немачкој у званичним документима, поред појмова „мушкарац“ и „жена“ постоји и „трећи род“.

КАКО ЋЕ ИЗГЛЕДАТИ НОВО ВАСПИТАЊЕ?

Јесте ли чули за „родно неутрално васпитање“? Нисте? Е, па, ако Скупштина Србије усвоји низ закона и националних стратегија које су писале радикалне феминисткиње, чућете и за то. Јер, оне, као што рекосмо, не признају разлике између полова, ни биолошке, а камоли психолошке. Све је то пука друштвена конценција. У својој књизи „Критика радикалног феминизма“, Слободан Антонић је то показао, а недавно је истакао и следеће: „Родно неутрални васпитачи не признају научне налазе психолога који су утврдили да се дечаци у свим културама радије играју са дечацима, у групи, на широком терену, штаповима и камењем, а девојчице међусобно, у пару, на ужем земљишту, крпицама или листовима“.

Године 2016, код нас се појавила, у издању „Креативног центра“, књига Кристине Хенкел и Мари Томичић „Пружите детету СТО могућности уместо ДВЕ“. Кристина Хенкел је иначе „консултант за родно неутрално васпитање у шведским вртићима и школама“. У књизи се препоручује да се малишани не називају дечак или девојчица, него само дете, и да им се не говори он и она, него само оно. Васпитачи и родитељи нипошто не смеју децу да разврставају по полу, него поделу треба вршити на краткокосе и дугокосе,

смеђооке и плавооке. И бајке се морају мењати: вук постаје вучица, а Снешко Белић се зове Снешка. Отац и мајка се никад не називају као некад, него су увек и једино родитељи. Важно је да се дечаци облаче у хаљинице и играју луткама, ма колико се томе противили; девојчице треба да се играју мушких игара. У тоалету дечаци треба да мокре седећи, а девојчице стојећи. Дечаци треба да се играју у пару и у мањим групама, а девојчице по три и у већим групама.

Главни циљ је сексуализација деце. Ауторке приручника у издању „Креативног центра“ истичу: „Деца имају право на своју сексуалност и на то да је исказују **без осећаја стида или кривице**“. Објасните деци да је пиша њихова и да сами одлучују ко сме да је додирне и на који начин“. Кад дечак пољуби девојчицу, то није нешто „романтично“, него значи наметање хетеросексуалности, јер „дечаци могу бити заљубљени у дечаке, а девојчице у девојчице“ при чему постоје „породице дугиних боја“ са „две маме“ и „двојцом очева“. У бајкама принц и принц могу живети срећно до краја живота.

Анализирајући документарни филм о ЕУропском „родно неутралном“ васпитању, Слободан Антонић описује сцене из једног вртића - уместо луткама, деца се играју „родно неутралним“ фигурама животиња, а сликовнице и бојанке које приказују јунаке бајки или суперхероје су специфичне: Спајдермен седи спуштених гаћа на тоалетној шољи, Бетмен игра балет са бебом у кенгур-носиљки, Жена-мачка је партнерка мушкарца обученог у костим Снежане, Успавана лепотица руком одгурује принца који је дошао да је пробуди пољупцем, зла вештица Грдана и Снежанина зла маћеха лезбејски су пар који гаји двоје ђавољчади.

Пошто Срби углавном ни не схватају шта им се спрема, Слободан Антонић их упозорава: „Ма пустите шашаве Швеђане, све то далеко је од Србије и наше реалности – рећи ћете. Многи су чули за наш Нацрт закона о родној равноправности из 2017. године, по томе што чл. 61. ст. 10 предвиђа казну од 1.500.000 динара за просветне установе које нису обезбедиле „коришћење родно осетљивог језика у уџбеницима и наставном материјалу“ (чл. 35, 4.2). „Родно осетљиви језик“ на политкоректном новоговору подразумева обавезу да говорите и пишете: „школска редарка“, „давачица крви“, „вршилица дужности“, „властодржачица“, „дрвосечица“, „машиновођица“ и слично.“

Ово је пут у ЕУ, који, као и смрт, код нас нема алтернативу. Али, стварност се ипак опире.

РАТ ПРОТИВ НАСИЉА НАД ЈЕЗИКОМ

„Борке“ за родну равноправност већ одавно траже да се у србском језику паралелно користе изрази типа „војник/ војникиња“, „психолог/ психолошкиња“, а све са једним циљем: да се успостави „родно неутралан“ језички израз. Овом насиљу над језиком одлучно се, у октобру 2017, супротставио Одбор за стандардизацију српског језика САНУ. Највећи стручњаци су јасно указали на чињеницу да „поглед на свет, систем културе или друштвени систем нису условљени пуким постојањем или непостојањем одређених граматичких категорија, те се они стога не могу ни мењати њиховим увођењем или инсистирањем на доследности њихове употребе.“ Истакнуто је да „родна неутралност генеричког мушког рода у српском језику није претпоставка, већ лингвистичка чињеница: граматички и природни род именица у српском језику нису идентични“

при чему „граматике српског језика у званичној употреби кажу да именице које значе врсту, звање или занимање означавају бића оба пола (човек/људи, пас, голуб, писац, судија...).“ Накарадно прављење женских именица за разна занимања значило би да су сви наши закони, од Устава до Закона о равноправности полова, „родно дискриминаторски, јер се у њима не користе доследно облици женског рода“.

Српски лингвисти јасно кажу: „Грамматичка категорија женског рода није једино средство за обезбеђивање видљивости жена у српском или било ком другом језику, нити пак може утицати на дискриминацију или равноправност жена. Равноправност не зависи од употребе појединих граматичких категорија, већ од контекста у коме су оне употребљене, односно – од значења целине текста.“

Нормирање језика се не може засновати на пуком слању пожељних политичких порука, нарочито ако се то коси са научно утврђеним чињеницама или урушава структуру неког језика. Одбор је истакао: „Облике женског рода за именице које значе професије треба употребљавати тамо где је њихова употреба у складу са постојећом нормом и добром језичком праксом. Када је реч о облицима женског рода за означавање професија који нису нормирани или уобичајени у језичкој пракси, исправно је користити генерички мушки род (нпр. борац, пилот, академик), јер његова употреба никако не имплицира дискриминацију жена, већ подразумева свест о једнакој друштвеној (људској) вредности мушкарца и жене.“

Нарочито је наглашено да се мора избегавати наклоност „новоговорних“ конструкција:

„Коришћење паралелних форми или навођење форме у мушком роду са ознаком за наставак у женском роду не-

потребно оптерећује реченицу, уз сасвим изгледну могућност њеног довођења до апсурда (Сви присутни/присутне на овој прослави били/биле су недвосмислено разочарани/разочаране итд.), те их због тога не треба користити.“

Наш језик се буни против насиља над собом!

ПОРУКЕ СТИВЕНА БАСКЕРВИЛА

Почетком децембра 2017, у организацији Института за европске студије, а уз сарадњи са Матицом српском, Катеном Мунди и Центром за породицу, гостовао је у Београду Стивен Баскервил, професор политичких наука на колеџу Патрик Хенри. Водећи амерички стручњак за питања развода, старатељства и породичних судова, на српском језику је објавио књиге „Родна равноправност и проблем људских права“ и „Нова политика секса“.

Баскервил је, на свом предавању у Матици српској, истакао да идеологија „родне равноправности“ користи моћ секса као свој главни политички инструмент и оружје. Један истраживач назива је „еротском идеологијом“. Ова идеологија је преформулисала старије покличе о социјалној правди у амбициозније захтеве за оно што се сада назива „сексуалном правдом“. Поред тога, средства којима се ово постиже укључују кривично-правни систем. Секс је увек политичан, прокламују политички фундаменталисти на страни неолибералног капитализма. Сматра се да су сексуална права неодвојива од економских, социјалних, културних и политичких права, а то су права која држава штити. Уз појачано незадовољство, „секс-левичари“ шире мржњу према ограничењима, ауторитету, уз жеђ за неограниченом слободом и осветом, слично као код идеологија претходног века попут комунизма, које су нудиле „класну

мржњу“. Реч је о насилничким идеологијама заснованим на мржњи и незадовољству. Незадовољство није усмерено на конкретном појединцу који би могао бити званично оптужен и осуђен за почињене злочине, уз помоћ установљених процедура и опипљивих доказа, већ против свих припадника неке „угњетавачке групе“, какви су „патријархални мушкарци“, с чим у вези морају бити смишљени нови злочини и нова оправдања за кажњавање. Незадовољство оправдава жељу за побуном против постојећег поретка, за рушењем постојећих институција, и успостављањем новог реда, у коме би револуционари били главни и користили своју нову моћ да казне оне за које мисле да су им нанели зло, а који су у овом случају, чак и у већој мери него у случајевима из прошлости, само обични људи који гледају своја посла.“

Око Закона о родној равноправности у Србији, Баскервил је рекао: “У вашем је законодавству само прекопирано оно што се већ ради у западној Европи и Северној Америци. Карактеристика тих закона је да дефинишу породично насиље веома широко: да би нешто било проглашено насиљем нема потребе за физичким контактом, то може бити увреда или и мање, и нема никакве везе са оним што насиље у класичном смислу значи.

Ови закони охрабрују супружнике да приликом развода износе лажне оптужбе и да на основу њих, један супружник, а то је најчешће отац, буде потпуно удаљен из породице. Не само разведен, него и раздвојен од деце. Последица примене овог закона није оно што би било нормално у случају насиља – месеци или године затвора, него уклањање супружника из породице, дома и од деце. Сврха је очигледна: удар на породицу.

Постоји и друга последица, системска, а то је да уведете систем у коме неко може да буде кажњен без правосудног процеса, презумпције невиности или доказа! То је тоталитаризам. Још једна важна одлика је то што тоталитаризам задира у приватни живот и његов најинтимнији део-породицу. Не постоји тоталитарнија ствар него да упаднете у нечији дом, растуристе породицу и узмете децу. Ви више не управљате својим личним животом!

Правни систем, односно социјалне службе под изговором заштите деце преузимају контролу над сваким чланом домаћинства појединачно. Пошто су се за то створили предуслови, тако што је ослабио традиционални морал и улоге фамилије, цркве и вере, у тај вакуум су угуране социјалне службе, иако оне немају адекватно и неопходно правничко образовање.

Добар део овога о чему причамо је идеолошки мотивисано радикалним идеологијама које промовишу разне невладине организације. А већина НВО и у Србији и другим земљама централне и источне Европе се финансира из фондација и од влада земаља западне Европе и Северне Америке. То су НВО које промовишу феминизам и радикалне сексуалне идеологије. Нису невладине, како се представљају, већ под утицајем других влада.“

Који чита, да разуме.

МАКАР ДА КАЖЕМО/ ОКРУГЛИ СТО „ПЕЧАТА“ О НОВОМ ЗАКОНУ О РОДНОЈ РАВНОПРАВНОСТИ

Пошто је часопис „Печат“ од почетка спреман за дијалог, обратили смо се стручњацима и јавним делатницима који су, својим радом и залагањем, стекли име кадро да стоји иза свог мишљења. У наставку доносимо резултате нашег „виртуелног округлог стола“.

Матија Бећковић, песник

КАО ДА НАС НЕКО НЕШТО О НЕЧЕМУ УОПШТЕ ПИТА И КАО ДА НАШЕ МИШЉЕЊЕ НЕКОГА НА БИЛО ШТА ОБАВЕЗУЈЕ! АКО ЈЕ И НАМА ЗАГАРАНТОВАНА СЛОБОДА ДА БУДЕМО ОНО ШТО ЈЕСМО, А НЕ МОРАМО БИТИ ОНО ШТО НИСМО - НЕ МОЖЕМО ДА ТО ПРАВО НЕ ИСКОРИСТИМО И МАКАР КАЖЕМО НАД ЧИМ СЕ ЗГРАЖАВАМО...

МАЛИГНЕ ПРОМЕНЕ – УДАР НА ПОРОДИЦУ

Миша Ђурковић, философ и аналитичар друштвених појава, Институт за европске студије

Сфера породичних односа и породичног права спада међу оне области које су доживеле најмалигније промене након што су странци 2000. уз помоћ пуча „ставили Србију под старатељство“. Током првих десет година ове субверзивне делатности вођене су далеко од очију јавности. Када је 2005. донет актуелан Породични закон веома мало људи је знало шта се дешава и сем ретких примедби правних стручњака, цео процес припреме, доношења и имплементације овог закона вођен је углавном далеко од очију јавности. Но у овој деценији се макар то променило. Након објављивања нацрта породичне књиге Грађанског законика један број стручњака је успео да ову проблематику изнесе у јавност и да је учини предметом широке националне дебате. То је зауставило или бар на неодређени рок одгодило усвајање ове крајње проблематичне регулативе. Но и ово што је до сада усвојено у области породичног права више је него довољно да схватимо о чему се ради.

Као добру илустрацију укупне тенденције, наведимо овде два недавна случаја из Ниша. Две жене мужеви су пријавили за наводно насиље у породици и оне су удаљене најпре на 48 сати, а затим и на месец дана. Но у међувремену су се помириле са мужевима и након њиховог позива да се врате дошле су кући. Кад су мужеви обавестили судије о томе, они су међутим послали полицију да ове жене отерају у затвор због кршења једномесечне забране приласка. Дакле држава уместо да охрабрује помирење и очување породице, кажњава их и тера у затвор зато што су се помирили. Судија (жена) и радница центра за социјални рад

су са поносом рекле да је овде најважније да држава ради свој посао!? Закон уопште не предвиђа могућност укидања забране приласка у случајевима када се супружници измире, као што ни Породични закон више не тражи медијацију пре отпочињања бракоразводне парнице. Није ни чудо, јер породичним законодавством у Србији доминирају феминистичке и пролезбејске оргнизације које су изразито против брака.

После 2000. Србија је као нека врста полупротектората почела да преписује и преузима законска решења и обичаје од тзв. западног света која су потекла управо из ове нове леве тоталитаристичке кухиње. Запад је преко својих агената утицаја, који су лепо распоређени по НВО сектору, државној администрацији, судовима и политичким партијама успео да преузме цео овај сектор и да систематски подрије не само положај породице, везу родитеља и деце већ и елементарне људске слободе, које су увек везане за аутономни положај породице и приватне сфере у неком друштву. Држава која је данас у служби новог западног тоталитаризма меша се у све, не поштује приватност итд. Данас су и у Србији приватност и породица далеко више угрожени него и у доба формалне комунистичке диктатуре.

Треба истаћи да је данас Србија водећа у Европи по броју додела деце само мајкама. У скоро 80%. случајева деца се додељују мајкама. Изузеци су углавном само кад су осуђене, наркомани или ментално болесне.

Цела сфера породичних односа је тако „реформисана“ да се сваке године склапа све мање бракова и разводи све више. Млади људи су демотивисани да ступају у бракове, праве децу од које ће их сутра одвајати држава, која ће их терати из њихових сопствених станова итд. Резултати су очигледни: у 2016. рођено је најмање беба од ратне 1918.

Јавна сфера је обележена феминистичким дискурсом, подстицањем мржње према мушкарцима и очевима, промоцијом ЛГБТ-а права као важнијих од права традиционалних породица и свим облицима дискурса и пракси које воде ка одумирању и самоуништењу овог друштва и државе. Најављени Закон о наводној „родној“ равноправности, представља још један радикалан корак даље у промоцији овог суцидног лудила.

Александар Саша Гајић

„Џендер“ идеологија служи уништењу снажних друштвених веза и свођењу људи на пукe конструкте

Српска јавност је за предлог Закона о родној равноправности чула углавном везано за спор који је поводом њега наступио унутар владајуће коалиције - тачније, Зоране Михаиловић као председнице „Координационог тела за родну равноправност“ (која се залагала за његово брзо усвајање) и министра за рад Зорана Ђорђевића (који му се противио уз образложење о проблемима у имплементацији закона због високих трошкова и других последица које „наметање“ овакве равноправности доноси, поготово по питању негативног утицаја на привлачење страних инвеститора). Поделе унутар власти доживљене су као надметање две струје, оне проамеричке - која гура ултрамодернистичка НВО решења у законске предлоге, и оне конзервативне - која се оваквим изменама противи.

Закон о родној равноправности је још пуно више од тога: он кроз законодавство покушава да у српско друштво имплантира један нови идеолошки приступ – ткз. „џендер“ идеологију и рашири је у свим сферама живота. Насупрот мњењу да се просто ради о законском побољша-

вању одавно установљене једнакости мушкараца и жена, „родна равноправност“ на дужи рок тежи нечему сасвим другом: поништавању оба пола и њених, кроз дуги период времена, искристалисаних улога и стварању једне мутне псеудо-сексуалне зоне у којој битишу дифузни, променљиви сексуални идентитети. Наиме, основно уверење „цендер“ (родне) идеологије је да су биолошки пол и биолошке датости небитне, већ да је једино важан „род“ као друштвено условљени, „конструисани“ пол. Водећи заговорници „цендер“ идеологије (по правилу: припадници ЛГБТ популације и радикалне феминисткиње) традиционалне односе између мушке и женске полне датости виде као поробљавајуће јер спутавају индивидуалну еманципацију. Они због тога заговарају пермантенти сукоб између постојећих полова како би их уништили или преобразили.

Насупрот законски и фактички равноправном третману људи са различитим датостима као полазиштима за слободни развој, заступници „родне равноправности“ све ове датости негирају и сматрају искључивим последицама друштвених „игара моћи“, дискурзивних манипулација кроз наметања улога надређених и потчињених. Све разлике и све различите улоге виде се као облици неједнакости, а све датости као неслобода од које се треба еманциповати. Због тога, заговорници „цендер“ идеологије теже да све вредности и све разлике које се на основу њих уочавају прво релативизују, а потом и пониште. Крајњи циљ је да наметнуто једначење доведе до једнообразности, до понишавања богатства различитости и потпуног једноумља које треба да влада у сивом, „разполаризованом“ човечанству.

Закон за родну равноправност не уводи само начелне оквире «цендер» идеологије у Србију (то је већ учинио

NGO сектор), већ тежи да је практично унесе у читав низ стварних друштвених односа. То се не чини како би се поспешила законска једнакост полова (која је уставно гарантована), већ како би се «преумило» друштво и преобразили све односи који у њему постоје, од школе и куће до посла и јавног деловања. Помислимо само у шта ће се претворити ионако нестабилно српско друштво са озбиљним социјалним, економским и демографским проблемима ако се у њега практично умешају «цендер» деконструкционисти: када NGO комисије у области образовања и науке почну да «глајхшалтују» дечије уџбенике и школске програме, када почну да оцењују научне пројекте и конференције, када «антидискриминационе» мере продру у домове грађана и јавну сферу – од родно равноправних квота у свим институцијама, преко јавног информисања, до политике и спорта и тамо проузрокују све супротно од онога што наводно прокламују. Једино што могу да постигну је да нанесу озбиљну штету за све иоле јаче друштвене везе и створе масе обогаћених, отуђених «конструката» од људи који се диче својом празном слободом.

ЛАЖНИ ПОЈМОВИ И ПРАВЕ ПОСЛЕДИЦЕ

**Александар Липковски, професор Математичког факултета Универзитета у Београду,
председник Националног просветног савета**

Сам термин «род» а поготово «родна равноправност» није стручно и научно општеприхваћени. Ради се о једном психолошко-социолошком конструкту који потиче из САД од америчког психолога Џона Монија (John Money, 1921–2006), који тврди да разлике између полова бивају одређене

тек током каснијег живота, под утицајем социјалних ограничења («ако дечаку облачите хаљинице он ће постати девојчица!»). Интересантно је да је Мони био веома кратко у браку, да није имао потомства, као и да потиче са Новог Зеланда, државе која је данас најгласнији заговорник хомосексуалних «права». На срећу, већина научника у свету и данас се не слаже са овим мишљењем и сматра да је апсурдно тврдити да се разлике у социјалном понашању полова не утврђују биолошки, рођењем (или прецизније зачећем) људске јединке, већ социјалним факторима - породичним и ширим друштвеним окружењем. У ствари, ради се о замени тезе, веома уобичајеној у псеудоаргументацији новог светског поретка. Декадентна западноевропска цивилизација, нажалост доминантна у политичком мишљењу код нас, прихватила је Монијеве теорије здраво за готово и инсистира на тзв. «родној равноправности». За жаљење је што наши законодавци тј. Влада и Народна скупштина Републике Србије подлежу овој декадентној идеологији, чије је право место на сметлишту историје. У ствари, подвала са «Законом о родној равноправности» покушава да замени природну и у потпуности друштвено прихваћену тезу о равноправности полова (мушког и женског - чак и симбол «родне равноправности» ♂ представља равноправност полова, мушког и женског) неодређеним и недефинисаним појмом «рода», испод кога се крије афирмација хомосексуалних активности једног малог дела људске популације. Нико нормалан није против равноправности полова, али «родна равноправност» је у ствари кукавичје јаје које ће од равноправности полова направити аморфну, бесмислену конструкцију - почнимо од најбаналнијег проблема јавних тоалета. Хомосексуалност се мора посматрати као мањин-

ска девијација у односу на општеприхваћену и друштвено и историјски афирмисану хетеросексуалност.

Ова «гендерна» или «родна» идеологија новог светског поретка погубна је за људски род. Она води разрушавању његове основне функције - репродукције, и разрушавању његове основне социјалне јединице - породице. Колико је ова «гендерна» идеологија страна људима, може се видети и анализом живих језика. Енглеска реч «gender» као и у српском «род», значи основни граматички појам рода: мушког, женског или средњег, а не неко аморфно «сексуално опредељење». Српски језик, као и други словенски језици корен «род» види још дубље укореван у појму рода као проширене породице, чије рефлексије имамо у многим другим речима (**породица**, **родбина**, **родољуб**, **благородан**, али и **родоскрнављење**). Питање је како накарадни новокомпоновани појам «рода» уопште може бити законом дефинисан. Јер, једини биолошки и социјално оправдан појам у односима између мушког и женског пола (ХУ и ХХ полних хромозома) је појам «пол». Све остало је девијација, социјална и медицинска патологија.

Новоговор који нам се намеће, уз појам «родне равноправности», посебно воли реч «толеранција». Ако погледате пажљивије шта «толеранција» значи и до чега доводи и упоредите то са хришћанским погледом на свет, видите чисту супротност. Хришћанство потенцира љубав, разумевање, саучествовање, помоћ ближњем. Толеранција потенцира равнодушност, подношење, неучествовање, индивидуализацију. Индивидуализацију човека као јединке, неповезане са другима, «слободне» до те мере да нема никаквих друштвених обавеза, осим поштовања закона, плаћања пореза и гласања на изборима. Јединке којом се на

тај начин много лакше управља из мистериозних центара «novus ordo seclorum». Да ли је то друштво какво желимо?

Ако погледате многобројна међународна документа на тему «родна равноправност», видите да се у ствари ради о правима жена, која су у многим друштвима на овој напaћеној земаљској кугли заиста ускраћена. А никако не о правима истополно (или алтернативно) оријентисаних људских јединки (било да су мушке или женске, тј. педери или лезбејке или неки други «транссексуалци»). Опет та замена теза! Наравно, људска права сексуално другачије опредељених морају бити заштићена и нико нема права да их дискриминише по основу њихове сексуалне опредељености, али то није и не може бити централно друштвено питање! Сва људска права су, уосталом, и Уставом Републике Србије недвосмислено потврђена.

Није наодмет напоменути да приликом забране дискриминације, Устав Републике Србије не препознаје «род» као посебну категорију. Члан 21 Устава експлицитно каже:

«Забрана дискриминације

Члан 21

Пред Уставом и законом сви су једнаки.

Свако има право на једнаку законску заштитиу, без дискриминације.

Забрањена је свака дискриминација, нейосредна или йосредна, йо било ком основу, а нарочитио йо основу расе, йола, националне йриядности, друшйивеног йорекла, рођења, вероисйовесити, йолийичког или другог уверења, имовног сйања, кулйуре, језика, сйаросити и йсихичког или физичког инвалидитйетта.

Не смайрају се дискриминацијом йоседне мере које Република Србија може увесити ради йосйизања йуне равно-

йравностйи лица или груйе лица која су сушййински у неједнаком йоложају са остйалим грађанима.»

Дакле, појам «родне (не)равноправности» нема подлогу у Уставу. Како се може закон уводити без уставног основа?

Нажалост, «гендерна идеологија» се нашој деци већ сад проповеда из школских уџбеника. Ево примера из уџбеника «Маша и Раша - Природа и друштво» за четврти разред основне школе, аутора Винка Ковачевића и Бранке Бечановић, издавача Klett, који у поглављу о полним разликама кажу:»Људи се међу собом разликују по свом изгледу: висини, узрасту, боји косе, очију и коже, облику лица. Једна од разлика је и разлика у полу. ***Разлику у йолу условљавају маййерије које се луче у нашем йелу.»***

У овој последњој реченици коју сам издвојио, аутори сугеришу да се појам пола (мушки или женски) опредељује не приликом зачећа односно на рођењу, већ касније, под утицајем хормона. А хормоне можемо давати и вештачки, накнадно... Каква накарадна формулација! И такви ће нам сутрадан бити сви уџбеници. Смемо ли то дозволити?

Морамо се озбиљно, као друштво одговорно за своју будућност, супротставити овој девијацији произведеној од стране новог светског поретка, јер је она усмерена против традиционалних појмова породице, брака као и продужења људске врсте.

ПРОТИВУСТАВНОСТ НОВОГ БЕЗАКОЊА

**Зоран Чворовић, правни историчар,
Прави факултет Универзитета у Крагујевцу**

Нацрт Закона уводи забрану дискриминације по основу рода, док Устав Републике Србије у чл. 21. забрањује дискриминацију по основу пола, расе, нације, вероисповести, друштвеног порекла, језика, имовног стања и инвалидитета. Забрана дискриминације по основу пола је једини од свих Уставом побројаних основа који ужива посебну заштиту уставотворца, јер у чл. 15. Устава „држава јемчи равноправност жена и мушкараца”.

Проширујући забрану дискриминације на нови основ – род, предложеним Законом се интервенише у обим зајемченог људског права - право грађана на једнакост, што је супротно чл. 18. Устава, који прописује да се „законом може прописати начин остваривања ових права...при чему закон ни у ком случају не сме да утиче на суштину зајемченог права“. Предложеним нацртом Закона се мења не само обим, већ и суштина (у ужем смислу) Уставом загарантованог права грађана на једнакост. Јер, Устав једнакост формулише као правну једнакост – *ипед Уставом и законом су сви једнаки и свако има право на једнаку законску заштити*, док се нацртом Закона о родној равноправности предлаже да држава мерама принуде активно успоставља вештачку симетрију у сфери друштвене неједнакости. Променом суштине права на једнакост, тако што се оно трансформише из права на формално-правну једнакост у право на друштвену (полну, родну итд.) једнакост, врши се необољшевичка (неолиберална) апсолутизација овог права на уштрб других права и слобода загарантованих у једном либералном правном поретку: слобода уговарања и предузетни-

штва(чл. 27), која може бити ограничена само по основима већ предвиђеним у Уставу (нпр. чл. 60), слобода синдикалног и политичког удруживања (чл. 32, 40 47), слобода научног и уметничког стварања (чл. 35, 36).

Предложеним Законом о родној равноправности се једним безобалним прописом (чл. 43) проширује круг дела која имају обележје насиља, ван оног круга који је већ утврђен Кривичним закоником и Законом о прекршајима. Овим се повећава могућност да грађани постану жртве арбитрарног поступања државних органа, чиме се доводи у питање постојање начела правне сигурности и владавине права уопште.

Међународни извори људских права не могу да служе као оправдање за доношење навденог Закона. Као прво, ратификовани међународни уговори мора да буду у складу са Уставом Србије (чл. 16. Устава). Као друго, судови у Србији су дужни да да непосредно примењују међународне изворе људских права, али само у погледу оних права која су гарантована Уставом Србије (чл. 18), а Устав Србије не зна за право на једнакост по основу рода.

ГАДОСТИ КАО ЕУ РАДОСТИ

Јован Пејин, историчар, архивиста

Сви мислећи људи узнемирени су овим идиотлуком о наводној родној равноправности која је потекла из САД, тачније из Лос Анђелеса и Сан Франциска средином шездесетих година 20. века. Тај идиотлук је ишао уз хипи покрет, а била је сексуална револуција када је почела ова „проповед“. Негде сам прочитао да су у време ренесансе ови „средњег рода“ говорили да на њих утиче планета Уран и себе су сматрали уранистима. Нека остану тамо где су и

нека не пропагирију као друштвену норму оно што Свето Писмо назива „гадост пред Господом“. Покренули сте анкету, чији сви учесници озбиљно разматрају питање наметања идеологије „родне равноправности“, али очигледно да став озбиљних људи није довољан да увери мондијалисте да нису у праву. Исти знају да нису у праву, али су празноглави - терају своју причу, онако вулгарно: ајде да се спрдамо! Проблематични покрет „родне равноправности“ треба у нашој локалној средини и овако гледати – као спрдњу са здравим разумом. Уз то, „родни“ покрет је израз жеље да се буде подложен, да се буде IN. Он, у суштини, представља најпримитивнији део наше елите и тако треба да их гледамо. У ствари, подршка овом међународном покрету је показатељ жеље за ропством, нестанка морала и изласка из сопственог цивилизацијског круга. У сваком случају треба пружити отпор и одбацити наводну „родну равноправност“ и наставити учвршћење односа мушкарца и жене у оквиру породице. Проституције мушке и женске је увек било - то је у глави појединца - а разлози таквог понашања могу да, поред похоте, буду економски и амбицијски. „Родну равноправност“ треба препустити њима као делу друштва које је отпало из целине а на другој страни неговати традицију породице са више деце. Не бих више о срамној „родној равноправности“ коју су смислили градоначелници у Калифорнији и прво манифестовали ружичастом ра светом градова.

ЕЛ-ЦИ- БИТИ, ИЛ НЕ БИТИ

Мошо Одаловић, дечји песник

Ми маторији, мада је души милије чути – времешнији, у некаквој смо, бар утешној предности – да својим година-

ма измакнемо крволочној понуди глобализације „узми или остави!“ Ако узмемо, готови смо, ако не узмемо - настр-дасмо. Све се захуктало, пристижу понуде са свих страна, свечано упаковане, а ми срљамо, страхујући да нам шта од свечарија не измакне. Српски певач јуначког десетерца, актуелан у свим временима, већ је видео и дојавио: “Сва се земља у сватове ломи!”

Неолиберални конци и конопци притежу са свих страна, густином паучине. Предвођени НВО комесарима и другосрбијанским четовођама, срљамо у паучину као мушице. Потрошили смо шерпе, лонце, поклопце, бубњеве и звечке. Наждрали се на петооктобарској гозби; препознајемо се и дозивамо демократским подригивањем. Срљамо на брзе курсеве о *Родној равнојравнојсти и ел-џи-диџиисању*. Може се без уличарења и митинговања, то је, већма, истрошена прича. Сада се опуштено иде на праве, поуздане адресе, јасног исхода, јер се држава не бави сићом која се зове веллеиздаја. Јесмо небески народ, те се коначно досетисмо небеског вођења политике. Из авиона у авион, свим небесима, свуд по свету, а отуд донесемо дивљење – колико је Србија зрела и презрела за ЕУ! Новинари чекају на аеродрому, а ОНАЈ, усхићен, управо прича - „као да је пао с неба!“ (Тако се у народу каже за лупетања).

Дечји сам песник, а има их који придодају „и мамски“, ваљда због песме „Мама је глагол од глагола радити“... Самим насловом – где је овде родна равноправност!? Још болније: „Посоли, досоли, замеси, подмеси,/ добар дан, изволи, побогу – где си!?“..... Које злостављање, које насиље, нехуманост... Боље бисте ме разумели да одмах саопштих најлепши податак у биографији! Рођен сам у ДЕСЕТИЦИ; у мојих родитеља пет кћери, пет синова! Чим се пробудим, већ сам у вртићу!!! Кад смо већ ту, дозволите да ово словце

довршим веселије. Замислите купање у десетици и строфу, због које би ме ЕУропејци отели мајци мојој: *Руке јој као миксер/ од мене љрави љену/ зар љајља није могао/ да нађе нежнију жену!?*

Овакав какав сам, у временима која надолазе, не бих да сам дечји песник. Како рече Данојлић: Могао бих да за-творим радњу...

**Конац дела
и Богу слава!**

